SQUAT THE WORLD

Toată lumea pe străzi

Texte și Comunicate din timpul Revoltei din Grecia

Publicată de câțiva oameni din și de pe lângă 56a Infoshop

Octombrie 2009

tothestreets@alphabetthreat.co.uk

tradusă și publicată de anarhiști autonomi din România

Decembrie 2009

federația.anarhista@hushmail.com

Noi trăim, voi sunteți morți!

ΓΣΕΕ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΑΠΟ ΤΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΑ "ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ"
ΩΣ ΤΙΣ
ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ
ΚΡΑΤΟΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ
ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΤΑΦΟΣ
ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΑΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ των ΕΡΓΑΤΩΝ

Ce urmează?

Din acest capăt al Europei, revolta din Grecia a luat prin surprindere pe toată lumea. Revolte ca răspuns la crimele poliției nu sunt atât de neobișnuite, dar reacțiile la împușcarea fatală a lui Alexis Grigoropoulos la 6 Decembrie 2008 s-au transformat rapid într-o mișcare mult mai extinsă care se exprimă printr-o mare varietate de activități, de la furtul din magazine și atacarea secțiilor de poliție, până la ocuparea stațiilor tv și radio, și au ridicat întrebări generale cu privire la multe aspecte diferite ale societății capitaliste.

Pe lângă faptul că au acționat, insurgenții și-au făcut de asemenea timp să își exprime acțiunile în cuvinte, printr-un val de fluturași, comunicate, articole și analize, dintre care unele se găsesc și aici. Chiar acest efort de „publicare" a fost un aspect major al mișcării – o revărsare de furie, o chemare la acțiune, un antidot pentru minciunile mediei capitaliste și o contribuție la discuțiile despre modul în care se poate continua mișcarea.

Textele insurgenților nu sunt doar plăcute de citit, sunt chiar mijloacele principale prin care lupte anterioare sunt ținute minte, interpretate, și să sperăm, luate ca exemple pentru învățare. Din păcate, luptele care nu lasă în urmă multe texte sunt deseori uitate.

Genul de întrebări pe care ni le adresăm mereu cu privire la orice mișcare la scară largă sunt:

- Despre ce a fost vorba de fapt?
- Care au fost atitudinile și opiniile participanților?
- În ce măsură a fost o replică la probleme locale și în ce măsură o replică la probleme universale?

- Metodele folosite pot fi generalizate?
- S-ar putea întâmpla aici?

Dar întrebarea pe care ar trebui să ne-o adresăm mereu atunci când suntem implicați în orice fel de luptă este: „ce urmează?” Ocupăm o fabrică, o școală, o primărie...Și apoi? Alungăm poliția de pe străzi....Și apoi? Privind mișcările care au mers puțin mai departe decât de obicei putem poate începe să răspundem și la această întrebare.

Informații detaliate despre cum a progresat mișcarea se găsesc în cronologiile conținute în această culegere, dar merită să facem câteva observații foarte pe larg cu privire la ce s-a întâmplat și de ce este important.

Media a avut dreptate cu privire la un lucru... Confruntările au fost pornite de o subcultură politică („anarhiști”, „anti-autoritari”) care au văzut în crima făcută de polițiști, uciderea unui camarad de-al lor. Locurile inițiale ale confruntărilor cu poliția erau locurile unde scena anarhistă din Grecia este puternică – centrele Atenei și Thessalonik-ului, dar și, spre exemplu, Chania din Creta - și oameni din aceste medii au jucat un rol important în organizarea acțiunilor și în luarea inițiativei pe toată durata insurgenței de masă. Dar confruntările, demonstrațiile și ocupările s-au împânzit cu rapiditate mult dincolo de scena anarhistă datorită ororii larg răspândite a faptului că polițiștii au ucis pe cineva în vârstă de doar 15 ani, nemulțumirea generală a clasei muncitoare cu privire la condițiile lor de viață, și lipsa completă de legitimitate a politicilor actuale. Mișcarea a atras liceeni, studenți, tineri muncitori și șomeri. A existat un nivel mare de participare a imigranților (în special Albanezi), creând primele revolte „multinaționale” din istoria recentă a Greciei.

Represiunea poliției a fost în mare parte ineficientă în fața mișcării de pe străzi. În primele zile, poliția a folosit găști de fasciști cu câteva ocazii pentru a încerca să intimideze protestatarii dar simplul număr imens al mulțimii a făcut această tactică inoperabilă și poliția nu a avut nici o strategie reală de a rupe ei înșiși rândurile demonstranților. În final, s-au bazat aproape în totalitate pe gaze lacrimogene – aruncând cam o mie de recipiente pe zi în timpul primelor zile de confruntări.

Pe lângă revoltele energice, ocuparea clădirilor disponibile a început aproape imediat – Universitatea Tehnică Națională, Facultatea de Economie și Facultatea de Drept au fost ocupate în ziua în care Alexis a fost ucis. Aveau să urmeze mult mai multe... Într-o săptămână, șapte sute de licee și o sută de universități au fost ocupate sau pur și simplu abandonate. Au existat de asemenea ocupări ale primăriilor și ale altor clădiri municipale. În plus, au fost ocupate sedii de sindicate, precum sindicatul jurnaliștilor (ESIEA) din Atena, pentru a denunța minciunile mediei, și un centru sindical din Thessalonik în solidaritate cu Konstantina Kuneva. Atât pe străzi cât și în clădirile ocupate, insurgenții au creat comunicate ale luptei. Exista o nevoie răspândită de a depăși izolarea individuală.

Mișcarea nu a fost nici zdrobită, nici recuperată. A rămas fără gaz, probabil pentru că nici măcar insurgenții greci nu puteau răspunde la întrebarea „ce urmează?”, și de asemenea pentru că a rămas o mișcare proletară minoritară ce nu putea fi generalizată imediat. În mod natural, grupuri de activiști au încercat să mențină aprins focul revoltei dar mișcarea a luat sfârșit, în mare, până la jumătatea lunii ianuarie.

Puține revendicări politice au fost exprimate (chiar și împotriva polițiștilor). Aproape singurele „revendicări” au fost cele îndreptate spre alți

proletari – „Toată lumea pe străzi!”. Asta a făcut ca mișcarea să fie dificil de transpus în canale politice – specialiștii în negocieri pur și simplu nu aveau ce să negocieze. Doar câțiva stângiști au înaintat cereri pentru lucruri precum demisia guvernului sau dezarmarea polițiștilor.

O slăbiciune evidentă a mișcării este faptul că a avut un efect direct foarte redus asupra lumii munci, în afară de întreruperea producției și circulației în centrul Atenei, pentru că revoltele au creat o situație haotică. Atunci când locuri de muncă precum colegiile sau primăriile au fost ocupate, asta s-a întâmplat pentru că acestea erau locuri convenabile pentru inițierea altor activități subversive mai degrabă decât ca o încercare de a întrerupe un proces de producție capitalistă. Nu au existat greve (cu excepția uneia singure, a profesorilor, în ziua înmormântării elevului ucis) conectate direct cu mișcarea. Asta se poate explica parțial prin compoziția de clasă a revoltelor și prin analiza societății grecești în general (vezi textul TPTG „Trecerea rebelă...”), în special predominanța micilor locuri de muncă. Totuși asta nu înseamnă că mișcarea nu a avut nimic de-a face cu muncitorii. Mulți insurgenți erau ei înșiși muncitori salariați, dar nu era posibil ca ei să facă ceva la locurile lor de muncă. A existat o stare de agitație larg răspândită, precum și acțiuni directe, pentru susținerea Konstantinei Kuneva, o femeie de servici migrantă și activistă sindicală care a fost atacată în forță de bătăuși ai companiei la care lucra. Asta a inclus cereri de abolire a sistemului de subcontractare la care sunt supuse atât de multe femei de serviciu migrante, și atacuri concrete asupra companiilor care folosesc acest sistem. A existat de asemenea o discuție larg răspândită în timpul ocupărilor, cu privire la chestiuni legate de muncă, și nu în cele din urmă despre rolul sindicatelor și irelevanța lor din ce în ce mai mare în fața nesiguranței crescânde și a muncii ocazionale forțate a din ce în ce mai multor categorii de muncitori. Cu toate astea, trebuie spus că această critică s-a limitat în mare parte la

condamnarea sindicalismului „birocratic”, și au fost mulți activiști care încă doreau să promoveze sindicalismul bazat pe membri.

Putem presupune că, mulțumită experiențelor trăite de mulți muncitori mai tineri în Decembrie, următorul val de greve din Grecia nu va mai fi atât de pasiv și de controlat de sindicate așa cum a fost în trecut, dar cum rămâne cu restul Europei...Cum rămâne cu restul lumii? Ce urmează?

Editorii

Londra

Octombrie 2009

Partea întâi

Cronologii din Atena și Thessalonik

Atena

Un rezumat detaliat și actualizat al evenimentelor recente din Atena, din perspectiva unor participanți proletari.

O împușcătură a poliției, Sâmbătă 6 Decembrie 2008 a declanșat în orașe de pe tot teritoriul Greciei cele mai energice revolte din ultimele decenii. Ceea ce urmează este o primă - și incompletă – prezentare a recentelor revolte din Atena, bazate pe propriile noastre experiențe și pe ceea ce am auzit. Pe de o parte, energia revoltelor și determinarea demonstranților și hoților, și pe de altă parte, strategia desfășurată de stat, cu siguranță au nevoie de mai mult timp și de atenție mai mare pentru a fi estimate corect, ceva ce sincer nu suntem în măsură să facem în acest moment, pentru că încă participăm în mai multe activități locale, demonstrații și adunări.

Sâmbătă, 6 Decembrie

În jur de ora 9.10 pm, un polițist din trupele speciale a împușcat mortal un băiat de 15 ani, Alexis-Andreas Grigoropoulos, cu sânge rece, într-o ciondăneală destul de comună din apropierea Pieții Exarchia. Imediat după aceea, mulți oameni – în principiu, anti-autoritari – s-au adunat în zonă pentru a afla ce se întâmplă și pentru a-și exprima furia împotriva brutalității poliției. Sute de polițiști au încercat să sigileze zona pentru a împiedica orice fel de reacții, dar fără nici un rezultat. În mod spontan, oamenii au început să atace poliția pe străzile din jurul pieței, folosindu-se de toate mijloacele posibile. În mai puțin de două ore, mai mult de 10 000 de oameni au ieșit pe străzile din apropiere pentru a comunica evenimentul și pentru a se confrunta cu poliția. Unele grupuri

anarhiste au ocupat clădirea istorică a Universității Tehnice Naționale, care se afla la câteva străzi distanță, și Facultatea de Economie, care e situată la 1 km distanță, pentru a le folosi drept centre ale luptei. Același lucru a fost făcut de stângiști la Facultatea de Drept, la mai puțin de 1 km de punctul în care a fost comisă crima. În acest cartier, confruntările cu poliția și atacurile asupra băncilor și magazinelor au durat până la 4am, după câte am văzut cu ochii noștri.

Știrile cu privire la crimă s-au răspândit cu repeziciune către mulți oameni prin intermediul telefoanelor mobile și al internetului. Drept rezultat, aproximativ 150 de oameni, care erau deja în Piața Monastiraki, au atacat spontan și au jefuit aproape toate magazinele de pe strada Ermou, stradă aflată pe locul 11 în topul străzilor cu cele mai scumpe magazine din lume. Acolo, mulți trecători li s-au alăturat din barurile și cluburile din apropiere. În centrul Atenei în acea noapte, unii oameni au atacat secția de poliție din apropierea Acropolei, provocând daune severe.

Trebuie menționat faptul că știrea cu privire la uciderea tânărului băiat s-a răspândit cu repeziciune și în alte orașe (Thessalonik, Ioannina, Irakleio, Volos) unde au avut de asemenea loc atacuri asupra băncilor, secțiilor de poliție și magazinelor.

Duminică, 7 Decembrie 2008

Squat-ul din Facultatea de Drept a anunțat o demonstrație la 2pm în fața Muzeului de Arheologie care se află chiar lângă clădirea istorică squatată a Universității Tehnice Naționale din Aleea Patission. Mulți oameni s-au adunat și la aproximativ 3.30pm, a pornit demonstrația înspre sediul central al poliției din Atena. Știam deja că poliția nu ne va lăsa niciodată să ne apropiem de sediul lor

central, dar eram hotărâți să ne apropiem pe cât de mult posibil. Spargerea vitrinelor și aruncatul cu pietre în polițiști au început aproape imediat ce am plecat din piață. În timp ce făceam la dreapta pe Aleea Alexandra, fiind la capătul demonstrației, ne-am dat seama că participanții însumau aproximativ 4000 de oameni, de toate vârstele. Au fost atacuri asupra tuturor magazinelor din drum, în majoritate show-room-uri cu mașini de lux și bănci. La început, poliția a stat la o distanță apreciabilă de demonstranți și nu s-a lăsat să devină o țintă. Apoi, pe măsură ce se apropiau, demonstranții i-au atacat, în mare parte cu pietre. Poliția a făcut o primă încercare de a dezasambla demonstrația cu gaze lacrimogene în apropierea Pieței Argentina, dar fără nici un rezultat. După zece minute, la colțul cu strada Ippokratous, au avut o a doua tentativă, mai brutală, cu multe gaze lacrimogene, care s-a dovedit în final câștigătoare: demonstrația s-a împărțit în mai multe grupuri iar părțile sale principale au luat-o la dreapta spre Neapoli. Atacurile asupra băncilor și magazinelor au continuat, de asemenea însoțite de spartul mașinilor. Mulți oameni au ales să continue să mărșăluiască spre sediul central al poliției pe o stradă paralelă, dar după ceva timp a devenit destul de clar că nu se putea trece: o mică stradă perpendiculară cu Aleea Alexandras este locul unde a fost făcută deja faimoasa fotografie cu polițistul cu arma în mână. Tensiunea era ridicată. Am decis să ne mișcăm înapoi și să ne întoarcem în Piața Exarchia pentru a vedea ce e de făcut mai departe. Pe drumul înapoi, aveau încă loc confruntări cu poliția dar în mai mică măsură. Unii oameni au atacat secția de poliție nr.5 care se află în apropiere iar poliția a răspuns cu gloanțe de cauciuc.

Mai târziu în acea seară, ciocniri cu poliția, și în mai mică măsură atacuri asupra magazinelor, au început în preajma Universității Tehnice Naționale și a Facultății de Economie, și au durat până târziu în acea noapte.

Luni, 8 Decembrie

Dimineața, tineri din mai multe licee s-au adunat spontan în fața sediului central al poliției pentru a protesta. Mulți tineri din suburbiile de nord, est și vest au pornit spre centrul orașului alcătuind o demonstrație spontană. Tineri din școlile din Pireu (un port din partea de sud-vest a orașului) au atacat secția centrală de poliție răsturnând mașini de poliție.

La 6pm, squat-ul din Facultatea de Drept a anunțat o demonstrație la Propylaia, o piața centrală din Atena. Estimarea noastră este că mai mult de 20 000 de oameni, în principal tineri, au participat la această demonstrație. Mulți dintre ei, poate mai mult de 1500, intrau și ieșeau din rândurile demonstrației spărgând bănci și distrugând magazinele de lux din centrul orașului. Au început să distrugă și să jefuiască mărfurile aproape din primul moment al demonstrației. Tinerii au distrus bănci în piața Omonoia și au atacat mai mult de jumătate din magazinele din Aleea Stadiou și Aleea Filellinon. De asemenea, jafuri însemnate au avut loc în magazinele de la începutul Aleii Piraeus. Oamenii mergeau încet și nimeni nu a încercat cu adevărat să oprească fie atacurile fie jafurile. Unii chiar stăteau deoparte și îi aplaudau pe tinerii atacatori. În același timp, tinerii atacau de asemenea polițiștii, băncile și magazinele din diferite părți ale orașului până la Aleea Syggrou, o stradă ce duce spre sudul Atenei. Până în acest moment, măsura reală a daunelor cauzate proprietății private în acea seară nu a fost estimată. Media spune că însumează aproape 10 miliarde de euro, ceea ce ar putea fi adevărat din moment ce zeci de magazine au fost atacate, jefuite sau incendiate în principiu de către greci și „tineri imigranți de necontrolat”.

Deși se poate spune că tinerii greci (studenți și muncitori angajați temporar) au avut inițiativa, iar migranții i-au urmat, trebuie să recunoaștem că a fost foarte dificil să faci diferența între ei pe stradă. În ce privește migranții,

albanezi de a doua generație, au participat mai ales la atacurile împotriva polițiștilor și a clădirilor, iar migranții de alte origini – în special Afgani și Africani, s-au limitat la jafuri. Revoltele și jafurile au acoperit aproximativ jumătate din centrul orașului. Deși poliția a efectuat mai multe arestări în acea seară, ar fi neadevărat să spunem că putea măcar să se gândească să controleze situația, pentru că erau atât de mulți oameni pe străzi, acționând în grupuri mici de zece sau douăzeci de oameni.

Marti, 9 Decembrie

Profesori de gimnaziu și liceu au intrat în grevă în acea zi ca semn de protest împotriva brutalității poliției. La prânz, demonstrația a început din Piața Propylaia și s-a îndreptat spre Parlament, dar nu au fost mai mult de 3000 de participanți. După finalul demonstrației, și în ciuda faptului că erau puțini ca număr, 150 de tineri au aruncat bombe incendiare, pietre și alte obiecte în forțele speciale.

Așa numitul Partid Comunist (KKE), speriat de posibilitatea unei revolte generale, și-a arătat încă o dată natura contra-revoluționară, reacționară. Au declarat că demonstranții și jefuitorii sunt agenți secreți ai „forțelor întunecate străine" și au numit „mișcarea oamenilor" un subiect imaginar ai cărui presupuși reprezentanți de drept sunt chiar ei, pentru a se ține departe de luptă. Istoria se repetă: în ultimii 35 de ani, acest partid a cântat același cântec monoton și periculos despre „provocatori"; în 1973 au făcut același lucru împotriva studenților și muncitorilor care ocupaseră Universitatea Tehnică Națională; o revoltă care a dus la răsturnarea dictaturii. Încă o dată, încearcă să salveze statul și să readucă ordinea publică.

La 3pm a avut loc înmormântarea băiatului ucis, la cimitirul din Palaio Faliro, o suburbie din sudul Atenei. Mai mult de 5000 de oameni s-au adunat pentru a-și lua rămas bun de la Alex și pentru a striga încă o dată împotriva crimelor poliției. În timpul înmormântării, aproximativ 200 de oameni au fost implicați în atacuri împotriva forțelor speciale, care stăteau la câteva străzi distanță. Această ciocnire a durat mai mult de o oră, timp în care unele magazine și bănci au fost atacate; au fost aruncate pietre și asupra unei mașini de poliție. După o oră, tinerii au pornit spre secția de poliție din Palaio Faliro, dar poliția i-a oprit la câteva străzi distanță. În timpul acestei revolte, trei polițiști pe motociclete au tras de mai mult de 10 ori în aer pentru a „speria" demonstranții.

În timpul nopții, au apărut fasciști pe străzile din jurul Universității Tehnice Naționale și a Facultății de Economie, acolo unde aveau loc ciocniri brutale cu poliția. În piața Victoria, migranți au atacat poliția și au încercat să jefuiască 3 magazine, dar polițiști sub acoperire și „civili" i-au arestat brutal pe toți. General vorbind, aceasta a fost ziua în care statul a împins mai departe așa numita ”automatizare socială" și a încurajat colaborarea între proprietari de magazine, fasciști, „civili" și poliție, împotriva demonstranților.

Miercuri, 10 Decembrie

Această zi a fost o zi de grevă generală, iar scopul său a fost organizat cu mai bine de o lună înainte: era în principiu „împotriva bugetului de stat pe 2009". Datorită revoltelor în desfășurare, șefii sindicatelor au vorbit împotriva brutalității poliției, separând în același timp „manifestanții" de „demonstranții responsabili și liniștiți". Mai mult de 7000 de oameni au participat la întâlnirea din Piața Syntagma. Unii protestatari au aruncat cu bombe incendiare în poliție în timpul unei greve generale care a paralizat Grecia și a aplicat presiune asupra unui guvern ce abia se ținea pe picioare.

Revolte la scară mică au avut loc pe aleea Panepistimiou. După demonstrație, mulți oameni au participat la adunările de la Universitatea Tehnică Națională și de la Facultatea de Drept pentru a vorbi despre ce urma să se întâmple în zilele următoare. Mai târziu, a avut loc o mare adunare a cercului anti-autoritar la Facultatea de Economie. Mai devreme în acea dimineață, liceeni au atacat secția de poliție din suburbia Kaisariani. Noaptea, ciocniri cu poliția au avut loc pe aleea Tritis Septemvriou, din centrul Atenei.

Revoltele s-au răspândit către aproape 42 de prefecturi din Grecia, chiar și în orașe în care nici măcar demonstrații nu mai avuseseră loc vreodată. Modelul este același: în mare parte studenți și tineri atacă secții de poliție, bănci, magazine și clădiri de stat. Se adună spontan, după ce comunică unii cu alții prin intermediul telefoanelor mobile. Anarhiștii și activiștii politici sunt doar o parte din demonstranți și în multe cazuri aceștia sunt luați prin surprindere de ferocitatea, răspândirea și durata revoltelor.

În special în Atena și în Irakleio (Creta), o mare parte a protestatarilor sunt imigranți și astfel această revoltă poate fi numită pe drept una multinațională, prima de acest tip din Grecia. Împotriva acestei situații complet noi, media a încercat să-și schimbe propaganda și să vorbească despre „protestatari greci” și „jefuitori străini”, într-un efort de a aprinde tendințele rasiste.

Până acum, aproape jumătate din oamenii arestați în Atena, sunt imigranți și acuzația principală împotriva lor este aceea de jaf. Marea majoritate a arestaților de pe întreg teritoriul țării sunt tineri.

Joi, 11 Decembrie

Joi, liceenii și-au abandonat școlile și s-au adunat în fața secțiilor de poliție din toată Atena. Unele dintre ele au fost atacate cu pungi cu gunoi și pietre iar poliția a aruncat cu gaze lacrimogene și în unele cazuri chiar cu pietre. În total, 35 de secții de poliție au fost blocate în Atena și în unele locuri au participat și alți oameni, în special părinți. Intrarea închisorii din Korydallos a fost de asemenea atacată de studenți.

Media a spus că au fost folosite 4500 de recipiente cu gaz lacrimogen de către poliție în aceste 5 zile. Se pare că rămân fără gaz lacrimogen și se gândesc să importe din Israel!

Dimineață, un grup de libertarieni au ocupat primaria din Agios Demetrios, o suburbie din sudul Atenei. Mulți oameni din cartier au participat la adunarea de seară iar muncitorii municipali care au susținut ocuparea au scos un comunicat. Primaria a fost folosită din acel moment ca loc de întâlnire și centru de contra-informații.

În mai multe universități au avut loc întâlniri și s-au răspândit ocupările facultăților. Militanți din organizația studențească a Partidului Comunist (PKS) au încercat să blocheze adunările pentru a împiedica ocupările (Universitatea Panteion și Școala de Filosofie din Universitatea Atenei). Tentativele lor au fost lipsite de succes în timp ce ocupările se răspândeau în Atena și în întreaga Grecie.

Seara devreme a avut loc o demonstrație mare (poate 5000) în centrul Atenei, anunțată de o adunare alcătuită în principal din sindicaliști și organizații de stânga care se întâlnesc la Facultatea de Drept ocupată. La finalul demonstrației, ciocnirile cu poliția au început în centrul orașului și în jurul Facultății de Drept ocupate, și au durat câteva ore.

În Komotini, un oraș din nord-est, aproape de Turcia, o demonstrație alcătuită în principal din studenți a fost atacată și fugărită în universitate de mulți fasciști și bătăuși ai extremei drepte care infestează zona pentru a asigura securitatea națională.

Există un sentiment general de ostilitate față de polițiști și mulți sunt sătui până peste cap de toată starea lucrurilor. Brutalitatea poliției într-un stat din ce în ce mai polițienesc după Jocurile Olimpice din 2004, salarii de mizerie și condiții de muncă deplorabile, exploatarea și presiunea exercitată asupra elevilor de liceu, nemulțumirea studenților față de o viață caracterizată din ce în ce mai mult de nesiguranță și frică, corupția înalților guvernanți și a oficialilor bisericii, supra-exploatarea imigranților și o societate dezmembrată de adâncirea diviziunilor de clasă: un amestec exploziv în care uciderea unui copil a fost doar fitilul.

Publicarea fragmentelor din declarația polițistului care l-a ucis pe copil a declanșat furia generală. El „acuza” elevul de „comportament deviant” pentru că „a fost exmatriculat din școala privată pe care o urma” (ceea ce este o minciună sfruntată). Avocatul său, o cunoscută vedetă tv, a făcut o declarație încă și mai provocatoare: „Acum depinde doar de justiția greacă să decidă dacă tânărul a fost ucis pe drept sau nu”. Raportul examinării balistice era așteptat în acea zi. „Scurgeri” în mass-media în ziua precedentă sugerau că raportul va susține că Alexandros a fost ucis de un glonț ricoșat și nu de un glonț direct (contrazicând ceea ce spune fiecare dintre martorii oculari). Cu toate acestea, la astfel de provocări s-a răspuns în stradă. Printre alte lucruri, noi sloganuri imaginative apar în fiecare zi: ”Noi nu am aruncat cu pietre; ele au ricoșat”, ”Cel mai drept lucru e ca avocatul să fie ucis de un ricoșeu”.

Vineri, 12 Decembrie

Șapte sute de licee și o sută de universități sunt ocupate iar numărul lor se preconizează că va crește. O mare demonstrație a studenților a fost anunțată în Atena (10 000 sau mai mulți). Studenți și alți demonstranți au atacat poliția și câteva bănci au fost distruse. În timpul demonstrației, două sute de anarhiști au distrus biroul avocatului. Forțele speciale au arestat câțiva elevi/studenți (dintre care unii aveau 13-14 ani).

Sâmbătă, 13 Decembrie

O adunare a fost organizată în Piața Syntagma la prânz de către comitetul de coordonare a ocupărilor universităților precum și de către alte grupuri politice. Mai mult de 1000 de oameni de toate vârstele au participat: studenți și liceeni, precum și muncitori. Adunarea a durat până la sfârșitul nopții. După miezul nopții, poliția a atacat protestul pașnic cu gaze lacrimogene și a dispersat grupul adunat. Proteste și demonstrații au fost de asemenea organizate în suburbiile din jurul Atenei: Nea Smirni, Peristeri și Zografou.

Seara, Ministerul Mediului și a Lucrărilor Publice din Strada Patission a fost atacat de un grup de 200 de oameni. La ora 9, aproximativ o mie de oameni s-au adunat în Exarchia pentru a protesta împotriva uciderii lui Alexis-Andreas Grigoropoulos în apropierea locului unde a fost omorât. Unii au atacat secția locală de poliție în timp ce alții s-au confruntat cu forțele speciale. A avut loc o demonstrație care se îndrepta spre Monastiraki și Gazi, cartiere în care mulți se duc în cluburi sâmbătă noaptea. Demonstrația a fost atacată de poliție și puțini oameni au reușit să continue. Conflictele au continuat în Exarchia dar atacurile poliției au forțat oamenii să se disperseze în diferite direcții. O mare parte a

adunării a fost împinsă spre clădirea Universității Tehnice Naționale. Revoltele au continuat pe străzile din jurul acesteia, în acea noapte.

Oamenii care au reușit să continue demonstrația au trecut prin Monastiraki, Thisseio, Gazi și apoi au încercat să se întoarcă în centru, mărșăluind pe Strada Piraeus. Unele bănci și camere de supraveghere au fost atacate de demonstranți. Poliția a atacat din nou demonstrația în apropierea pieței Omonia și s-au efectuat mai mult de 50 de arestări. Cei arestați au fost eliberați mai târziu fără nici un fel de acuzații.

Pe parcursul zilei, mai multe bănci au fost atacate în Atena.

Duminică, 14 Decembrie

S-au desfășurat demonstrații în mai multe suburbii din Atena, precum și în multe orașe și orășele din Grecia (Thessalonik, Corfu, Volos, Xanthi etc.). Mai devreme în acea seară, o demonstrație pașnică din Piața Syntagma, anunțată de bloggeri, a fost dispersată de forțele speciale care au folosit gaze lacrimogene.

În piața centrală din Nea Smirni, o suburbie sud-estică a Atenei, o mare cafenea părăsită numită „Galaxias”, aflată în proprietatea municipalității, a fost ocupată la prânz de aproape o sută de oameni (anti-autoritari, membri ai partidului municipal și mai mulți rezidenți) pentru a fi folosită ca centru de coordonare a acțiunilor și a contra-informațiilor. Ocuparea clădirilor publice este o nouă formă de luptă ce rezultă din revolte. După cum am văzut, a apărut inițial în suburbiile din Agios Demetrios, cu ocuparea primăriei. Ocuparea „Galaxias” a adoptat numele „Eleftheros Galaxias” (care înseamnă ”Galaxia liberă”) și a anunțat o adunare deschisă a cartierului mai târziu în acea după-amiază.

În timpul zilei, patru posturi de radio au fost ocupate. Acestea au fost folosite pentru a transmite declarații și comunicate care chemau la generalizarea insurecției.

După-amiază, Comitetul Rezidenților din Exarchia a anunțat o adunare la locul unde a avut loc uciderea lui Alexis. În ciuda ploii, un număr important de oameni au participat și au discutat evenimentele într-o adunare în aer liber. În momentul în care au apărut forțele speciale, oamenii i-au alungat țipând la ei și insultându-i.

Primarul Atenei a anunțat că noul brad de craciun din piața Syntagma va fi ridicat miercuri, din moment ce precedentul fusese incendiat cu cocktailuri molotov în noaptea de 8 Decembrie. Pentru stat, copacul simbolizează spiritul consumerist și revenirea la normalitate în timp ce pentru insurgenți, incendierea lui înseamnă că revoltele continuă încă. Au mai avut loc încercări de a-i da foc din nou în timpul demonstrațiilor de până acum.

Luni, 15 Decembrie

La 5am, ocuparea vechii primării din Halandri, o suburbie nord-estică a Atenei, a fost atacată de o mână de nemernici care se presupune că aveau conexiuni mafiote cu proprietarii locali de magazine. Unul dintre ei i-a forțat pe protestatari să părăsească clădirea, amenințându-i cu o armă automată și cu o bâtă de baseball. Cu toate acestea, oamenii au reușit să reocupe clădirea după două ore.

În Agios Demetrios, adunarea populară a ocupării a încercat să coopereze cu muncitorii clerici municipali pentru a reporni unele servicii municipale fără

medierea autorităților municipale. Planul era să fie satisfăcute doar nevoile sociale urgente, precum eliberarea cărților verzi pentru imigranți și plata salariilor și a altor drepturi. Primarul și consiliul municipal a intimidat muncitorii încercând să-i împiedice să furnizeze aceste servicii.

Dimineață, aproape o sută de elevi de liceu și câțiva muncitori și militanți s-au adunat în fața curții de judecată din Strada Evelpidon, pentru a-și exprima solidaritatea cu cei arestați în timpul ciocnirilor cu forțele speciale de săptămâna trecută. Tinerii au intrat în curte mărșăluind pe lângă agenții de securitate. În același timp, o demonstrație a fost organizată în suburbia Korydallos, de către mai mult de o mie de tineri din școlile din apropiere. Tinerii s-au îndreptat spre Închisoarea Korydallos (cea mai mare din țară) și au atacat poliția cu pietre și cu bombe incendiare. În altă parte, în districtul Pagrati, elevi de liceu au protestat în fața secției de poliție. La prânz, mai mult de o mie de tineri din școlile locale s-au adunat în fața sediului central al poliției din Aleea Alexandras și au atacat poliția cu ouă, făină și pietre. Doi studenți au fost arestați după ce au fost grav loviți.

După-amiază, aproximativ 150 de demonstranți au participal la o demonstrație muzicală în piața Propylaia. Demonstranții au blocat Aleea Panepistimiou cântând și dansând, dar s-au confruntat cu un atac feroce din partea forțelor speciale de poliție. În același timp, aproximativ 100 de oameni au efectuat o intervenție în stația de metrou din Propylaia. S-au distribuit flyere exprimând o critică asupra circulației capitaliste a mărfii forței de muncă, cerând transport liber pentru toată lumea și promovând încălcarea politicilor de toleranță zero din stațiile de metrou. Intervenția s-a finalizat cu sabotarea tuturor automatelor, scrierea unor sloganuri pe pereții acestui mediu sterilizat și aplicarea de spray pe camerele de supraveghere. Forțe speciale de poliție au intrat în stația de metrou iar participanții veseli i-au atacat verbal și și-au bătut

joc de ei din capul scărilor stației de metrou. În același timp, aceeași acțiune a avut loc în stația de metrou Dafni, organizată de adunarea populară a Primăriei ocupate din Agios Demetrios.

Un banner uriaș a fost atârnat pe clădirea universității din piața Propylaia, înfățisându-l pe Kugias, avocatul polițistului criminal, cu sloganul ”Du-te și ricoșează-te, ticălosule”. Puțin după intervențiile din stațiile de metrou, o demonstrație anunțată de adunarea ocupării Facultății de Drept a pornit din această piață. Aproximativ 2000 de oameni au participat, îndreptându-se spre Parlament și apoi întorcându-se în piața Propylaia.

În suburbia Nea Filadelfia, centrul cultural municipal a fost ocupat pentru a fi folosit ca loc de adunare și centru pentru contra-informații.

Ocupările clădirilor municipale și a posturilor de radio, precum și a departamentelor universităților au continuat să se răspândească în întreaga Atenă și în alte orașe.

În această zi, reprezentanți din 14 comunități de imigranți au lansat o declarație, încercând să se țină departe de revolte și în special de jafuri: „Noi nu suntem hoți, imigranții au demnitate și voce publică... Declarăm că marea majoritate a imigranților nu sunt nici hoți nici infractori”. Abordând o atitudine destul de diferită, oameni din Grupul Atenian de Imigranți Albanezi au distribuit un flyer la pichetarea studenților din fața sediului central al poliției din acea dimineață, declarându-și participarea la revolte, „Aceste zile sunt și ale noastre.”

Marti, 16 Decembrie

Un grup de 50 de oameni a reușit să intre în studiourile NET, televiziunea națională, condusă de stat, și au întrerupt buletinul de știri de la ora 3 pm pentru

aproximativ un minut. Camerele s-au întors spre protestatari care ţineau bannere cerând „Eliberarea imediată a tuturor prizonierilor insurecției", „Libertate pentru toți" și îndemnând privitorii să se oprească din uitat la televizor: "Nu vă mai uitați la tv și ieșiți în stradă".

La prânz, un grup de aproximativ 70 de militanți au atacat secția centrală de poliție din Ilissia, cea care funcționează de asemenea și ca sediu central al unităţilor forţelor speciale de poliție (YMET). O dubă de poliție și 4 autovehicule ale poliției au fost arse, 2 polițiști fiind răniți.

După-amiază, adunări și demonstrații au fost organizate în suburbiile din Petralona, Dafni și Agios Demetrios, cu participarea elevilor de liceu, a muncitorilor și a altor locuitori. De asemenea, aproximativ o mie de oameni s-au adunat în Exarchia și au mărșăluit spre secția locală de poliție unde au fost opriți de forțe speciale puternice.

Ocuparea Primăriei din Agios Demetrios s-a sfârșit cu o demonstrație de aproximativ 300 de oameni.

Într-o altă parte a centrului orașului, o intervenție a fost organizată la stația de metrou din Piața Victoria, în acea după-amiază. Au fost distruse automate, s-au scris sloganuri pe pereți ("Să aducem insurecția sub pământ" era unul dintre ele) și camere de supraveghere au fost acoperite cu spray.

Miercuri, 17 Decembrie

Birourile centrale ale Confederației Generale a Muncii din Grecia (GSEE), la intersecția dintre Patission și Aleea Alexandras, au fost ocupate dimineața

devreme de un grup de aproximativ 70 de muncitori. Scopurile aceste ocupări au fost descrise în primul comunicat al ocupării. În jur de 50 de birocrați împreună cu bătăușii lor au încercat să evacueze squaterii în jur de ora 3 pm dar au fost împinși înapoi de către oameni cu ajutorul squaterilor din ocupația ASOEE care se află în apropiere. S-a anunțat o adunare la ora 6pm în acea seară, adunare la care au participat 800 de oameni.

De la început a fost evident că existau două tendințe în interiorul ocupării – indiferent cât de bine erau ele articulate: una muncitorească, care vroia să folosească ocuparea în mod simbolic pentru a critica birocrația sindicalistă și pentru a promova ideea „sindicalismului de bază", independent de influențele politice; și una proletară, care vroia să atace încă o instituție a societății capitaliste, să critice sindicalismul și să folosească locul pentru construire a încă o comunitate de luptă, în contextul neliniștii generale. Sindicaliștii stângiști care au fost prezenți la adunare nu au știut foarte bine ce să facă cu toți acești muncitori insurgenți, și au plecat.

Dimineață, studenții au atârnat două bannere uriașe pe piatra Acropolei, cu sloganuri ce chemau la rezistență și demonstrații în masă pe 18 Decembrie în toată Europa. Muncitorii de la situl arheologic au susținut acțiunea. În zilele precedente, muncitorii de pe Acropole au fost în grevă datorită unei scăderi a salariului cauzată de tăierea unei remunerații speciale. Mai târziu în acea zi, ministerul a promis satisfacerea cerințelor greviștilor și mobilizarea a fost suspendată.

Seara, ocuparea vechii primării din Halandri a organizat o demonstrație ce s-a îndreptat spre secția de poliție. Cel puțin 400 de oameni au participat și au atacat secția cu ouă, pietre, sticle, etc; cu 30 de minute înainte, aceeași

demonstrație aruncase ouă și vopsea la Curtea de Justiție locală. O altă demonstrație a mărșăluit prin suburbiile Kesariani, Pangrati și Vironas. 300 de oameni au participat, îndreptându-se spre secția de poliție unde s-au angajat în conflicte scurte cu poliția. Demonstrația a mărșăluit apoi spre Primăria din Keriani, care a fost ocupată pentru câteva ore.

Sabotarea mașinilor de bilete și a camerelor de supraveghere a fost repetată noaptea la 5 stații de metrou: Attiki, Ano Patisia, Kato Patisia, Tavros și Monastiraki.

Un alt elev de liceu a fost împușcat de persoane neidentificate, în timp ce se afla într-un loc de întâlnire al tinerilor din Peristeri, o suburbie vestică a Atenei. Din fericire, elevul, al cărui tată este un cunoscut sindicalist și membru al așa-zisului Partid Comunist, nu a fost rănit grav.

Un grup de profesori (în principal care predau Drept în Universități Grecești) a lansat un „Apel către Guvern și Entitățile Politice”, cerându-le să ia niște măsuri împotriva „relelor” din societatea greacă, subliniind în mare parte folosirea mai strictă a azilului universitar și condamnarea folosirii măștilor în timpul demonstrațiilor. În acest fel, intelectualii, deși cu întârziere, au încercat să introducă vechiul Act Negru[1] în Grecia în 2008, actualizându-i înțelesul împotriva insurgenților.

[1] Actul Negru a fost un Act al Parlamentului Marii Britanii care a fost promulgat în 1723 ca replică pentru vânătorii de căprioare Waltham și pentru un grup de bandiți cunoscut sub numele de „Wokingham Blacks”. Acesta a transformat într-o crimă gravă orice apariție armată într-un parc sau într-o rezervație, sau vânarea sau furtul căprioarelor, cu fața înnegrită sau acoperită. Actul a fost apoi amendat pentru a se ocupa și de protestatrii din afara pădurilor și zonelor de vânătoare roiale.

Joi, 18 Decembrie

O demonstrație a început la prânz din Piața Propylaia, cu participarea elevilor de liceu, studenților, profesorilor și a altor muncitori. Sindicatul de bază al curierilor a anunțat o grevă de o zi, în timp ce sindicatul muncitorilor din librării și edituri a anunțat oprirea lucrului pentru 5 ore. Curierii au format propriul lor bloc în demonstrație. De asemenea, confederația uniunilor muncitorilor din sectorul public (ADEDY) a anunțat oprirea lucrului pentru 5 ore. Asta a oferit multor muncitori ocazia de a participa independent la demonstrație. Numărul demonstranților a fost foarte mare. Unii estimează în jur de 20 000. Când demonstrația a ajuns la Parlament, au început ciocnirile cu forțele speciale ale poliției. Ce au făcut în principal polițiștii a fost să protejeze proaspăt ridicatul brad de Crăciun din Piața Syntagma; s-au adunat în jurul lui, încercând să prevină aprinderea lui de la cocktailurile molotov ce zburau înspre el. A fost un spectacol atât de incredibil de privit încât sute de demonstranți au stat acolo strigând și bătându-și joc de ei. Adevăratul spirit al Crăciunului: copacul de Crăciun (unul de plastic, de fapt), simbolul consumatorului fericit, protejat de forțele de ordine. Ciocnirile s-au întins până la Aleea Panepistimiou, Aleea Akadimia și strada Solonos până târziu în acea noapte. Câțiva oameni au fost arestați, printre ei și un soldat care trecea pur și simplu pe stradă și a fost rănit grav de polițiști.

După o demonstrație similară în orașul Patras, Centrul local al muncitorilor a fost ocupat de unii demonstranți, urmând exemplul ocupării GSEE.

O demonstrație anti-rasism cu câteva sute de oameni a fost organizată în acea după-amiază de organizații care se ocupă de imigranți și anti-rasism. Unele dintre aceste organizații au fost cele care au negat implicarea imigranților în revolte și jafuri, demonstrându-și astfel rolul de mediatori capitaliști.

Seara, membrii așa-zisului Tineret Comunist au organizat o demonstrație în Peristeri pentru a protesta împotriva atentatului asupra elevului de liceu din ziua precedentă. Conform unor rapoarte, unii elevi de liceu i-au huiduit pe membrii Tineretului Comunist.

Un grup de studenți la arte au întrerupt un concert de muzică clasică din Megaro Mousikis, cea mai importantă sală de muzică din Grecia, distribuind fluturași în care criticau rolul artei și artistului în relație cu evenimentele recente și scandând unele sloganuri împotriva polițiștilor și a statului.

Vineri 19 Decembrie

„Institutul Francez a fost atacat la prânz de 40 de oameni cu bombe incendiare și pietre. Sloganuri au fost vopsite cu spray-ul pe pereți: ”Scânteie în Atena, foc în Paris, insurecția vine” și ”Grecia – Franța: Insurecție pretutindeni”. Această acțiune a exprimat solidaritatea cu activiștii acuzați că ar fi sabotat liniile de tren, precum și cu mobilizarea elevilor de liceu din Franța.

După-amiază, a avut loc un concert de solidaritate în Piața Propylaia, cu participarea a sute de artiști, și mai mult de 5000 de oameni.

La 6pm, o demonstrație a fost organizată în Egaleo, o suburbie a Atenei, de către grupul anarhist local. Mai mult de 100 de oameni au participat la această demonstrație care s-a îndreptat spre secția de poliție. Demonstranții au atacat secția de poliție și au spart ferestrele și camerele tuturor băncilor din drum. În același loc, a avut loc o demonstrație organizată de grupuri stângiste care a urmat o altă rută.

În timpul zilei, muncitori temporari și permanenți, studenți sau șomeri din ocupația ASOEE și GSEE au organizat intervenții în două call centere: MRB (care este o companie ce organizează sondaje publice) și OTE (care este compania națională de telecomunicații a Greciei). Prima intervenție a avut loc în jurul prânzului dar au participat doar câțiva oameni datorită distanței față de centrul orașului. În a doua intervenție au participat în jur de 60 de oameni și au blocat procesul muncii pentru câteva minute. Muncitorii temporari din call-centere au răspuns acțiunii într-un mod pozitiv.

În acest punct, 800 de licee erau ocupate, conform Sindicatului Profesorilor de Liceu (OLME).

În jur de o sută de oameni au întrerupt premiera Teatrului Național din Atena, târziu în acea noapte. Au urcat pe scenă și au întins un banner pe care scria ”Toată lumea pe străzi. Eliberare imediată a tuturor celor arestați în timpul revoltei”. Textul distribuit publicului și actorilor spunea printre altele și: „acum că v-ați dezactivat telefoanele mobile, ar fi timpul să vă activați conștiințele”.

Sâmbătă, 20 Decembrie

În timpul zilei, 3 posturi de radio au fost ocupate. După-amiază, au fost organizate demonstrații în multe suburbii și cartiere din Atena: Gyzi, Peristeri, Halandri, Vironas, Petralona și Nea Smirni. Demonstrațiile au fost organizate fie de ocupări locale fie de anti-autoritarii locali și grupurile stângiste. Mobilizarea a avut loc după anunțarea unei zile internaționale de acțiune, de către ocuparea ASOEE și ocuparea Universității Tehnice Naționale din Atena. Sute de oameni au participat la demonstrații.

Mai târziu, un magazin universal din Agios Panteleimonas, un cartier sărac al Atenei, în care locuiesc mulți imigranți, a fost jefuit de un grup de militanți.

Seara, clădirea Teiresias, o companie interbancară care „procesează date ce reflectă comportamentul economic al indivizilor și companiilor” a fost atacat și incendiat.

Mai târziu, mai mult de o mie de oameni s-au adunat pe străzile din jurul pieței Exarchia pentru a comemora uciderea lui Alexandros. Au început ciocnirile cu forțele de poliție dar mulțimea a fost dispersată și împinsă înapoi spre Universitatea Tehnică Națională. Ciocnirile au continuat în jurul Universității până dimineața devreme.

Departamentul financiar al forțelor de ordine grecești din Nea Filadelfeia a fost atacat cu bombe cu benzină. În afara daunelor asupra clădirii, au fost de asemenea distruse și 7 mașini.

Duminică, 21 Decembrie

La prânz au avut loc demonstrații în Kesariani-Pagrati (în jur de 250 de participanți) și Ilion (în jur de 100 de participanți). În Ilion, demonstranții au aruncat cu pietre și au spart ferestrele a 4 bănci și un centru de angajare (OAED).

Ocuparea GSEE s-a sfârșit după-amiază cu o demonstrație care s-a îndreptat spre Universitatea Tehnică Națională via Aleea Patission. Planul inițial pentru traseul demonstrației era trecerea prin cartierele proletare, aflate în apropiere, unde locuiesc mulți imigranți. Dar acest plan a fost schimbat pentru că existau zvonuri conform cărora poliția urma să încalce azilul academic și să evacueze Universitatea Tehnică Națională. Ultima adunare în GSEE, care s-a

concentrat asupra chestiunii solidarității cu insurgenții arestați sau aflați sub persecuția poliției, a hotărât organizarea unei demonstrații Miercuri 24 Decembrie la 4pm, din Piața Monastiraki până în Piața Syntagma prin Strada Ermou care e cel mai scump cartier comercial din Grecia.

În jur de o sută de studenți din școli de teatru au întrerupt 15 reprezentații teatrale în Atena. Sloganurile principale ale intervențiilor au fost următoarele: ”An nou insurecționar, toată lumea pe străzi”, ”Nu e posibil să ne omorâți visele”.

Luni, 22 Decembrie

Primăria din Peristeri a fost ocupată la prânz de aproximativ 100 de oameni.

O gașcă de tip mafiot a atacat o femeie de servici imigrantă, Konstantina Kuneva, de 44 de ani, secretara sindicatului oamenilor de serviciu, în timp ce se întorcea acasă de la servici, târziu în acea noapte. Au folosit acid sulfuric pentru a-i arde fața. Drept consecință, a pierdut un ochi și a fost ținută la terapie intensivă în stare critică, suferind afecțiuni grave ale vederii și probleme la nivelul sistemului respirator. Konstantina lucra la una din companiile subcontractate ale ISAP (Căile ferate Electrice Atena-Pireu) și a declarat că se afla în conflict constant cu șefii săi și că în ultimul timp primise telefoane de amenințare anonime.

Marti, 23 Decembrie

Dimineața devreme, în Goudi, s-au tras focuri de armă asupra unui microbuz al forțelor speciale ale poliției, fără a exista răniți. Un grup care se auto-intitula ”Acțiunea Populară” și-a asumat responsabilitatea pentru atac sunând la

un centru media online, fără a lăsa un fluturaș în care să explice motivele, ceea ce e o practică destul de neobișnuită. Asta, precum și locul din care au venit gloanțele (o clădire mică ocupată, folosită ca loc de întâlnire de studenți anti-autoritari) face din acest caz unul foarte suspicios. La scurt timp după aceea, Procurorul General a dat permisiunea poliției să percheziționeze zona, încălcând astfel azilul academic.
5000 de oameni au participat la demonstrația organizată de comitetele coordonatoare ale universităților și liceelor ocupate. Înainte de începerea demonstrației, unii demonstranți au răsturnat o mașină de poliție dar această acțiune nu a fost urmată de confruntări ulterioare pe parcursul demonstrației.

Majoritatea participanților la ocuparea școlii de drept au decis să părăsească clădirea.

În Nea Filadelfia au protestat 200 de oameni, mărșăluind de la centrul cultural municipal ocupat până la secția locală de poliție.

Miercuri, 24 Decembrie

Ocuparea ASOEE a luat sfârșit în această după amiază.

Mai mult de 1500 de oameni, în mare parte din zona anti-autoritară, au participat la demonstrația organizată de adunarea care a avut loc în clădirea ocupată a GSEE, duminică, în solidaritate cu insurgenții acuzați. Demonstrația a pornit din Piața Monastiraki, a trecut pe strada Emou, a ajuns în Piața Syntagma și apoi s-a întors în Piața Monastiraki pe strada Kolokotroni. Câțiva tineri s-au alăturat demonstrației atunci când trecea prin cea mai comercială parte a orașului într-o perioadă în care cumpărăturile de crăciun își atingeau apogeul. Sloganurile demonstrației chemau la o continuare a insurecției împotriva

„spiritului” cumpărăturilor de crăciun. Ocuparea Universității Tehnice Naționale a luat sfârșit la miezul nopții.

Vineri, 26 Decembrie

Aproximativ 150 de oameni au participat la o demonstrație în fața spitalului Evaggelismos unde este internata Konstantina. Sloganurile chemau la „rezistență împotriva terorismului șefilor”.

Sâmbătă, 27 Decembrie

La prânz, 300 de oameni au ocupat sediile ISAP ca prim răspuns la atacul criminal asupra Konstantinei Kuneva. Grupul care a organizat această acțiune a emis și un comunicat.

La 4pm, a avut loc o adunare chemată pentru organizarea acțiunilor de solidaritate cu acei insurgenți care au fost întemnițați sau se află sub acuzare. La aceasta au participat 500 de oameni. S-a decis ca duminică, oamenii să participe la acțiuni împotriva deschiderilor de magazine. (În Grecia, magazinele sunt închise duminica, dar statul încearcă să forțeze o lege împotriva acestei stări de fapt. În ziua precedentă, guvernul a decis să deschidă magazinele din centrul Atenei, „în mod excepțional„, astfel încât să compenseze pentru daunele suferite de „proprietarii de magazine” datorită violențelor insurecției). În aceeași adunare oamenii au decis de asemenea să organizeze o demonstrație în fața închisorii Korydallos, în noaptea de revelion, la ora 11pm, pentru a-și exprima solidaritatea cu insurgenții întemnițați.

Duminică, 28 Decembrie

La 9.30am în jur de 200 de oameni s-au adunat în fața unei mari librării din Piața Syntagma și au blocat intrările. Unii dintre ei erau membri ai sindicatului asistenților din librării, dar majoritatea erau muncitori și studenți din adunarea de solidaritate organizată cu o zi înainte. Mulți dintre participanți au decis că pot bloca chiar mai multe magazine și au pornit în marș înspre strada Ermou. Acolo s-au împărțit în grupuri de 10-20 de oameni și au început să blocheze intrările în unele din magazinele principale din strada Ermou (cum am spus și mai devreme, una din cele mai scumpe străzi comerciale din Europa). Sloganurile strigate au fost: „Libertate pentru cei care trebuie să muncească", „Ne fac să lucrăm duminica, ne împușcă, și trăim într-un război în fiecare zi". Pe măsură ce trecea timpul, o imensă masă de cumpărători inunda strada Ermou și a devenit cumva dificilă continuarea blocării accesului. A fost interesant totuși faptul că patronii magazinelor păreau înfricoșați: au stins luminile și au așteptat cu răbdare ca demonstranții să plece. Unii oameni de stânga au participat de asemenea la blocade ce aveau loc în același timp în cel puțin 3 alte locuri din centrul comercial al orașului. 500 de membri ai așa-numitului Partid Comunist au mărșăluit de-a lungul străzii, fiind mai interesați să ofere un spectacol pentru mass-media decât să blocheze magazinele. În jur de ora 1.30pm, cei ce blocau intrările au decis să plece mărșăluind spre o librarie mare din Exarchia (la o distanța de aproape 2km). După ce l-au făcut pe patron să închida magazinul, au plecat. Cei mai mulți dintre ei au mers după aceea la clădirea ocupată a ISAP pentru a lua parte la o demonstrație ce pleca de la această clădire înspre spitalul Evaggelismos unde era internată Konstantina, astfel încheind acea ocupare.

Luni, 29 Decembrie

La 3pm, aproximativ 120 de oameni s-au adunat la al doilea etaj al centrului comercial numit „MALL-UL ATENA" – cel mai mare și mai luxos spațiu de cumpărături din regiunea Attiki – în Maroussi, o suburbie aflată la 15 km de centrul Atenei, și au organizat o demonstrație de 30 de minute înăuntrul centrului comercial. Aveau două bannere, unul care cerea eliberarea imediată a insurgenților arestați, iar altul cu motto-ul „Consum, deci exist". În timpul demonstrației, care a putut fi văzută de toată lumea din interiorul clădirii, unii dintre demonstranți au mai atârnat un banner, pe care era scris „muncește, consumă, mori", în timp ce alții au distribuit flyere sutelor de oameni dinăuntrul și din afara magazinelor. După ce demonstrația a luat sfârșit, au ocupat microfoanele de la biroul de informații și și-au citit textele de pe flyere. Sloganuri au fost atârnate de pereți iar în apropierea intrării principale a fost scris „muncește, votează și taci". În cele din urmă, au părăsit centrul jucând fotbal cu mingile și ornamentele copacului de crăciun situat chiar în afara intrării principale.

După-amiază, o demonstrație organizată de adunarea de solidaritate cu Konstantina a mărșăluit spre birourile companiei de curățenie (patronul căreia este un fost oficial al PASOK, unul din cele două partide politice principale din Grecia) din Pireu. Au mers acolo pentru a apără o altă muncitoare ce urma să fie concediată. Însă patronul închisese birourile iar locul era păzit de polițiști. Oamenii au atacat polițiștii și i-au pus pe fugă, 4 ofițeri de poliție fiind răniți și transportați la spital.

Miercuri, 31 Decembrie

La 23.30, o mulțime de aproximativ 1000 de oameni s-a adunat în fața închisorii din Atena, care se află în suburbia Korydallos, cerând eliberarea imediată a rebelilor arestați în timpul revoltei din Decembrie. Mulțimea a strigat sloganuri precum „Libertate pentru toți prizonierii", „Pasiunea pentru libertate este mai puternică decât toate celulele", „Nici prizonieri comuni, nici prizonieri politici, să ardă toate închisorile". Deținuții au dat foc la pături și cerșafuri și le-au scos pe geam, fluturându-le printre gratii. La miezul nopții, mulțimea adunată a aprins artificii și torțe pentru a „primi" venirea unui nou an zdrobitor. Apoi, au mărșăluit spre închisoarea de femei, strigând sloganuri de solidaritate cu deținuții. În cele din urmă, au mărșăluit spre piața principală din Korydallos, atacând verbal poliția, iar apoi s-au dispersat.

TPTG

1 Ianuarie 2009

Thessalonik

Prezentăm în continuare o cronologie brută a evenimentelor ce au avut loc în cel de-al doilea oraș ca mărime din Grecia, de sâmbătă 6 Decembrie și până Miercuri 31 Decembrie. În timpul primelor 5 zile, când mii de proletari înfuriați au ieșit pe străzi și au dat foc mărfurilor acestui oraș, am trăit apogeul recentei revolte, cel puțin în ce privește Thessalonikul și alte orașe din provincie. În timpul acelor zile, am dat peste copii de gimnaziu, studenți, tineri (în majoritate, dar nu numai) muncitori, șomeri, tineri migranți. Comportamentul violent pe străzi și în ciocniri a început să scadă după 11 Decembrie. Un lucru important cu privire la revolta din Thessalonik, în contrast cu Atena, este faptul că, deși aproape toate departamentele universităților au fost ocupate de studenți, foarte puține licee au fost ocupate, mai ales după prima săptămână. În cea mai mare parte, mult mai puțini elevi de liceu au participat la demonstrații și acțiuni după primele cinci zile ale revoltei. Tineri migranți au participat doar la ciocnirile majore, la atacuri și la furturi care au avut loc de Duminică 7 Decembrie și până Joi, 10 Decembrie.

Această scurtă prezentare nu poate satisface nevoia unei relatări în profunzime a frământărilor recente din Grecia. Este doar o primă încercare de a informa proletari și camarazi din străinătate cu privire la evenimentele în desfășurare din perspectiva oamenilor care au participat la ele.

Sâmbătă, 6 Decembrie

Imediat după ce Alexis-Andreas Gregoropoulos, de 15 ani, a fost împușcat mortal de un agent special al poliției din Atena, 300 de oameni, în principiu anarhiști și militanți de stânga, s-au adunat în Facultatea Politehnică a

Universității Aristotel din Tesalonic (AUTH), care este localizată în apropierea centrului comercial și istoric al orașului. O demonstrație spontată a pornit spre secția de poliție din Piața Aristotelous (cea mai turistică piață din oraș), unde au avut loc lupte cu poliția. În același timp, au fost oameni care s-au bătut cu pietre și cocktaiuri molotov în jurul pieței Syntrivani, în apropierea AUTH. Ciocnirile cu poliția au continuat pe tot parcursul nopții.

Duminică, 7 Decembrie

O demonstrație a pornit la prânz din Piața Kamara (localizată în cartierul studențesc din apropierea AUTH). 1500-2000 de oameni (în principal elevi de liceu și studenți, tineri muncitori, anti-autoritari și militanți de stânga) au mărșăluit de-a lungul străzilor comerciale ale centrului orașului (Egnatia, Agias Sofias, Tsimiski), spărgând vitrinele băncilor și magazinelor, îndreptându-se spre secția de poliție din Piața Aristotelous. Acolo, mulți protestatari au atacat poliția cu pietre și câteva bombe incendiare. Unui polițist i s-a dat foc. Poliția a răspuns cu gaze lacrimogene. Demonstrația a continuat de-a lungul Străzilor Ermou și Venizelou, spre Ministerul Macedoniei și Traciei. Multe magazine și primăria au fost sparte în piața Venizelou. După ce a ajuns la Minister, demonstrația a pornit de-a lungul străzii Agiou Dimitriou spre secția de poliție din Ano Poli, unde forțele speciale ale poliției au fost atacate din nou. În timp ce se întorceau spre Piața Kamara, un supermarket a fost jefuit de tineri. Pe măsură ce demonstrația se apropia de final, liceeni au încercat să jefuiască o librărie, pornind astfel noi ciocniri cu forțele speciale.

Mai târziu în acea seară, Facultatea de Teatru și birourile Asociației Baroului din Thessalonik au fost ocupate, prima de către studenți la teatru și anarhiști iar a doua în principal de către studenți stângiști. Ambele locații, plasate

în centrul orașului, urmau să fie folosite ca puncte de întâlnire pentru oamenii care participau la proteste.

În timpul nopții au avut loc ciocniri cu poliția în fața AUTH. Un protestatar a fost rănit de un glonț de cauciuc al poliției. În timpul aceleiași nopți, secția de poliție din districtul de est numit Toumpa, primăria din districtul Agios Pavlos și birourile partidului Nea Demokratia (acesta este partidul de guvernământ în Grecia) din districtul 40 Ekklisies au fost atacate.

Luni, 8 Decembrie

La 10 am, 400 de elevi de gimnaziu au participat la o demonstrație în districtul Toumpa și au atacat din nou secția de poliție. Au avut loc de asemenea, blocaje de drumuri în alte districte ale orașului. Între timp, 1500 de elevi de gimnaziu au ridicat baricade și s-au ciocnit cu forțele speciale ale poliției pe străzile Svolou și Ethnikis Amynis, și în piața Navarinou, în cartierul studențesc al centrului orașului. Au fost atacate magazine și pe străzile Tsimiski și Venizelou. Nouă facultăți au fost ocupate de studenți. În aceeași dimineața a fost atacată și secția de poliție din districtul Sykies, din partea de vest a orașului.

O demonstrație a fost anunțată la 6.30 pm în piața Kamara. 6000 de oameni au mărșăluit spre centrul orașului. Printre ei, elevi de gimnaziu și studenți, tineri migranți, huligani, tineri muncitori, anti-autoritari și militanți stângiști. Un mare număr de bănci și magazine (de telefoane mobile, electronice, îmbrăcăminte, bijuterii și lanțuri fast-food) au fost distruse, mai ales pe strada Tsimisky, cea mai comercială din oraș, și pe strada Venizeou. Din unele magazine s-a și furat. Ciocnirile cu poliția au avut loc în fața Ministerului Macedoniei și Traciei. Polițiștii au folosit cantități foarte mari de gaze lacrimogene. Bătăile cu poliția au continuat în jurul AUTH în acea noapte.

Marti, 9 Decembrie

Aceasta a fost ziua în care a avut loc înmormântarea lui Alexis, în Palaio Faliro, Atena. Au avut loc noi adunări ale studenților, care au votat pentru ocuparea multor departamente universitare. Profesorii de școli primare și generale au fost în grevă și a existat o oprire a muncii după ora 12pm pentru toți muncitorii din sectorul public. O demonstrație a fost anunțată la ora 12 pm în piața Kamara, la care au participat 4000 de oameni, care s-au îndreptat spre Ministerul Macedoniei și Traciei, unde au avut loc câteva ciocniri cu poliția. În timpul zilei de marți, prizonierii de pe întreg teritoriul Greciei s-au abținut de la mâncare, protestând împotriva uciderii lui Alexis de către polițiști și în solidaritate cu revolta în curs.

În timpul nopții au existat unele bătăi între tineri și forțele speciale ale poliției în zona universității. Trebuie să menționăm că în timpul acestor zile, multe departamente universitare au fost jefuite de elevi și de tineri migranți veniți din diferite suburbii. În timpul aceleiași nopți, au apărut și fasciști în preajma universității. Același lucru s-a întâmplat în multe orașe din Grecia, în special în Patras, ceea ce indică faptul că acesta a fost un plan guvernamental organizat. În unele cazuri, cum s-a întâmplat în Larisa, fasciștii au atacat protestatarii împreună cu polițiștii sub acoperire și „proprietarii de magazine furioși”.

Miercuri, 10 Decembrie

Aceasta a fost o zi de grevă generală, anunțată cu mult timp în urmă de Confederația generală a muncii din Grecia (GSEE) și de Confederația lucrătorilor civili (ADEDY) împotriva bugetului de stat pe 2009. Datorită revoltelor continue,

șefii sindicatelor au anunțat marți că vor anula demonstrațiile anunțate. În Thessalonik, ramurile locale ale GSEE și ADEDY au încercat să mențină muncitorii într-o adunare pașnică în fața Centrului de sindicat al orașului. Elevi de gimnaziu și studenți au apărut acolo, hotărâți să atragă muncitorii înspre demonstrație, fapt care le-a și reușit. 4000 de studenți și muncitori au mărșăluit împreună spre Ministerul Macedoniei și Traciei. Acolo, câțiva elevi au atacat poliția care a răspuns cu gaze lacrimogene. Bătăile au continuat timp de jumătate de oră într-o zonă de 500 de metri între Minister și Centrul sindicatului. Câțiva copii s-au bătut cu poliția, dar mulți studenți și muncitori i-au susținut rămânând pe loc și insultând polițiștii. În cele din urmă, poliția a fost obligată să se retragă. După aceea, 500 de oameni au blocat strada Egnatia – o alee centrală din centrul orașului – timp de mai mult de o oră.

Seara, elevi de generală s-au ciocnit pentru o vreme cu forțele speciale ale poliției pe strada Ethnikis Amynis. În aceeași seară, a luat sfârșit ocuparea Birourilor Asociației baroului din Thessalonik.

Joi, 11 Decembrie

După-amiază devreme, 80 de militanți anti-autoritari au atacat birourile ziarului local „Macedonia” din strada Monastiriou.

O demonstrație a fost anunțată de către ocupația Școli de Teatru, la 5 pm, pe strada Kamara. 2000 de oameni, mai ales studenți și militanți anti-autoritari, și câțiva elevi, au demonstrat pașnic spre districtele estice, locuite intens, ale orașului, cântând și desenând pe pereți sloganuri împotriva represiunii statului. Din câte știm, în această zi nu au avut loc ciocniri.

Vineri, 12 Decembrie

O demonstrație, anunțată de ocuparea Școlii de Teatru, a plecat din Strada Kamara la 6.30 pm. 1500-2000 de oameni, mai ales militanți anti-autoritari, studenți și tineri muncitori, s-au îndreptat spre districtele vestice, ale claselor muncitoare din oraș. Demonstranții au trecut prin districtele Neapoli și Sykies și s-au întors la Școala de Teatru prin districtul din partea de centru-nord, Ano Poli. În ciuda ploii puternice, demonstrația a ținut 3 ore, sloganuri împotriva poliției și statului sau altele care cereau eliberarea urgentă a tuturor celor arestați în ultimele zile, au fost repetate în continuu și desenate pe pereți; au fost de asemenea împărțite multe flyere. Mulți localnici au aplaudat în timp ce alții s-au alăturat demonstrației, fapt ce demonstrează o simpatie mai largă cu insurecția chiar și din partea proletarilor ca nu au participat la revolte sau la alte acțiuni. Un birou politic al LAOS (partid de extremă dreaptă) a fost atacat și incendiat; un birou politic al Nea Dimokratia a fost de asemenea atacat. În aceeși seară, militanți stângiști extra-parlamentari au demonstrat în zonele apropiate.

Sâmbătă, 13 Decembrie

După-amiază, 500 de oameni, mai ales militanți anti-autoritari, s-au adunat în piața Kamara. Ei au format un bloc și s-au îndreptat spre piața Aristotelous, unde se adunaseră militanți stângiști extra-parlamentari în urma anunțării unei demonstrații de către Coordonarea AUTH a Adunărilor Generale și a Ocupărilor. Cele două grupuri s-au unit inițial cu o demonstrație comună de 1000 de oameni de-a lungul străzii Egnația. După o vreme, cele două blocuri s-au despărțit, fiind la cațiva metri unii de ceilalți. Ambele blocuri au mărșăluit de-a lungul aleei Nikis, drumul de coastă al centrului orașului, plin de cafenele și baruri, unde au fost distruse multe camere de supraveghere ale băncilor. Stângiștii s-au îndreptat

spre Ministerul Macedoniei și Traciei în timp ce majoritatea oamenilor au părăsit demonstrația. Aceasta a fost prima demonstrație după 7 zile, care a avut un caracter politic mai degrabă decât social.

Duminică, 14 Decembrie

O demonstrație motorizată a pornit de la ocupația Școlii de Teatru la ora 1 pm. S-a îndreptat spre suburbiile din vestul îndepărtat al orașului – Stavroupoli, Evosmos, Eptalofos, Xirokrini – unde locuiesc mulți migranți din Rusia și Albania și mulți muncitori prost-plătiți. Unii dintre ei s-au alăturat demonstrației. La întoarcere, demonstranții au trecut prin fața Ministerului Macedoniei și Traciei și prin fața secției de poliție din Ano Poli și s-au întors la Școala de Teatru.

O altă demonstrație a avut loc în suburbia Peraia, din estul îndepărtat. 60 de elevi și studenți au mărșăluit spre secția de poliție și apoi spre primărie, unde au plasat un banner ce spunea: „Jos cu guvernul de ucigași si cu poliția”.

Luni, 15 Decembrie

Dimineață devreme, o inițiativă a militanților din ocupația Școlii de Teatru, a ocupat primăria districtului vestic Sykies, pentru a o transforma într-un centru local de contra-informații și pentru a chema la o adunare populară locală. Adunările locale în cartiere și ocupările clădirilor statului sau celor municipale au apărut ca o nouă formă de luptă inițial în Atena, introduse de ocuparea primăriei din suburbia Agios Demetrios, ocuparea fostei primării din suburbia nordică Halandri și ocuparea Galaxias din suburbia Nea Smirni. În timpul acestei săptămâni, această formă de luptă s-a împânzit și în alte districte și suburbii din Atena și din multe orașe din întreaga Grecie.

În timpul zilei, localnici au trecut pe lângă primăria ocupată din Sykies; unii dintre ei simpatizau cu acțiunea, alții erau doar curioși. Seara, cel puțin 200 de oameni s-au adunat acolo în prima adunare populară generală; mai ales participanți la protestele și revoltele din zilele precendete, dar și localnici simpatizanți cu mișcările în curs. Adunarea a decis organizarea unei demonstrații locale miercuri după-amiază și organizarea unor acțiuni locale de contra-informare joi. Această adunare continuă să aibă loc la primărie până acum. (notă: 31 Decembrie).

În timpul zilei de luni, multe adunări generale ale studenților au avut loc la AUTH, votând pentru ocuparea departamentelor universitare împotriva represiunii statului. Majoritatea adunărilor studențești au cerut de asemenea și demisia guvernului impreună cu dezarmarea poliției. Din ce ne-au spus niște studenți, aceste adunări generale au fost masive, amintind de cele care au avut loc în timpul mișcării studențești din 2006-2007. În timpul acestei săptămâni, mai mulți studenți au participat activ la ocupări, comparativ cu săptămâna precedentă, în care singurul punct de întâlnire pentru toată lumea au fost străzile.

Joi, 16 Decembrie

În cursul zile de joi, a avut loc procesul celor 8 polițiști la tribunalul din Thessalonik; ei au fost acuzați pentru bătaia puternică aplicată lui Avgoustinos Demetriou, un student din Cipru, pe data de 17 Noiembrie 2006, în timp ce erau de serviciu sub acoperire. Deși au fost găsiți vinovați și au fost condamnați la 15-39 de luni închisoare, ei au fost eliberați pe cauțiune pentru 5 euro pe zi. 150 de oameni s-au adunat în fața tribunalului pentru a protesta împotriva poliției. Când s-a pronunțat sentința procesului, oamenii au atacat forțele speciale ale poliției care păzeau tribunalul, cu pietre, ouă și sticle goale. Polițiștii au răspuns folosind gaze lacrimogene și bătând protestatarii.

La 7 pm, o demonstrație anunțată de Coordonarea AUTH a Adunărilor Generale și a Ocupațiilor a pornit din piața Kamara. Aproximativ 3000 de oameni, majoritatea studenți, au mărșăluit de-a lungul străzilor principale din centrul orașului și s-au îndreptat spre Ministerul Macedoniei și Traciei. În timpul demonstrației, pe pereți și pe vitrinele magazinelor au fost desenate sloganuri și stenciluri; studenți milianți au ocupat pentru un timp trei posturi de radio, emițând declarații și comunicate. Nu au avut loc ciocniri, deși polițiștii au fost insultați puternic atunci când au fost văzuți.

În timpul zilei de joi, au avut loc noi adunări studențești și au fost ocupate mai multe departamente universitare. Școala de Cinematografie ocupată, localizată în suburbia vestică, muncitorească, Stavroupoli, a anunțat 7 zile de proiecții populare și discuții deschise în cartier.

Miercuri, 17 Decembrie

Dimineața, un hypermarket Carrefour din suburbia Stavroupoli a fost jefuit de 50 de militanți. Bunurile au fost oferite într-o piață în aer liber din apropiere.

La 2.30 pm, o demonstrație, anunțată de prima adunare populară din primăria ocupată a Sykies, a pornit de la fosta închisoare Yedi Kule și a continuat de-a lungul străzilor districtului Sykies. Mai târziu în acea seară, a doua adunare populară a avut loc în Sykies. Participanții au fost mult mai puțini decât data trecută, în special localnici.

Între timp, prima adunare populară în districtul Ano Poli a avut loc la 6 pm, la ea participând mai mult de 200 de oameni, mai ales tineri (muncitori și studenți) care au participat la protestele și revoltele din zilele precedente, dintre

care mulți locuiesc în acest district parțial conservat și alternativ al orașului, dar și alți locuitori de diferite vârste, simpatizanți cu neliniștea generală. Adunarea a avut loc în clădirea librăriei municipale, care a găzduit în trecut un centru social evacuat de poliție cu zece ani în urmă. Mulți oameni au contribuit la discuție cu relatări privitoare la evenimentele din zilele trecute, propunând ca una din cererile esențiale care trebuie înaintată este cea de eliberare imediată a tuturor celor arestați. Adunări de contra-informații au fost organizate ziua următoare. După ce adunarea a luat sfârșit, 150 de oameni au participat la o demonstrație spontană în străzile din Ano Poli, cântând și desenând sloganuri împotriva poliției, muncii și statului.

În timpul aceleiași seri, studenți militanți au organizat o altă adunare populară în districtul Ampelokipi, din vest, din câte știm noi.

Joi, 18 Decembrie

Coordonarea AUTH a Adunărilor și Ocupărilor Generale a anunțat o demonstrație în piața Kamara la 11 am. Din cauza ploii puternice, doar 300 de militanți s-au adunat și au pornit spre Ministerul Macedoniei și Traciei.

Seara, un concert a fost organizat în piața YMCA, lângă zona internațională de expoziție a Thessalonik-ului, și lângă Școala de Teatru ocupată, la care au participat mai mulți artiști. 4000-5000 de oameni de vârste diferite au fost acolo. S-au împărțit multe flyere care chemau la solidaritate cu cei arestați, în timp ce la porta-voci s-au făcut diverse anunțuri. Acest concert s-a terminat după miezul nopții. Mai târziu în acea noapte, un alt concert a avut loc în Facultatea de Politehnică, organizat de Coordonarea AUTH a Adunărilor Generale și a Ocupațiilor.

Vineri, 19 Decembrie

A doua adunare populară din Ano Poli a avut loc în piața Koule Kafe, în fața librăriei municipale menționate anterior. 100-150 de oameni au participat; adunări de contra-informații au fost programate pentru ziua următoare.

Sâmbătă, 20 Decembrie

În jurul orei 10am, militanți anti-autoritari au ocupat cinematograful Olympion, cinematograful cel mai luxos din oraș și gazda Festivalului Internațional de Film din Thessalonik, din inima centrului orașului. Proiecțiile oficiale ale filmelor au fost înlocuite cu filme și documentare militante. Cafeneaua cinematografului a fost folosită ca loc de întâlnire pentru ocupanți și trecători, băuturile fiind consumate pe gratis. Mii de flyere au fost împărțite. În apropierea Olympionului ocupat, s-au strigat sloganuri și s-a aruncat cu o cutie de bomboane în primarul Thessalonik-ului în timpul unei eveniment de stradă de caritate care a fost întrerupt. O mică brigadă de poliție a apărut imediat pentru a-l apăra pe primarul ridiculizat. La 6pm, 400-500 de oameni s-au adunat într-o adunare deschisă care a avut loc la „Cinematograful Eliberat Olympion”. Au fost discutate multe relatări ale întâmplărilor recente și propuneri pentru viitor. Târziu în noapte, ocuparea s-a terminat cu o demonstrație de 1000-1500 de oameni de-a lungul Aleei Nikis și străzii Ethnikis Aminis. Polițiștii care păzeau bradul de crăciun au fost atacați cu vopsea; camere de supraveghere au fost distruse.

Duminică, 21 Decembrie

A treia adunare populară a avut loc în Ano Poli. Aproximativ 100 de oameni au ocupat temporar biserica Taksiarches, unde au propus și discutat acțiunile

pentru ziua următoare. Un preot a amenințat cu exorcizarea ocupanților! Ocuparea aceste biserici a constituit un scandal major pentru părțile conservatoare ale societății locale. Ziua următoare, un grup de polițiști sub acoperire păzeau biserica Taksiarches, în timp ce forțele speciale ale poliției păzeau o altă faimoasă biserică din districtul Ano Poli.

Luni, 22 Decembrie

Dimineața devreme, librăria municipală din Ano Poli a fost ocupată pentru a găzdui adunările populare și pentru a fi folosită ca centru de contra-informații. În timpul dimineții, au fost distribuite flyere de către ocupanți, pe străzi și în școlile generale din Ano Poli. A patra adunare populară a avut loc seara. Pe lângă organizarea acțiunilor pentru ziua următoare, tema principală a adunării a fost ideea chemării la acțiuni în centrul orașului în timpul crăciunului, care să promoveze sloganul: „anul ăsta nu sărbătorim crăciunul, ne revoltăm”.

Joi, 23 Decembrie

La 6.30, o demonstrație locală, anunțată de ocupația librăriei municipale, a avut loc de-a lungul străzilor principale din districtul Ano Poli, la aceasta participând 100 de militanți din zona anti-autoritară. Au fost împărțite multe flyere lucrătorilor din magazine, localnicilor și trecătorilor, flyere care cereau eliberarea imediată a arestaților și denunțau sărbătorile de crăciun.
După demonstrație, ocuparea librăriei municipale a luat sfârșit, pe fundalul unei neliniști sociale diminuate. Acest fapt a împiedicat și organizarea oricăror proteste sau acțiuni în timpul Crăciunului.

Retour a la normale?

Până acum totul a mers bine. Viața în orașul Thessalonik pare să revină la normal. Deși, încă mai au loc câteva întâlniri ale militanților, precum cele din Școala de Teatru, din suburbia estică Kalamaria și din Ano Poli. Ieri, marți, 30 Decembrie, 100 de oameni au demonstrat în Kalamaria împotriva festivităților de anul nou, cerând eliberarea imediată a arestaților, în timp ce muncitorii, migranții și militanții au ocupat Centrul Sindicatului din Thessalonik, exprimându-și solidaritatea cu muncitoarea sindicalistă bulgară în ISAP (metrou în Atena și Pireu), Konstantina Kuneva, care a fost atacată cu acid sulfuric pe 23 Decembrie; ea se află în continuare în spital în stare critică.

Cât despre seara asta, este anunțată o adunare în piața Rotonda, la jumătate de oră după miezul nopții: „În noaptea de anul nou, nu vom sta acasă, așteptând încă un an mort; vom ieși afară la joacă iar străzile vor fi ale noastre; totul s-a schimbat, revolta face acum parte din viețile noastre; pentru fiecare moment ucis, pentru toți prietenii care nu sunt în viață, pentru tot ceea ce simțim și dorim".

E aproape imposibil ca cineva să estimeze dacă și cum va continua această neliniște socială după 7 Ianuarie, ziua în care școlile și universitățile se redeschid după vacanță. Indiferent de ce se va întâmpla, nimic nu va fi la fel, nu doar pentru noi cei care am fost pe străzi dar și pentru toata clasa muncitoare a țării.

TPTG/Blaumachen și prietenii

2 Ianuarie 2009

ΒΙΒΛΙΑ ΠΕ ΟΔΙΚΑ
CD DVD-

Παπασωτηριου

Partea a doua

Texte și comunicate din stradă

și din ocupări

11 Decembrie 2008

Suntem aici/ suntem peste tot/
suntem o imagine din viitor

Dacă eu nu ard
Dacă tu nu arzi
Dacă noi nu ardem
Cum va ajunge întunericul la lumină?

(Nazim Hikmet, ”Like Kerem”)

Cu frica în dinți, câinii urlă: Întorceți-vă la normalitate – sărbătoarea proștilor s-a terminat. Psihologii asimilării au început deja să scoată la iveală îmbrățișările ascuțite: „Suntem gata să uităm, să înțelegem, să schimbăm promiscuitatea acestor câteva zile, dar acum purtați-vă frumos sau vom aduce sociologii noștrii, antropologii noștri, psihiatrii noștri! Precum tații buni, noi am tolerat cu reținere erupția voastră emoțională – acum priviți cum mesele, birourile și vitrinele magazinelor stau goale! A venit timpul pentru o revenire, iar oricine va refuza această datorie sfântă va fi lovit puternic, sociologizat, psihiatrizat. Un ordin plutește deasupra orașului: „Ești la post?” Democrația, armonia socială, unitatea națională și tot restul inimilor mari puțind a moarte și-au întins deja brațele morbide.

Puterea (de la guvern la familie) are ca scop nu doar reprimarea insurecției și a generalizării ei, ci producerea unei relații de subiectificare. O relație ce definește bios-ul, adică viața politică, ca o sferă de cooperare, compromis și consens. ”Politica este politica consensului; restul sunt bătăi de stradă, revolte, haos”. Aceasta este adevărata traducere a ceea ce ne spun, a efortului lor de a

nega centrul viu al fiecărei acțiuni, și de a ne separa și izola de ceea ce putem face: nu de a uni cele două într-una singură, ci de a rupe iar și iar pe cea singură în două. Mandarinele armoniei, baronii păcii și liniștii, ai legii și ordinii, ne cer nouă să devenim dialectici. Dar aceste trucuri sunt disperat de vechi, iar mizeria lor este transparentă în burțile șefilor de sindicate, în ochii spălăciți ai intermediarilor, care, precum vulturii, pândesc deasupra oricărei negări, asupra oricărei pasiuni pentru real. I-am văzut în mai, i-am văzut în LA și Brixton, și i-am urmărit de-a lungul anilor cum lingeau oasele albite de mult ale Politehnicii 1973. I-am văzut din nou ieri, când în loc să anunțe o grevă generală permanentă, ei s-au plecat în fața legalității, și au anulat marșul de protest al grevei. Pentru că știu mult prea bine că drumul spre generalizarea insurecției este prin câmpul producției – prin ocuparea mijloacelor de producție ale acestei lumi care ne strivește.

Mâine va fi o zi când nimic nu e sigur. Și ce poate fi mai eliberator decât acest lucru, după atâția ani de siguranță? Un glonț a fost în stare să întrerupă secvențialitatea brutală a tuturor acelor zile identice. Asasinarea unui băiat de 15 ani a fost momentul în care a avut loc o răsturnare, destul de puternică încât să aducă lumea asta cu susul în jos. O răsturnare a previziunilor pentru încă o zi, până în punctul în care atât de mulți gândesc simultan: „Asta a fost, nici un pas mai departe, totul trebuie să se schimbe iar noi îl vom schimba”. Răzbunarea pentru moartea lui Alex, a devenit răzbunarea pentru fiecare zi în care suntem forțați să ne trezim în această lume. Iar ce părea atât de greu, s-a dovedit a fi atât de simplu.

Asta e ce s-a întâmplat, ce avem. Dacă e ceva care să ne sperie, acel ceva e revenirea la normalitate. Pentru că în străzile distruse și dărâmate ale orașelor noastre luminate vedem nu doar rezultatele evidente ale furiei noastre, ci și posibilitatea de a începe să trăim. Nu mai avem nimic altceva de făcut decât să ne

instalăm în această posibilitate, transformând-o într-o experiență de viață: împământenind-o în câmpul vieții zilnice, creativitatea noastră, puterea noastră de a ne materializa dorințele, puterea noastră nu de a contempla ci de a construi realul. Acesta este spațiul nostru vital. Tot restul e moarte.

Cei ce vor să înțeleagă vor înțelege. Acum e timpul să spargem celulele invizibile care închid pe toți în viețile lor mici și patetice. Iar asta nu necesită doar sau în mod necesar ca cineva să atace secții de poliție sau să dea foc la mall-uri și bănci. Momentul în care cineva își părăsește canapeaua și contemplarea pasivă a propriei vieți și iese în stradă pentru a vorbi și a asculta, lăsând în urmă orice aspect privat, implicând în câmpul relațiilor sociale forța destabilizatoare a unei bombe nucleare. Iar asta tocmai pentru că (până acum) fixația fiecăruia asupra microcosmosului său este legată de forțele de tracțiune ale atomului. Acele forțe sunt cele care fac să se învârtă lumea (capitalistă). Aceasta este dilema: cu insurgenți sau singuri. Iar aceasta e una din puținele dăți când o dilemă poate fi în același timp atât de absolută și de reală.

Iniiativă din Ocuparea Facultății de
Economie și Afaceri din Atena

11 Decembrie 2008

Sindicatul muncitorilor municipalității din Agios Demetrios

Sâmbătă noapte, poliția greacă a ucis un elev de 15 ani.

Crima a fost ultima picătură.

A fost urmarea unei campanii coordonate, o campanie de terorism de stat cu ajutorul organizației fasciste „Golden Dawn”, care a fost îndreptată înspre studenții care luptă împotriva privatizării educației, elevilor, migranților care se află sub permanentul control al statului pentru că au culoarea greșită, clasei muncitoare care trebuie să muncească pentru mărunțiș până la moarte.

Judecătorii guvernului, care au acoperit multe din crimele împotriva societății, care au ars pădurile Greciei în vara anului 2007, sunt de asemenea responsabili pentru arderea orașului în aceste zile. Ei mențin nepotismul. Ei protejează pe oamenii guvernului care au fost implicați în scandalul interceptării telefoanelor, pe cei care jefuiesc fondurile de pensii, pe cei care răpesc și torturează migranți și pe cei implicați în scandaluri legate de lege, bursă și biserică.

Suntem în război civil cu fasciștii, bancherii, statul și mass-media, care vor ca tinerii să fie ascultători și societatea să fie pacificată. Deși nu au nici o scuză, ei încearcă din nou să folosească teoriile conspirației precum și teoriile „atacului iregulat” pentru a calma spiritele.

Furia care s-a acumulat de-a lungul anilor a trebuit să se materializeze și nu ar trebui să se oprească.

Peste tot în lume, oamenii au pus ochii pe ce se întâmpla aici. Oamenii trebuie să se ridice peste tot.

Această generație de tineri săraci, șomeri, precari, fără adăpost și migranți vor distruge vitrina acestei societăți și vor trezi cetățenii obedienți din somnul lor al efemerului Vis American.

NU TE UITA LA ȘTIRILE DE LA TELEVIZOR, CONȘTIINȚA SE TREZEȘTE ÎN STRADĂ

CÂND TINERI SUNT UCIȘI, BĂTRÂNII NU AR TREBUI SĂ DOARMĂ

LA REVEDERE ALEXANDROS, FIE CA SÂNGELE TĂU SĂ FIE ULTIMUL SÂNGE NEVINOVAT CARE VA CURGE

Sindicatul muncitorilor municipalității din Agios Dimitrios

Chemare deschisă la adunarea populară organizată de primăria eliberată a Agios Dimitrios din Atena.

Pe 6 Decembrie 2008, un polițist a scos arma și a împușcat mortal un copil de 15 ani. Furia oamenilor crește în ciuda încercărilor atât din partea media cât și din partea guvernului de a induce în eroare opinia publică.

Ar trebui să fie evident tuturor până acum că această revoltă nu este doar un răspuns de comemorare a morții lui Alexandros. Din moment ce, s-a vorbit mult despre furturi, incendieri și jefuiri. Pentru media și politicieni, violența este înțeleascä doar cu privire la ceea ce disturbă ordinea publică. Însă pentru noi:

Violența înseamnă să muncești non stop 40 de ani și să te întrebi dacă vei ieși vreodată la pensie.

Violența înseamnă bursa, pensiile furate și acțiunile.
Violența înseamnă să fii obligat să iei un împrumut pe care ajungi să îl dai înapoi dublu.

Violența este dreptul managerial al unui angajator de a te da afară oricând vrea.

Violența înseamnă șomaj, sărăcie, salar de 700 de euro.
Violența înseamnă „accidente" la locul de muncă, pentru că patronii reduc costurile pentru asigurarea siguranței angajaților.
Violența înseamnă să iei Prozac și vitamine pentru a putea rezista muncii suplimentare.
Violența înseamnă să fii migrant, să trăiești cu frica deportării în orice moment și să experimentezi o lipsă de siguranță constantă.

Violența înseamnă să fii casnică, muncitor și mamă, toate în același timp. Violența înseamnă să fii hărțuit sexual la servici și să ți se spună: „Zâmbește, nu-ți cerem mult, nu-i așa?”

Revolta elevilor, studenților, șomerilor, muncitorilor cu contracte temporare și migranților a izbucnit prin violența normalității. Această revoltă nu trebuie să se oprească! Sindicaliști, partide politice, preoți, jurnaliști și afaceriști sunt hotărâți să mențină un tip de violență la care ne refeream mai sus.

Și nu e vorba doar de ei; suntem de asemenea responsabili pentru continuarea nedefinită a situației descrise mai sus. Această revoltă a deschis un spațiu pentru comunicare unde ne putem în sfârșit exprima liber. Am decis, prin urmare, să ocupăm primăria Agios Dimitrios și să chemăm la o adunare populară, deschisă tuturor.

Un spațiu deschis pentru dialog și comunicare, pentru a sparge liniștea, pentru a ne lua viețile în propriile mâini!

Ocuparea primăriei Agios Dimitrios

Atena, Grecia

Aceste zile sunt și ale noastre

Textul ce urmează a fost distribuit astăzi, la pichetul studenților din fața secției de poliție, de către membri ai Grupului Atenian de Migranți Albanezi. Arată ceva foarte important: faptul că legăturile de solidaritate se formează și se întăresc peste diferite sectoare ale societății grecești – un lucru minunat!

În urma asasinării lui Alexis Grigoropoulos am început să trăim într-o stare nemaivăzută de agitație, o revărsare de furie ce pare să nu se mai termine. Cei care conduc această revoltă, se pare, sunt studenții – care cu o pasiune inepuizabilă și cu o spontaneitate firească au întors întreaga situație. Nu poți opri ceva ce nu controlezi, ceva organizat spontan și în termeni pe care nu îi înțelegi. În asta constă frumusețea revoltei. Elevii fac istorie și lasă pe seama altora să o scrie și să o clasifice ideologic. Străzile, curajul și pasiunea le aparțin lor.

În contextul acestei mobilizări largi, cu demonstrațiile studenților ca motor, există o participare în masă a celei de-a doua generații de migranți și chiar și a refugiaților. Refugiații vin în stradă în număr mic, cu organizare limitată, mobilizarea lor fiind descrisă de spontaneitate și curaj. Acum, ei sunt cei mai militanți din toți străinii care locuiesc în Grecia. În orice caz, au foarte puține de pierdut.

Copiii migranților se mobilizează în masă și cu dinamism, mai ales prin acțiuni școlare și universitare precum și prin organizațiile de stânga și extremă stânga. Ei sunt partea cea mai integrată din comunitatea migrantă, partea cea mai curajoasă. Ei nu sunt ca părinții lor, care au venit cu capetele plecate, de parcă ar fi cerșit un colț de pâine. Ei fac parte din societatea greacă, din moment ce nu au

mai trăit și în alta. Ei nu cerșesc ceva, ei cer să fie egali cu colegii lor de clasă greci. Egali în drepturi, pe străzi, în vise.

Pentru noi, migranții organizați politic, acest moment este o a doua Noiembrie 2005 franceză. Nu ne-am închipuit niciodată că atunci când furia oamenilor se va revărsa, vom putea să o direcționăm în vreun fel. În ciuda luptelor pe care le-am purtat de-a lungul anilor, nu am reușit niciodată să obținem un răspuns atât de mare ca acum. Acum e momentul ca străzile să vorbească: Sunetul asurzitor este pentru cei 18 ani de violență, represiune, exploatare și umilire. Acestea sunt și zilele noastre.

Aceste zile sunt pentru sutele de migranți și refugiați care au fost uciși la granițe, în secții de poliție, la locul de muncă. Sunt pentru cei uciși de polițiști sau de „cetățeni îngrijorați". Sunt pentru cei uciși pentru că au îndrăznit să treacă granița, să muncească până la moarte, să nu-și plece capul, sau pentru nimic. Sunt pentru Gramos Palusi, Luan Bertelina, Edison Yahai, Tony Onuoha, Abdurahim Edriz, Modaser Mohamed Ashtraf și atât de mulți alții pe care nu i-am uitat.

Aceste zile sunt pentru violența zilnică a poliției, care rămâne nepedepsită și fără replică. Sunt pentru umilința de la graniță și din centrele de detenție pentru migranți, care continuă și în ziua de astăzi. Sunt pentru nedreptățile flagrante ale tribunalelor grecești, pentru migranții și refugiații care se află pe nedrept în închisoare, pentru dreptatea care ne este negată. Chiar și acum, în zilele și nopțile revoltei, migranții plătesc un preț scump – o dată cu atacurile extremiștilor de dreapta și a polițiștilor, cu deportările și sentințele cu închisoarea pe care tribunalele ni le acordă cu dragoste creștină nouă, infidelilor.

Aceste zile sunt pentru exploatarea care continuă nestingherită de 18 ani încoace. Sunt pentru luptele care nu sunt uitate: în fermele din Volos, lucrările

olimpice, orașul Amaliada. Sunt pentru sângele și sudoarea părinților noștri, pentru munca la negru, pentru turele nesfârșite. Sunt pentru depozitele și timbrele adezive, pentru contribuțiile la stat pe care le-am plătit și care nu ne vor fi recunoscute niciodată. Sunt pentru actele după care vom alerga toată viața, ca după un bilet la loto.

Aceste zile sunt pentru prețul pe care trebuie să-l plătim doar pentru a exista, pentru a respira. Sunt pentru toate acele momente când am strâns din dinți, pentru toate insultele pe care le-am îndurat, pentru toate înfrângerile de care am fost acuzați. Sunt pentru toate acele dăți când nu am reacționat deși aveam toate motivele din lume să o facem. Sunt pentru toate momentele când am reacționat și am fost singuri pentru că morțile noastre și furia noastră nu se potriveau în formele existente, nu aduceau voturi, nu se vindeau la știrile din prime-time.

Aceste zile aparțin celor marginalizați, celor excluși, oamenilor cu nume dificile și cu povești necunoscute. Aparțin tuturor celor care mor în fiecare zi în Marea Egee și în râul Evros, tuturor celor omorâți la graniță sau într-o stradă centrală din Atena; aparțin țiganilor din Zefyri, drogaților din Eksarhia. Aceste zile aparțin copiilor din strada Mesallogiou, neintegraților, studenților incontrolabili. Mulțumită lui Alexis, aceste zile ne aparțin nouă tuturor.

18 ani de furie silențioasă sunt prea mulți.
În stradă, pentru solidaritate și demnitate!
Nu am iertat, nu vom uita – aceste zile sunt și ale tale.

Luan, Tony, Mohamed, Alexis....
Grup de Migranți Albanezi

14 Decembrie 2008

Fața la perete, labagiilor!
Am venit să luăm ce-i al nostru...

În aceste zile de furie, spectacolul ca relație de putere, ca relație care imprimă amintiri obiectelor și trupurilor, se confruntă cu o contra-putere difuză care deteritorializează impresiile, permițându-le să se îndepărteze de tirania imaginii, intrând în câmpul simțurilor. Simțurile sunt mereu simțite antagonic (sunt mereu acționate împotriva a ceva) – dar în situațiile curente, sunt îndreptate spre o polarizare din ce în ce mai acută și mai radicală.

Împotriva presupuselor caricaturi pașnice ale mediei burgheze (”violența este inacceptabilă, mereu și oriunde”), putem doar să râdem cu putere: conducerea lor, conducerea spiritelor pașnice și împlinite, a dialogului și armoniei nu e nimic altceva decât o bine calculată plăcere în bestialitate: un carnagiu promis. Regimul democratic cu fațada sa pașnică nu omoară câte un Alex în fiecare zi, tocmai pentru că omoară mii de Ahmeți, Fatime, Jorjeși, Jin Tiaoși și Benajirși: pentru că asasinează sistematic, structurat și fără regrete, întreaga lume a treia, adică proletariatul global. În acest fel, prin acest calm măcel zilnic, se naște ideea libertății: libertatea nu ca un presupus bun general uman, nici ca drept natural pentru toți, ci ca strigăt de război al celor condamnați, ca premisă pentru războiul civil.

Istoria ordinii legale și a clasei burgheze ne spală creierii cu o imagine a progresului treptat și stabil al umanității, în cadrul căruia violența există ca excepție tristă ce reiese din direcția subdezvoltaților din punct de vedere economic, emoțional și cultural. Dar toți dintre noi care am fost striviți între

băncile școlii, în birouri, și în fabrici, știm mult prea bine că istoria nu e nimic altceva decât o succesiune de acte bestiale instalate asupra unui sistem morbid de reguli. Cardinalii normalității plâng după legea care a fost violată de glonțul porcului Korkoneas (polițistul ucigaș). Dar cine nu știe că forța legii este doar forța celui puternic? Că legea însăși este cea care permite ca violența să fie exercitată asupra violenței? Legea este goală de la un capăt la altul; nu are nici un conținut, nici o țintă alta decât puterea codată a impunerii.

În același timp, dialectica stângii încearcă să codifice conflictul, lupta și războiul, cu logica sintezei contrariilor. În acest fel construiește o ordine; o condiție pacificată în cadrul căreia totul are locul său bine definit. Însă destinul conflictului nu e sinteza – la fel cum destinul războiului nu e pacea. Insurecția socială cuprinde condensarea și explozia a mii de negări, însă nu conține nici măcar într-unul din atomii săi, nici într-un singur moment al său, propria sa negare, propriul său sfârșit. Acest lucru e mereu greu și încețoșat, precum o certitudine din partea instituțiilor de mediere și normalizare, din partea stângii care promite drepturi de vot la 16 ani, dezarmare dar menținere a porcilor, un stat al bunăstării, etc. Aceia, cu alte cuvinte, care doresc să capitalizeze câștigurile politice pe spatele altora. Dulceața compromisului lor e înnecată în sânge.

Anti-violența socială nu poate fi considerată răspunzătoare pentru ceea ce nu își asumă: este distructivă de la un capăt la altul. Dacă luptele modernității ne pot învăța ceva, acest ceva nu este adeziunea lor patetică la subiect (clasă, partid, grup) ci procesul lor anti-dialectic sistematic: acțiunea de distrugere nu cuprinde în mod necesar o dimensiune a creației. Cu alte cuvinte, distrugerea lumii vechi, și crearea uneia noi, cuprinde două procese discrete dar continue. Problema în acest caz se referă la ce metode de distrugere pot fi dezvoltate în diferite puncte și momente ale insurecției. Ce metode pot nu doar conserva nivelul și extinderea

insurecției, ci și contribui la dezvoltarea ei calitativă. Atacurile secțiilor de poliție, ciocnirile și blocările drumurilor, baricadele și luptele de stradă, compun acum un fenomen social zilnic în metropolă și chiar dincolo de aceasta. Și au contribuit la o dereglare parțială a cercului de producție și consum. Și totuși, se află încă doar într-o țintire parțială a dușmanului; direct și evident pentru toți, dar închis doar într-o dimensiune a atacului împotriva relațiilor sociale dominante. Totuși, însuși procesul producției și circulației bunurilor, cu alte cuvinte, relația capitalului, este doar indirect lovită de mobilizări. O fantomă plutește deasupra orașului înflăcărat: greva generală pe termen nelimitat.

Criza capitalistă globală le-a negat patronilor răspunsul cel mai dinamic, cel mai exploatator la insurecție: „Vă oferim totul, pentru totdeauna, în timp ce tot ce vă pot ei oferi este un prezent nesigur”. Cu firme care se prăbușesc una după alta, capitalismul și statul său nu mai sunt într-o poziție din care să poată oferi altceva decât zile mai rele ce vor veni, condiții financiare precare, concedieri, suspendarea pensiilor, tăieri ale ajutoarelor sociale, eliminarea educației libere. În mod contrar, în doar 7 zile, insurgenții au dovedit în practică ce pot face: transformarea orașului într-un câmp de luptă, crearea enclavelor de comune peste mediul urban, abandonarea individualității și a siguranței sale patetice, căutarea compoziției puterii lor colective și distrugerea totală a acestui sistem ucigaș.

În această intersecție istorică a crizei, furiei și revocării instituțiilor, în care ne aflăm în sfârșit, singurul lucru care poate transforma dereglarea sistematică în revoluție socială este refuzul total al muncii. Atunci când luptele de stradă au loc pe străzi întunecate datorită grevei de la Compania de Electricitate; atunci când ciocnirile au loc printre tone de gunoi neridicat, atunci când autobuzele umplu străzile, blocând polițiștii, atunci când profesorul aflat în grevă, aprinde molotov-ul studentului său revoltat, abia atunci vom putea în sfârșit spune: ”Golanilor,

zilele societății voastre sunt numărate; am cântărit bucuriile și dreptățile ei și le-am găsit a fi mult prea nesatisfăcătoare”. Aceasta, astăzi, nu mai este doar o fantezie, ci o capacitate concretă aflată în mânile tuturor: capacitatea de a acționa concret asupra concretului. Capacitatea de a zgudui cerul.

Dacă toate acestea, mai ales extinderea conflictului în sfera producției-circulației, cu sabotări și greve, par premature, ar putea fi din cauză că nu ne-am dat încă seama cât de repede se descompune puterea, cât de repede practicile confrontaționale și formele de organizare contra-putere sunt răspândite social: de la studenții de școală generală care atacă secțiile de poliție cu pietre, până la angajați municipali și localnici care ocupă primării. Revoluția nu are loc doar cu rugăciuni și milă pentru condițiile istorice. Apare prin profitarea de orice ocazie de insurecție care apare în oricare aspect al socialului; prin transformarea fiecărui gest ezitant de condamnare a polițiștilor într-o grevă definitivă până la fundațiile sistemului.

Jos cu porcii!

Inițiativă a Ocupării Facultății de Economie
și Afaceri din Atena
Decembrie 2008

(Auto)distrugerea e creație

Nu vom uita noaptea de 6 Decembrie atât de ușor. Nu pentru că asasinarea lui Alexis a fost de neînțeles. Violența statului, oricât ar încerca să se auto-construiască în formațiuni mai productive de suveranitate, va reveni întotdeauna la forme dragi și arhetipale de violență. Va reține mereu în structura sa un stat nesupus comenzii moderniste de disciplină, supraveghere și control corporal – optând, mai degrabă, pentru exterminarea corpului disobedient și alegând să plătească acel cost politic ce vine o dată cu această decizie.

Atunci când polițistul strigă „hei, tu", subiectul căruia comanda îi este adresată, și care își întoarce corpul în direcția autorității (în direcția chemării polițistului) este nevinovat din start din moment ce răspunde vocii percepând-o ca produs al autorității. Momentul în care subiectul nu respectă această chemare și o sfidează, indiferent cât de insignifiant acest moment de nesupunere ar putea fi (chiar dacă nu a aruncat cu un molotov într-o mașină de poliție, ci cu o sticlă cu apă) este momentul în care autoritatea își pierde sensul și devine altceva: o greșeală ce trebuie reparată. Atunci când onoarea masculină a polițistului-fascist este insultată, el ar putea chiar să și omoare pentru a-și proteja (după cum chiar el va declara) copiii și familia. Ordinea morală și suveranitatea masculină – sau altfel spus, cea mai tipică formă de violență simbolică și materială – au făcut posibilă asasinarea lui Alexis; au susținut crima, au produs „adevărul" ei și au făcut-o realitate.

Împreună cu asta, la limita tragică a unei morți care dă sens vieților modelate de umbra sa, revolta a devenit o realitate: această convulsie incomprehensibilă, imprevizibilă de ritmuri sociale, ale timpului și spațiului

spart, ale structurilor care nu mai sunt structurate, ale graniței dintre ceea ce este și ceea ce va veni.

Un moment de bucurie și de joacă, de frică, pasiune și furie, de confuzie și ceva conștiință dureroasă, dinamică și plină de promisiuni. Un moment care, în orice caz, fie se va înfricoșa de el însuși și va conserva automatismele care l-au creat, fie se va nega constant pentru a deveni ceva diferit față de ce a fost înainte: totul pentru a evita ajungerea la cauzalitatea revoltelor sufocate în normalitate, revolte ce devin o altă formă de autoritate în timp ce se apără pe ele însele.

Cum a devenit această revoltă posibilă? Ce drept al insurgenților a fost justificat, în ce moment, pentru care trup ucis? Cum a fost socializat acest simbol? Alexis a fost „Alexis al nostru", nu un „altul", nu un străin, nu un migrant. Elevii de generală se puteau identifica cu el; mamele se temeau să nu-și piardă propriul copil; vocile sistemului l-ar transforma într-un erou național. Trupul băiatului de 15 ani a contat, viața lui a meritat să fie trăită, sfârșitul ei fiind un atac asupra sferei publice – iar din acest motiv, doliul pentru Alex a fost posibil și aproape necesar. Această sferă s-a întors împotriva unei comunități cu care noi, cei care ne-am revoltat, nu ne identificăm, la fel cum nici Alexis nu se identifica cu ea. În orice caz, aceasta este o comunitate, de care mulți din noi avem privilegiul de a aparține, din moment ce cealaltă ne recunoaște ca fiind a ei. Povestea lui Alexis va fi scrisă din punctul lor de vedere. A fost un copil bun, au spus. Revolta, pe care nu am fi putut să o prevedem, a devenit posibilă chiar prin crăpăturile autorității: o autoritate care decide care trupuri contează în rețeaua socială de relații de putere. Revolta, acest imn pentru non-regularitatea socială, este un produs al regularității... Revolta pentru „propriul nostru" trup este cea care a fost exterminată, pentru propriul nostru trup social. Glonțul a fost tras împotriva societății în întregime. A fost o rană în fiecare democrat burghez care vrea ca propria sa siguranță să se reflecte în stat și în organele sale. Glonțul a fost o

declarație de război împotriva societății. Contractul social a fost încălcat – nu există nici un consens. Actul moral și politic de rezistență a devenit posibil, de înțeles, just, vizibil în momentul în care a ajuns în termenii și condițiile justiției ordinii simbolice dominante care compune contextul social.

Acest punct de început nu anulează dreptatea revoltei. Pentru că discursul dominant; autoritatea care dă nume, formă și înțeles lucrurilor; gama de idei dominante din care derivă conceptul segmentării sociale (pentru a controla relațiile sociale ierarhice) au exclus deja „tinerii cu glugă" din această comunitate. I-au împins la periculoasa limită a comunității pentru a stabili limitele disobedienței.

Ne spun să rezistăm, dar nu așa, spun ei, pentru că e prea periculos. Ce vrea să ne spună legitimarea socială pe care am întâlnit-o la începutul tuturor acestor lucruri e faptul că suntem prinși în pânza autorității, chiar dacă suntem creațiile sale, suntem înăuntrul și împotriva ei; suntem ceea ce facem pentru a schimba ceea ce suntem. Vrem ca acest moment istoric să adopte conținutul pe care l-am stabilit noi înșine, și nu înțelesurile din care poate scăpa peste noapte.

Nu e posibil ca această autoritate să treacă fără sânge peste granița dintre obediență și acțiune autonomă, din moment ce dacă rebelii trebuie să-și inspecteze masculinitatea pentru a se lupta cu polițiștii, trebuie în același timp să o și pună la îndoială, întrucât constituie autoritatea pe care o folosesc pentru a se lupta cu polițiștii. Iar această ambivalență se află în centrul subiectivității noastre, este o contradicție care ne desparte și care formează splendoarea morală care are loc la marginile rebeliunii, în afara și înăuntrul nostru, în nopțile liniștite când ne întrebăm ce se întâmplă acum, ce a mers prost, și tot ce putem auzi e liniștea.

Nimic nu există fără un înțeles care să îi fie atribuit. Strategiile de rezistență se pot transforma în strategii de autoritate: haosul va recrea o ierarhie în relațiile sociale dacă nu ne luptăm cu noi înșine în timp ce ne luptăm cu lumea, unele eu-ri pe care le-am format ca parte a acestei lumi: am crescut înăuntrul limitelor morale și politice pe care această lume le stabilește, în cadrul legăturilor moral-politice în care sinele se formează... Se va recrea în ierarhie, dacă nu vom contesta acel comportament masculin macho care o ia razna și se lasă purtat de emoții, dacă vom adopta poziții care se cimentează în poziții de autoritate.

Fete în revoltă

17 Decembrie 2008

DECLARAȚIE:

Fie ne vom hotarî singuri istoria

fie aceasta se va hotarî în lipsa noastră

Începând cu 8 dimineața, clădirea GSEE (Patision și Alexandras) este ocupată. Declarăm cladirea Zonă a Muncitorilor Eliberați. Adunare Deschisă a Muncitorilor la 6 pm. Clădirea este deschisă tuturor muncitorilor toată ziua.

Noi, muncitorii manuali, angajații, șomerii, muncitorii temporari, localnici sau migranți, nu suntem privitori la tv pasivi. De la uciderea lui Alexandros Grigoropoulos de sâmbătă noapte, am participat la demonstrații, la ciocnirile cu poliția, la ocupările din centru sau din cartiere. De fiecare dată a trebuit să plecăm de la servici, să amânăm îndatoririle zilnice, să ieșim în stradă împreună cu elevi de generală, cu studenți și cu alți proletari implicați în luptă.

NE-AM HOTĂRÂT SĂ OCUPĂM CLĂDIREA GSEE

- Pentru a o transforma într-un spațiu al exprimării libere și un punct de întâlnire al muncitorilor.

- Pentru a distruge mitul creat de media conform căruia muncitorii au fost și sunt absenți de la ciocniri, și că furia acestor zile a fost o chestiune a unui număr de 500 de „mascați", „huligani" sau alte povești, în timp ce pe ecranele tv, muncitorii erau prezentați ca victime ale ciocnirii, în timp ce criza capitalistă din Grecia și din întreaga lume duce la nenumărate concedieri pe care media și managerii ei le prezintă ca pe un „fenomen natural".

- Pentru a critica și a dezvălui rolul birocrației sindicale în subminarea insurecției - și nu doar acolo. GSEE și întregul mecanism sindical care l-a susținut timp de zeci de ani, ne subminează luptele, ne negociază puterea de muncă pe firmituri, perpetuează sistemul exploatării și sclaviei salariale. Poziția pe care GSEE a luat-o miercurea trecută este destul de revelatoare: GSEE a anulat demonstrația programată a muncitorilor, limitându-se la organizarea unei întâlniri în piața Syntagma, asigurându-se în același timp că oamenii se vor dispersa repede din piață, fiindu-le frică de posibilitatea infectării cu virusul insurecției.

- Pentru a deschide acest spațiu pentru prima dată – ca o continuare a deschiderii sociale create chiar de insurecție – un spațiu care a fost construit de contribuțiile noastre, un spațiu din care am fost excluși. În toți acești ani ne-am încredințat soarta salvatorilor de toate tipurile, și am ajuns să ne pierdem demnitatea. Ca muncitori trebuie să începem să ne asumăm propriile responsabilități, și să încetăm să ne mai proiectăm speranțele în lideri înțelepți sau în reprezentanți „capabili". Trebuie să căpătăm o voce a noastră, să ne întâlnim, să vorbim, să decidem și să acționăm. Împotriva atacului generalizat pe care îl îndurăm. Crearea unei rezistențe colective de tip „grassroots" e singura modalitate.

- Pentru a propaga ideea auto-organizării și solidarității la locul de muncă, a comitetelor de luptă și a strategiilor colective „grassroots", abolind sindicaliștii birocrați.

Toți acești ani am îndurat mizeria, intermedierea, violența în muncă. Ne-am obișnuit să ne numărăm infirmii și morții – așa numitele „accidente de muncă". Ne-am obișnuit să ignorăm faptul că migranții – frații noștri de clasă – sunt uciși.

Ne-am săturat să trăim cu stressul de a trebui să asigurăm un salariu, timbre de venit și o pensie care acum pare a fi un vis îndepărtat.

În timp ce ne luptăm să nu ne abandonăm viața în mâinile patronilor și reprezentanților sindicatelor, nu vom abandona nici pe vreunul din insurgenții arestați, care se află în mâinile statului și ale mecanismului juridic.

ELIBERARE IMEDIATĂ A REȚINUȚILOR
NICI O ACUZAȚIE ASUPRA ARESTAȚILOR
AUTO-ORGANIZARE A MUNCITORILOR
GREVĂ GENERALĂ

ADUNAREA MUNCITORILOR DIN CLĂDIREA „ELIBERATĂ” A GSEE

Adunarea generală a muncitorilor insurgenti

24 Decembrie 2008

Anunt al Ocupării Facultății Politehnice din Atena

Ocuparea Politehnicii a luat sfârșit la miezul nopții pe 24 Decembrie. Lupta continuă...

Imediat după uciderea lui Alexandros Grigoropoulos de către agentul special al poliției Ep.Korkoneas și după primele ciocniri din străzile Exarchiei, Politehnica a fost ocupată și transformată într-un punct central al exprimării furiei sociale. Fiind un spațiu conectat istoric și simbolic (în amintirea vie a rebelilor și a unei mari părți a societății) cu lupta împotriva Autorității – din perioada dictaturii și până în democrația totalitară modernă de astăzi – Politehnica a devenit locul în care sute de oameni s-au adunat spontan: camarazi, tineri și muncitori, șomeri, elevi, migranți, studenți...

Luptele cu forțele de represiune și cu baricadele în flăcări din străzile din jur, au devenit scânteia pentru o revoltă care s-a împânzit cu demonstrații spontane în oraș, cu ocuparea Facultății de Economie și a celei de Drept, cu atacuri împotriva țintelor capitaliste și de stat în centrul și în cartierele Atenei și în majoritatea orașelor din toată țara. În zilele următoare, cu demonstrații de mii de oameni care sfârșeau în revolte și atacuri împotriva băncilor, ministerelor și marilor magazine, cu ocupări ale școlilor și clădirilor publice, cu copii asaltând și atacând secții de poliție, forțele speciale păzind închisoarea Koridallos și parlamentul, revolta a devenit generală; această revoltă care a fost declanșată de uciderea lui A.Grigoropoulos și a explodat prin reacția imediată a sute de camarazi față de acel eveniment de violență larg răspândită a statului, inspirând

acțiuni de furie și solidaritate dincolo de granițe, în toată lumea. Această revoltă care fierbea în condițiile unui atac general din partea statului și a patronilor împotriva societății, crescând în realitatea morții zilnice a libertății și a demnității care este păstrată pentru oamenii oprimați de excluderea crescândă, de sărăcie, exploatare, represiune și control. Această revoltă care a fost insistent „pregătită", chiar și în cele mai întunecate timpuri ale terorismului fascist și de stat, prin fiecare gest mic sau mare de rezistență împotriva renunțării și predării, menținând deschisă calea pentru ca mulți oameni să se întâlnească pe străzi, exact cum s-a întâmplat în aceste zile. În această realitate socială explozivă, Politehnica ocupată a devenit un punct de referință pentru o confruntare directă cu statul, în toate formele și cu toate mijloacele posibile, prin evenimente insurecționare consecutive care au ars din temelii ordinea și securitatea patronilor, spărgând imaginea falsă a înțelegerii sociale și dezvăluind intențiile sale criminale. A devenit un loc unde subiecți rebeli politici și sociali s-au întâlnit și s-au influențat reciproc, prin adunările generale și prin prezența lor zilnică în ocupație. A funcționat ca bază de contra-informații, prin comunicate și postere, prin blogul și postul de radio, și cu un sistem PA care trimitea mesaje și știri despre revolta în curs. Și a dat de asemenea viață unor inițiative politice de rezistență, precum chemarea făcută de adunarea ocupării Politehnicii la o zi globală de acțiune pe 20 Decembrie – care a rezultat în mobilizări coordonate în mai mult de 50 de orașe din țări diferite, și în care ocupanții Politehnicii au participat anunțând o adunare în locul în care A.Grigoropoulos a fost ucis – precum concertul care s-a ținut pe 22 Decembrie pentru solidaritate și susținere financiară a ostaticilor revoltei, și chemarea la participare la demonstrația de solidaritate cu prizonierii care a fost organizată de camarazi care au luat parte la adunarea deschisă a clădirii ocupate a GSEE (Confederația Generală a Muncitorilor).

Timp de 18 zile, clădirea ocupată a Politehnicii a devenit un punct stabil al revoltei care se extindea, și a fost o chemare continuă de insubordonare către oamenii care rezistă peste tot în lume, și un semn permanent de solidaritate cu ostaticii luați de stat dinăuntrul acestei lupte. A devenit teritoriul pe care l-am folosit pentru a răspândi mesajul solidarității între oprimați, auto-organizării și a contra-atacului social și de clasă împotriva Autorității, mecanismelor și simbolurilor sale. Aceste elemente și valori ale luptei au creat terenul pe care oprimații să se întâlnească în rebeliune, ne-au înarmat conștiințele, și poate pentru prima dată, au devenit atât de larg apropriate de atât de mulți oameni de diferite vârste și naționalități; oameni cu care anarhiștii și anti-autoritarii împărțeau aceleași sloganuri împotriva poliției, aceleași cuvinte, aceleași practici de luptă, aceeași furie împotriva celor care ne fură viețile, și deseori, aceeași viziune a unei lumi libere, dominată de egalitate și solidaritate.

Din acest motiv, represiunea nu s-a exprimat doar sub forma brutalității poliției, arestărilor și închiderii demonstranților, ci și sub forma unui atac ideologic intens lansat de toate părțile unui sistem politic care și-a văzut fundațiile tremurând atunci când represiunea (pe care se bazează) a fost nu doar incapabilă de a stăvili valurile de revoltă, ci, din contra, a fost chiar cea care le-a cauzat. Acest atac ideologic a ochit selectiv anarhiștii, ca parte politică și nemediată a celor care se revoltă, mai ales datorită impactului pe care cuvintele și acțiunile lor l-au avut, și datorită pericolului cu care se confruntă statul atunci când aceștia comunică și se coordonează cu miile de oprimați. În acest context, a existat un efort isteric de a-i împărți pe revoltați în „elevi cuminți” pe de o parte, și „anarhiști răi și mascați” – „koukouloforoi” sau „hoți migranți” pe de altă parte, precum și vechiul mit cu privire la provocatori, pentru a manipula furia cu privire la asasinare, pentru a epuiza explozia socială, pentru a criminaliza, izola și strivi punctele stabile de referință ale revoltei (aceasta este, apropo, aceeași retorică a

represiunii care a condus la uciderea lui A.Grigoropoulos, la fel cum e responsabilă pentru recunoașterea mediilor social-politice, spațiilor și indivizilor specifici ca fiind „inamicul din interior" asupra căruia violența statului trebuie să fie aplicată „legitim"). Efortul statului a inclus țintirea continuă și zilnică a Politehnicii, cu declarații făcute de politicieni și cu o campanie de denigrare realizată de mass-media. După orele ciocnirilor din Exarchia și din jurul Politehnicii din noaptea de 20 Decembrie, statul, sub forma procurorului public, a amenințat cu un raid al poliției, după ce a suspendat azilul academic din campus, în ciuda neaprobării autorităților universității, pentru a suprima revolta atacând unul din locurile în care aceasta a început. Intențiile lor au fost înfrânte datorită refuzului ocupanților de a se supune oricărui ultimatum, datorită hotărârii lor de a apăra acest teritoriu politic și social ca parte a revolei, chemarea lor adresată oamenilor de a veni și susține ocuparea cu prezența și mergând mai departe cu evenimentul de solidaritate cu prizonierii care era planificat pentru 22 Decembrie și care a strâns sute de oameni la Politehnică. Amenințările cu o evacuare imediată au revenit mai puternic în ziua următoare, 23 Decembrie, când, în timp ce adunarea discuta sfârșitul ocupării, am fost informați de figuri politice și academice că ministerul de interne și poliția cer ieșirea noastră imediată din campus, altfel, polițiștii vor intra peste noi. Răspunsul ocupanților a fost că Politehnica nu aparține nici ministerului nici poliției, ca noi să ne predăm lor; aparține oamenilor luptei, care decid ce să facă în funcție doar de criteriul mișcării și nu vor accepta șantaje și ultimatum-uri din partea asasinilor. Astfel, ocuparea Politehnicii a fost prelungită pentru încă o zi, și a chemat la o demonstrație care a fost organizată în centrul Atenei, în solidaritate cu cei arestați. Nici un proiect represiv și nici un atac ideologic nu a reușit și nici nu va reuși să șantajeze revenirea la normalitate sau să impună pacificarea socială sau de clasă. Nimic nu mai este la fel! Depășirea fricii, izolării și a diviziunilor sociale dominante, a condus mii de tineri, împreună cu femei și bărbați de toate vârstele,

refugiați și migranți, muncitori și șomeri să stea împreună în stradă și în spatele baricadelor, luptând cu tiranii pentru viața, demnitatea și libertatea noastră. Iar aceasta este o realitate care luminează cu flăcările ei viitorul revoltei, atât intensificarea cât și adâncirea ei, până la subminarea absolută a lumii patronilor. Pentru că am strigat în toate felurile posibile că acele zile aparțin lui Alexis, lui Michalis Kaltezas, lui Carlo Giuliani, lui Christoforos Marinos, lui Michalis Prekas, lui Maria Koulouri, și tuturor camarazilor uciși de asasinii în uniforma statului; însă nu sunt zile ce aparțin morții, ci VIEȚII! Vieții care înflorește în lupte, în baricade, în revolta care continuă.

Sfârșind ocuparea Politehnicii după 18 zile, trimitem cea mai caldă solidaritate tuturor oamenilor care au făcut parte din această revoltă în multe feluri, nu doar în Grecia, ci și în numeroase țări din Europa, din America de Nord și de Sud, din Asia, Australia și Noua Zeelandă. Tuturor celor cu care ne-am întâlnit și cu care vom rămâne împreună, luptând pentru eliberarea prizonierilor acestei revolte, dar și pentru continuarea ei până la eliberarea socială globală. Pentru o lume fără stăpâni și sclavi, fără poliție și armate, fără granițe și închisori.
MOARTE STATULUI –
TRĂIASCĂ ANARHIA!

ELIBERARE IMEDIATĂ A TUTUROR
ARESTAȚILOR DIN REVOLTĂ!

LUPTA CONTINUĂ!

Chemăm la adunarea deschisă care va avea loc în Politehnică, Sâmbătă, 27 Decembrie la 4pm, cu privire la organizarea solidarității cu cei arestați, care a fost anunțată de camarazii adunării clădirii ocupate a GSEE.

Ocuparea Politehnicii

Un beduin oricând!
Un cetățean niciodată.

Textul următor a fost unul din ultimele care au venit din partea unei inițiative din ocuparea Universitătii de Economie și Afaceri din Atena. Ocuparea nu mai există, dar două noi clădiri publice au fost ocupate în Atena doar în ultimele câteva zile: O altă proprietate a unei universități este eliberată temporar în timp ce sediul ISAP (Căile ferate electrice Atena-Pireu) este de asemenea ocupat ca răspuns la atacul criminal asupra Konstantinei Kuneva. Konstantina, o lucrătoare migrantă angajată la una din companiile subcontractante ale ISAP și o organizatoare sindicală militantă, a fost atacată pe 23 Decembrie 2008: acid sulfuric i-a fost aruncat în față în timp ce se întorcea acasă de la servici. Ea se află acum în secția de terapie intensivă a spitalului Evangelismos, suferind probleme grave la nivelul ochilor și al sistemului respirator.

(Nota traducătorului: textul e dedicat oamenilor din Gaza. Îi avem în suflete și în minte și ne amintesc, în cel mai oribil mod, că avem milioane de motive să ne revoltăm și nici măcar unul singur să stăm, să ne complacem, să ne întoarcem la normalitatea ucigașă).

Faptul că am avut aproape recentele noastre munci și hazarde a făcut vizibil pentru întreaga lume nivelul la care prețuim justa noastră libertate (...) ne ținem acum datori unul celuilalt într-o datorie comună, de a avea cât de multă grijă putem pentru viitor, de a evita pericolul de a reveni la o condiție de sclavie.

The Levellers, An Agreement of the People, 1647

Să privim dicolo de gazul lacrimogen, de batoanele și dubițele forțelor speciale de poliție: operațiunea condusă de patroni începând cu 6 Decembrie nu este doar o simplă combinație de represiune și propagandă; ci mai degrabă este aplicarea unei serii de metode ce au ca scop renegocierea păcii și consensului social.

Începând cu partidul comunist, care vede în oamenii revoltați, păpuși ale Syriza (partidul parlamentar euro-stângist) și ale CIA, și până la politicienii partidului socialist, care se vaită că Atena seamănă cu un oraș al Blocului Estic, cu străzile sale goale de consumatori. De la arhiepiscopul Thessalonik-ului, care își imploră turma să meargă la cumpărături și expunerea internațională a orașului, care oferă parcare gratuită cumpărătorilor de crăciun, toți au în comun aceeași țintă: revenirea la normalitatea democrației și a consumului. Astfel ziua de după revoltă, care se întâmplă să coincidă cu o sărbătoare a consumatorilor morți precum Crăciunul, este acompaniată de cererea ca acesta să fie sărbătorit cu orice preț: nu doar pentru ca niște rafturi să se umple ci pentru a ne face pe noi toți să ne întoarcem în mormintele noastre. Ziua următoare conține cererea morților vii ca nimic să nu le mai deranjeze somnul etern vreodată. Conține un moratoriu care legitimează goliciunea lumii lor conduse de spectacol, o lume a vieții liniștite și pașnice. Iar generalii acestui război nu au nici o altă armă care să fie mai letală decât apelarea la acea idee absolută, nemuritoare: democrația.

Cuvântul pentru democrație, dezvoltându-se așa cum o face din ce în ce mai intens din partea demagogilor calmului, țintește în imaginarul social – câmpul colectiv de structurare a dorințelor și temerilor. Țintește cu alte cuvinte, în câmpul unde au loc procesele invizibile care pot asigura sau amenința ordinea și adevărul său. Toată lumea știa, cu mult înainte de asasinarea lui Alexis, că oligarhia capitalului a renunțat chiar și la a mai încerca să pară democratică, chiar

și după standardele burgheze: scandaluri economice, incidente nerușinate de violență a poliției, legi monstruoase. Însă nu asta e ceea ce, nici aici nici în altă parte, îngrijorează patronii. Asta e tocmai pentru că reproducerea constantă a sistemului sub astfel de termeni („este destul de democratic? Este oare democratic?”) reproduce oligarhia capitalistă care se construiește în jurul unui zid de scandaluri, regrete, demisii, cereri și reforme – împiedicând, astfel, punerea la îndoială a democrației (nu a calităților democratice ale regimului), ca sistem de organizare socială. Prin urmare, patronii pot încă să apeleze la această valoare înaltă astăzi, acest mecanism axiomatic al politicului, pentru a ne aduce înapoi la normalitate, consens, compromis. Pentru a asimila furia spontană generală într-o sferă de mediere înainte ca această furie să se organizeze într-un potențial revoluționar care ar șterge toți intermediarii și democrații pașnici – aducând o nouă formă de organizare: comuna.

În mijlocul acestui climat ridicol, de analize superficiale, oficialii salariați ai războiului psihologic arată cu degetul spre revoltați, strigând: „Asta nu e democratic, asta ignoră regulile sub care democrația noastră funcționează”. Nu ne putem abține să nu rămânem muți în fața a ceea ce până recent, am fi considerat imposibil. Chiar dacă au intenționat să înșele, patronii acestei țări au spus ceva adevărat: Disprețuim democrația mai mult decât orice altceva în această lume decadentă. Pentru că ce altceva este democrația dacă nu un sistem de discriminări și coerciții în serviciul proprietății și al intimității? Și care sunt regulile sale, în afară de regulile negocierii dreptului de a deține – regulile invizibile ale alienării? Libertatea, drepturile, egalitatea, egalitarianismul: toate aceste măști ideologice moarte împreună nu pot acoperi misiunea lor: generalizarea și conservarea socialului ca o sferă economică, ca o sferă unde nu doar ce ai produs tu ci și ceea ce ești și ceea ce poți face sunt deja alienate. Burghezia, cu o voce tremurând de pioșenie, promite: drepturi, justiție, egalitate.

Iar revoltații aud: represiune, exploatare, jaf. Democrația este sistemul politic unde toată lumea este egală în fața ghilotinei produsului-spectacol. Singura problemă care a îngrijorat democrații, de la Cromwell la Montesquieu, este ce formă de proprietate este suficientă pentru ca cineva să fie recunoscut drept cetățean, ce fel de drepturi și obligații garantează că ei nu se vor considera pe sine vreodată ceva mai mult decât un simplu cetățean privat. Restul nu e nimic mai mult decât ajustarea detaliilor unui regim aflat în slujba capitalului.

Ura noastră față de democrație nu derivă dintr-un soi de idealism, ci mai degrabă, din animozitatea noastră foarte materială față de o entitate socială în care valoarea și organizarea sunt concentrate în jurul produsului și spectacolului. Revolta a fost prin definiție și o revoltă împotriva proprietății și a alienării. Oricine nu s-a ascuns sub cortinele intimității sale, oricine a ieșit în stradă, știe asta mult prea bine: magazinele au fost jefuite nu pentru ca hainele, computerele și mobila să fie revândute ci pentru bucuria de a distruge ceea ce ne alienează: spectacolul produsului. Oricine nu înțelege de ce cineva se bucură la vederea unui produs distrus este fie un negustor fie un polițist. Focurile care au încălzit trupurile revoltaților în aceste zile lungi de Decembrie au fost pline de produse eliberate de sudoarea noastră, de simbolurile dezarmate a ceea ce obișnuia să fie o fantezie atotputernică. Pur și simplu am luat ce ne aparținea și am aruncat în foc împreună cu toate co-expresiile sale. Marea dăruire a ultimelor zile a fost de asemenea o revoltă a dorinței împotriva regulei sărăciei. O revoltă a darului împotriva suveranității banilor. O revoltă a anarhiei uzului împotriva democrației valorii de schimb. O revoltă a libertății colective spontane împotriva coerciției individuale raționalizate.

10 Ianuarie 2009

Muncitorii vor avea ultimul cuvânt

- Nu patronii media

Prima declarație emisă de proaspăt ocupata clădire a Uniunii (reformiste) a Jurnaliștilor din Atena (ESIEA). Într-un mod asemănător ocupării precedente a Clădirii Confederației Generale a Muncitorilor, oamenii au ocupat acum uniunea Jurnaliștilor pentru a denunța minciunile din media mainstream.

Miile de protestatari care au umplut străzile Greciei vineri 9 Ianuarie, au demonstrat că focul din Decembrie nu se va lăsa stins, nici de gloanțe și acid împotriva activiștilor, nici de terorismul ideologic răspândit de media în aceste zile. Drept consecință, singurul răspuns al Statului față de tineri și muncitori, a fost, încă o dată represiunea pură. Încurajați de cererile media pentru toleranță zero, și de ordinele patronilor lor, poliția a fost liberă să atace cu chimicale, violență și arestări, pe oricine le trecea prin cale.

Când, la fel ca pe 9 Ianuarie, opresiunea din partea Statului se întoarce chiar și spre muncitori, jurnaliști, fotografi și avocați care stau în stradă împotriva părții ucigașilor, devine încă și mai clar că rebeliunea ultimei luni a adus în discuție o problemă de demnitate pentru oricine a cărui supraviețuire depinde de munca plătită. Drept rezultat, unii din noi, lucrători în media și studenți, stăm de partea rebelilor. O facem activ: participăm la lupta lor ca muncitori, și ne alăturăm luptei lor cu lupta noastră zilnică din locurile noastre de muncă. Scopul nostru principal este de a împiedica patronii să își impună punctele de vedere asupra evenimentelor, un exemplu fiind cel al fotografului Kostas Tsironis, care a fost concediat de cotidianul „Eleftheros Typos" („Presa liberă") pentru că a făcut o

poză unui polițist ce ridica arma la o zi după ce tânărul de 15 ani Alexandros Grigoropoulos a fost ucis.

Nu ne păcălim cu privire la ce va face media, un aparat ideologic crucial al Statului, pentru a forța oamenii să părăsească străzile și să meargă acasă; vor face totul, și știm asta mult prea bine, pentru că, bineînțeles, lucrăm în media. Recunoaștem de asemenea și faptul că jurnaliștii faimoși sunt capabil să promoveze doar abolirea azilului universității și ideea celor două tipuri diferite de demonstranți (violenții „koukouloforoi" vs. cei „pașnici"), atât timp cât rămânem tăcuți.

Locul nostru este alături de rebeli. Încă un motiv pentru acest lucru este faptul că și noi experimentăm zilnic exploatarea la locul de muncă. În industria media, la fel ca oriunde altundeva, trebuie să ne confruntăm cu consecințele muncii precare, nesigure sau neplătite, parțiale, suplimentare și toate celelalte forme pe care le iau capriciile patronilor. În ultimul timp, sub amenințarea venirii unei crize economice, experimentăm de asemenea și intensificarea concedierilor, și a fricii de ele.

La fel ca toți muncitorii, experimentăm ipocrizia și trădarea sindicatelor. Sindicatul Jurnaliștilor din Atena (ESIEA) este o instituție care se întoarce împotriva chemărilor la rezistență ale muncitorilor împotriva patronilor, datorită nevoii cruciale de a depăși orice diviziuni interne sau fragmentări de muncă, pentru a crea în presă un sindicat unit. În încercarea lor de a despărți muncitorii din media de ceilalți muncitori, ESIEA este, de fapt, un sindicat al patronilor și un mecanism de susținere de bază pentru ei, după cum a arătat refuzul de a participa la greva generală de Miercuri, 10 Decembrie.

Din toate aceste motive, ca inițiativă a muncitorilor plătiți, neplătiți, proaspăt concediați și studenți din media, am decis să ocupăm clădirea ESIEA, pentru a face auzite toate aceste lucruri, în solidaritate cu o societate în revoltă:

Informație liberă, împotriva propagandei ideologice a patronilor în media

Acțiune directă, auto-organizată și democratică, a tuturor muncitorilor în media împotriva atacurilor lansate împotriva fiecăruia dintre noi.

* Solidaritate cu muncitoarea militantă Konstantina Kuneva

* Eliberare imediată a tuturor celor arestați în timpul rebeliunii

* Nu ne e frică să fim concediați; patronilor ar trebui să le fie frică de grevele noastre

Din clădirea ocupată a ESIEA

Realitatea e o iluzie

Normalitatea e dicolo de noi

În timpul ultimelor zile am trăit într-o contradicție constantă. Muncă dimineața, „insurecție” noaptea. O insurecție declanșată de uciderea cu sânge rece a lui Alexis Grigoropoulos de către poliție. Crima și explozia reacțiilor care a urmat nu au fost evenimente întâmplătoare. Ele au fost catalistul care a adus în prim-plan o situație a cărei condiții s-au format cu ceva timp în urmă.

Aceste condiții au multe de-a face cu situația economică, dereglarea asigurărilor, reformele educaționale și intensificarea vieților noastre în toate aspectele, furtul spațiului și timpului nostru. Și nu e vorba doar de aceste condiții. Era primelor victorii ale mișcării muncitorilor nu e cu mult mai diferită față de experiențele noastre, cu anularea efectivă a drepturilor de bază ale muncitorilor, reducerea libertăților personale, încercarea de a transforma societatea într-un „puzzle fragmentat” de insecuritate, confuzie, isterie, teroare și represiune. Drepturile muncitorilor de ieri devin subiecte de discuție în luptele de astăzi.

Trăim într-o perioadă caracterizată de intensificarea producției, condițiilor de muncă flexibile, respingerii spiritului colectiv, și de glorificarea individualismului la orice nivel. Pierderea identității muncitorului înăuntrul procesului de producție este rezultatul logic al cererii mereu în creștere a patronului pentru un muncitor – „cameleon” care se adaptează cu ușurință oricăror condiții de exploatare salarială. O exploatare care nu se sfiește să legalizeze muncitorii care sunt de fapt închiriați, să arunce forța de muncă într-o piață muncitorească precară. Partea cea mai extremă a acestei munci nesigure este realizată în cea mai mare parte de migranți.

În același timp, ca muncitori suntem chemați să plătim pentru criza economică. O criză care e cauzată în mare parte de incapacitatea noastră de a exercita un comportament de consum sclipitor, râmânând în același timp docili comenzilor patronilor, și mulțumiți cu firmiturile salariului de bază. Și nu e vorba doar de asta. Nu doar că ne fură forța de muncă, dar ne și copleșesc cu furtul taxelor pentru a acoperi deficitul unui buget național care nu servește interesele muncitorilor. Și în timp ce timpul de muncă necesar social este în declin, orele noastre de muncă, continuă să crească direct proporțional cu ritmul de creștere și reproducere al stratului aflat la marginea societății - șomerii. Pentru a rezuma, pentru solidificarea relației dintre exploatatori și exploatați se creează iluzia unui „interes comun", în timp ce în realitate toți muncim pentru interesul patronului.

Titlul textului nostru nu e întâmplător. Din cenușele spontaneității distructive a ultimelor zile, recunoaștem puterea celor „de dedesubt" de a defini sfera publică și de a crea cadrul social în care să funcționeze. Nu suntem doar producători ai bogăției sociale, noi suntem bogăția socială însăși. Noi suntem cei care menținem coeziunea în societate și îi asigurăm viabilitatea. Pe măsură ce devenim conștienți de puterea noastră, devenim mai periculoși ca oricând.

Propunem:

- blocarea imediată a procesului producției.

- salarii sociale indiferent de ocupație,un trai decent și anularea separărilor promovate de Stat și de Capital

- asigurare socială pentru toți

- crearea polilor de luptă colectivă auto-organizată în fiecare sector al muncii.

- Împotriva sindicalismului birocratic al „breslei” statului, care este GSEE-ADEDY* Dărâmați-l!

SĂ CONSTRUIM ASTĂZI ZIUA DE MÂINE

*Tovarăși muncitori precari din clădirea ocupată a ASOEE***

* Sindicatele reformiste cele mai mari din Grecia

** ASOEE. Universitatea de Economie și Afaceri din Atena – ocuparea este compusă din studenți, muncitori, șomeri, radicali, migranți etc etc.

Despre întreruperea știrilor postului național grec de către civili protestatari

Acțiunea noastră este un răspuns la presiunile acumulate care ne sfâșie viețile, și nu doar o răbufnire emoțională cauzată de uciderea lui Alexandros Grigoropoulos de către poliția greacă.

Suntem încă un colectiv spontan care formează o parte a revoltei sociale în curs.

Într-o mișcare simbolică de a împiedica media să ne subjuge pe noi, cetățeni și civili, întrerupem știrile Corporației de Transmisiuni Elene (NET). Considerăm că media cultivă sistematic un climat de frică, promovând dezinformarea ca informare, și ilustrând o revoltă multi-fațetată ca fiind o răbufnire de violență neglijentă.

Explozia neliniștii civile este explicată în termeni criminali mai degrabă decât politici. Evenimente cruciale sunt selectiv băgate sub covor. Revolta e servită ca divertisment, ceva la care să te uiți până începe următoarea telenovelă. Media e folosită în fiecare zi ca mijloc de suprimare a gândurilor libere și originale.

Să ne organizăm. Nici o autoritate nu poate da soluții pentru problemele noastre. Trebuie să ne unim și să ne transformăm spațiile publice – străzi, piețe, parcuri și școli – în zone de expresie și comunicare liberă. Să ne unim, față în față, unul lângă altul, pentru a ne formula cauza și cursul acțiunii împreună.

Să depășim frica, să ne închidem televizoarele, să ieșim din case, să continuăm să ne exercităm drepturile, și să ne luăm viețile în propriile mâini.

Condamnăm violența poliției și cerem eliberarea imediată a tuturor protestatarilor ținuți în custodie.

Suntem pentru emancipare, demnitate umană și libertate.

Când se pun cu unul din noi se pun cu noi toți

Pe 27 Decembrie am ocupat sediul ISAP (Căile Ferate Electrice Atena-Pireu) ca prim răspuns la atacul criminal asupra Konstantinei Kuneva, produs la 23 Decembrie. Acesteia i s-a aruncat acid sulfuric în față în timp ce se întorcea acasă de la servici.

Konstantina se află în secția de terapie intensivă a spitalului Evangelismos, suferind de probleme grave la nivelul ochilor și sistemului respirator.

Cine a fost Konstantina? De ce a fost ea atacată?

Konstantina e una din sutele de muncitoare migrante care lucrează de ani de zile ca femeie de servici. Ea este secretar general al Sindicatului Panattic al Oamenilor de Servici și Personalului Casnic. Este o organizatoare sindicală militantă, bine cunoscută pentru poziția ei împotriva diverșilor patroni. Chiar săptămâna trecută a avut o ciocnire cu angajatorul companiei „OIKOMET” când a cerut pentru ea și pentru restul colegilor săi plata sumei întregi de bani a bonusului ei de Crăciun. Ea a denunțat de asemenea și procedurile ilegale din plăți. Cu puțin timp în urmă, aceeași companie a concediat-o pe mama sa ca răzbunare împotriva ei și ea însăși a primit un transfer nefavorabil la stația Marousi. Există de asemenea și cazul unei întâlniri în trei părți la Biroul de Inspecție a Muncii, programată pentru 5 Ianuarie 2009, cu privire la o denunțare de-a ei. Situații ca aceasta nu sunt deloc rare în domeniul curățeniei și companiilor care împrumută angajați. Chiar din contra.

Aceasta este regula atunci când vine vorba de contractanți ai companiilor de curățenie: contracte amânate, salarii furate, plăți suplimentare furate, diferențe între bunurile contractuale și plata reală pe care o primesc angajații, selectarea aproape exclusivă a muncitorilor de sex masculin și feminin, migranți, care posedă card verde (rezidență legală în Grecia, de la 1 la 5 ani – în cele mai multe cazuri doar de 1 an) ca să poată fi ținuți într-o stare de ostateci, beneficii de securitate socială care nu sunt niciodată atribuite. Toate acestea cu susținerea sectorului public și a întreprinderilor care sunt conștiente, incită și susțin condițiile de muncă reminiscente din evul mediu.

OIKOMET în special, o companie de curățenie cu întreprinderi peste tot în Grecia, deținută de Nikitas Oikonomakis care este membru al PASOK (Partid Socialist Grec), angajează „oficial" 800 de muncitori – pe de altă parte, muncitorii spun că numărul lor este cel puțin dublu și în timpul ultimilor 3 ani a ajuns chiar la 3000). Procedurile ilegale din partea companiei angajatoare sunt pe lista zilnică. Ca să fim mai direcți, angajații semnează „contracte albe" și nu li se dă niciodată o copie a acestora. Lucrează 6 ore pe zi dar sunt plătiți pentru 4,5 (inclusiv timbru) pentru că în acest fel par că lucrează mai puțin de 30 de ore pe săptămână în acte, patronul nefiind obligat să îi includă în „categoria timbrelor superioare". Angajații sunt terorizați, primesc transferuri nefavorabile, sunt concediați sau șantajați până își dau singuri demisia (o angajată a fost amenințată de angajatorul său pentru a-și semna demisia după ce a fost reținută timp de 4 ore într-un spațiu deținut de companie). Șeful a organizat un sindicat „galben" (al companiei) pentru a manipula angajații în timp ce el concediază și angajează oameni după cum dorește, excluzând orice posibilitate de comunicare sau de acțiune colectivă la locul de muncă.

Care este legătura dintre OIKOMET și ISAP?

OIKOMET a fost numit contractant de curățenie pentru ISAP (precum și pentru curățenia altor sectoare publice și corporații) pentru că poate „pune la dispoziție” cea mai bună ofertă care include nivelul cel mai mare de exploatare și depreciere a muncii. Acest „regim” de „ofertă și cerere” este bazat pe organizații din sectorul public precum ISAP. ISAP este complice în menținerea acestui regim de crudă exploatare în ciuda denunțărilor repetate ale sindicatului.

Atacul criminal împotriva colegei noastre a fost un act de răzbunare și a avut rolul de a servi drept exemplu.

Ținta nu a fost întâmplătoare. Femeie, migrantă, organizatoare sindicală militantă, mama unui copil minor, ea a fost cea mai vulnerabilă în fața patronilor.

Metoda nu a fost întâmplătoare. Seamănă cu evurile „întunecate” și speră să pună un „brand”, să servească drept exemplu și să ne terorizeze.

Momentul ales nu a fost întâmplător. Media, partidele politice, biserica, oamenii de afaceri și șefii sindicatelor au încercat să ridiculizeze mișcarea socială care a luat forma unei explozii și să vorbească despre uciderea cu sânge rece a tânărului de 15 ani, Alexandros, ca fiind rezultatul unui glonț care a ricoșat. Sub acest pretext, atacul asupra Konstantinei se pierde în știrile zilei.

Acest atac criminal din partea angajatorilor a fost bine plănuit.

Konstantina este una din noi. Lupta ei pentru DEMNITATE și SOLIDARITATE este de asemenea și lupta noastră.

Atacul asupra Konstantinei a lăsat o urmă în inimile noastre, ale tuturor. A lăsat o urmă în memoria noastră la fel cum au făcut și pogromurile rasiste, centrele de concentrare pentru migranți, atacurile huliganilor care lucrează pentru stat, accidentele de la locul de muncă, oamenii uciși de stat, condițiile de muncă ce seamănă cu galerele, purificările, concedierile și teroarea. Toate acestea arată drumul lung din fața luptei sociale și de clasă.

Inimile noastre sunt pline de tristețe și furie și o propoziție ne vine pe buze:

CRIMINALILOR, TIMPUL VOSTRU VA VENI
TEROAREA ANGAJATORILOR NU VA FI TRECUTĂ CU VEDEREA

Adunare de solidaritate cu Konstantina Kuneva

1 Martie 2009

Kuneva mea

Text tradus de pe blogul Îndemnului Anarhist al Aigaleo (Aigaleo este un cartier al clasei muncitoare, situat în partea de vest a Atenei).

M-am născut și am crescut într-un cartier muncitoresc undeva în vestul Atenei.

Părinții mei erau oameni de la țară tipici, care au ajuns la oraș pentru a împlini visul micii burghezii pe care îl promitea acesta. Când am început să merg la școală, mama mea mi-a vorbit despre munca ei. Mi-a spus că oricând mă va întreba cineva cu ce se ocupă, eu va trebui să zic că lucrează într-o fabrică de tricouri. Într-adevăr, am reciclat acele cuvinte ale ei timp de mulți ani.

Adevărata slujbă a mamei mele era de femeie de serv ici. În case, în magazine, fără asigurare, cu patroni care aveau o cerere din ce în ce mai mare de sclavi. Cu negocieri constante cu privire la puținii bani cu care urmau să o plătească, cu rugăminți continue pentru plata concediilor pe care rareori o primea. Toate acestea au umplut-o cu tăcere nu cu o voce. Gura ei era închisă într-un asemenea grad încât nu-mi amintesc să o fi auzit plângându-se, nici măcar nouă. Oamenii ei. Chiar înainte de a crește, am decis că eu voi rupe această tăcere în numele nostru al tuturor. Mie nu-mi era rușine. Nu-mi era rușine să spun că mama mea e femeie de servici. Chiar înainte de a crește mare, am vorbit cu ea. Și chiar înainte de a crește mare și ea a vorbit cu mine: mi-a povestit despre rușinea ei, despre frica ei, pentru comportamentul „societății bune” față de angajații săi, de care are nevoie în mare parte pentru scopurile sale vizuale, estetice.

Tăcerea s-a rupt treptat în întreaga familie.

Ocupația adevărată a mamei: femeie de servici.
Ocupația adevărată a mamei: femeie de servici care nu va primi niciodată o pensie.
Ocupația adevărată a mamei: femeie de servici fără asigurare, care a fost concediată de fiecare dată când a cerut ce îi aparținea.
Ocupația adevărată a mamei: femeie de servici care a fost înjurată de fiecare dată când a deschis gura pentru a-și susține drepturile de muncă.
Ocupația adevărată a mamei: „Konstantina Kuneva".

„Acidul sulfuric a căzut pe ochii mamei mele. Privirea ei este acum mai luminoasă. Acidul sulfuric a căzut pe corzile vocale ale mamei mele. Discursul ei este acum mai curajos. Acidul a căzut și pe sufletul mamei mele. Iar rușinea ei a dispărut."

Ea a dat bani pentru tratamentul medical al Konstantinei, ea a vrut să iasă în stradă pentru ea (chiar dacă nu a reușit) și a recunoscut în fața familiei burgheze a tatălui meu care era ocupația ei.

Mi-a spus: „Îmi pare rău pentru Konstantina. În fiecare noapte mă gândesc la ea."
I-am spus: „Astăzi te iubesc mai mult ca niciodată".
X.

9 Decembrie 2008

Raport al martorilor oculari din Patras:

Așa arată o juntă!

Demonstrația de marți a fost anunțată de grupuri anarhiste locale. Participarea a fost fenomenală după standardele orașului – în jur de 3000 de oameni (unele rapoarte duc acest număr până la 5000) au ieșit în stradă în Patras în spatele bannerelor anarhiste și împotriva violenței statului. Marșul a mers prin tot orașul, băncile au fost sparte. Între timp, forța polițienească a orașului se adunase în jurul secției principale de poliție pentru a o proteja.

Spre sfârșitul demonstrației totuși, forțele speciale ale poliției au lansat un atac major, forțând retragerea ei spre clădirea istorică a universității orașului (așa-numita parartima). Curând după aceea, cel mai incredibil atac a început: Zeci de fasciști (care se pare că s-au adunat în Patras din toată țara, într-o operațiune pregătită dinainte împreună cu poliția) au atacat demonstrația cu cuțite și pietre. Coordonându-se perfect cu poliția, ei și-au continuat atacul și, conform unor rapoarte, chiar au efectuat niște arestări comune. Demonstranții s-au confruntat cu următorul spectacol incredibil: Aveau în față un grup de oameni care aruncau în ei cu gaz lacrimogen al poliției în timp ce scandau ”sânge – onoare – dimineața aurie” (numele unui grup nazist din Grecia).

Blocul demonstranților (care număra doar în jur de 500 de oameni la acel moment, acest lucru întâmplându-se spre finalul demonstrației) a fost complet dezmembrat; oamenii au fost fugăriți chiar și până în propriile apartamente; demonstranții au trebuit să caute refugiu în apartamente chiar și câte 10 sau 20

odată, în timp ce polițiștii și naziștii le spărgeau ferestrele și încercau să intre înăuntru forțat.

Indymedia Patras raportează 26 de rețineri și 9 arestări. Din fericire, rapoartele conform cărora fasciștii s-ar îndrepta spre tabăra de refugiați afgani a orașului s-au dovedit a fi false până în acest moment.

Ce face ca povestea de mai sus să fie și mai incredibilă e faptul că pe canalele media principale, s-a raportat că „proprietari de afaceri locale” au fost cei care au atacat demonstranții, „luând legea în propriile mâini”. Lăsând la o parte detaliul minor că absolut nici un magazin local nu a fost avariat (doar bănci multinaționale, tribunale și secții de poliție), acești presupuși „proprietari de magazine” și „cetățeni respectabili” au fost descriși în media ca purtând balaclave și deținând cuțite! A fost o incredibilă acțiune comună între poliție și fasciști astăzi în Patras și încearcă să acopere totul și să susțină că publicul s-a întors împotriva demonstranților.

Este crucial să le înfruntăm minciunile și să rezistăm represiunii lor – viitorul mișcării ar putea depinde de asta. Vă rugăm răspândiți vestea.

Fără față:

(Text distribuit pe străzile Atenei în aceste zile. A se vedea această postare pentru ceva informații detaliate despre cazul Konstantinei)

Atacul împotriva Konstantinei Kuneva nu a fost unul ucigaș. Moartea ei probabilă ca rezultat al acestui atac a fost o problemă secundară pentru porcii care au atacat. Acidul sulfuric a fost folosit pentru stigmatizarea ei, pentru degradarea ei, pentru dizgrațierea ei. Pentru întoarcerea ei la ordine, la domestic și la privat, la rolul femeii.

Atacurile cu acid sulfuric țintesc fața și asta e orice numai coincidență nu. Fața femeii în patriarhat este înfățișată prin antagonismele din jurul stereotipurilor frumuseții. O femeie are o față publică în măsura în care este frumoasă. Atunci când o femeie încearcă să capete o față nu pentru ceea ce „este” ci pentru ceea ce face, trebuie să fie pusă imediat la locul ei – locul privatului, locul normalității de gen așa cum e ea definită de suveranitatea masculină. Mai ales când poziția ei ca femeie de servici încorporează, mai mult decât oricare alta, „înțelesul” genului ei social ca non-productiv, genul-familial, pasiv, reproductiv. Ca parte a angajaților celor care „muncesc într-adevăr”.

În fața lui Kuneva, simbolismul femeii, migrantei, femeii de servici a trezit o mișcare opusă reflecției lor. Fața atacată de acid a fost una care a încercat să capete materialitate și înțeles, lucruri care mergeau dincolo de limitele acceptate.

Kuneva se considera pe sine ca fiind muncitoare, zbuciumând astfel castelul masculin al sindicalismului. Ea a atacat prin urmare, supunerea, limitele genului

său, ale domesticului – contestând unele din rolurile care stau la baza barbarismului contemporan. Ea s-a transformat pe sine într-un dușman ce trebuie eliminat, nu ca prezență fizică ci ca personalitate.

Dacă patronii voiau să o ucidă, ar fi împușcat-o. Dacă voiau să o terorizeze, ar fi bătut-o. S-ar fi comportat cu ea, ca și cu un dușman ce merită să fie pedepsit în mod egal – adică, la fel ca un bărbat. Însă fața ei arsă este un simbol al lucrurilor așa cum trebuie ele să fie: simbolul ordinii masculine. Acidul sulfuric fie îi va închide casa sau o va transforma într-un exemplu al consecințelor suferite de orice femeie care pune la îndoială această ordine. Aceasta este logica porcilor. Iar mâna lor a fost înarmată de viziunea masculină asupra lucrurilor din această lume. Adică lumea, așa cum este acum, și așa cum trebuie să continue să fie.

În lupta împotriva acestei lumi, Konstantina nu e singură.

BLOCK

МАРТ
ГДАР

Partea a treia

Analiza din partea TPTG

Trecerea rebelă a unei minorități proletare printr-o scurtă perioadă de timp

Rebeliunea din Decembrie și dezvoltările post-rebeliune ca aspecte ale crizei relațiilor capitaliste din Grecia

O criză epocală?

Începând cu mijlocul anilor 70 a existat o criză globală permanentă a reproducerii relațiilor capitaliste în toate formele lor (politice, economice și ideologice). Așa cum o înțelegem noi, această criză are două aspecte: este o criză a supra-acumulării de capital, care înseamnă o incapacitate, din partea capitaliștilor, de a crește rata de exploatare și de a reduce costul capitalului constant crescând astfel rata profitului cerut de o acumulare de capital în creștere; în același timp, este o criză de legitimitate, adică o criză a formelor politice și ideologice care garantează disciplina forței de muncă. Am putea vorbi de incapacitatea capitalului și a statului său de a propune un nou model global social/de producție care să înlocuiască înțelegerea postbelică Keynesian, lovită puternic atât de luptele proletariatului din întreaga lume cât și de politicile capitaliste împotriva lor.

În timpul acestei crize prelungite a reproducerei, au existat perioade de depresii ciclice. Capitalul în general a încercat să se ocupe de acestea în diferite

moduri: schimbând cadrul instituțional și legal global al mișcării capitalurilor și „liberalizând” piețele, promovând un amestec de neoliberalism și keynesism pe parcursul războiului, scăzând salariile și instituționalizând precaritatea muncii, realizând noi spații îngrădite, punând „clasele periculoase” sub urmărire penală și/sau integrându-le într-un sistem de credit printr-o politică a „Keynesismului privatizat”.

În ciuda recuperărilor vremelnice, eșecul fundamental al tuturor strategiilor și tacticilor de mai sus menite să amâne agravarea crizei, a transformat pe termen lung această criză a reproducerii într-o criză epocală, așa cum susțin foarte mulți oameni.

În timpul ultimelor două decenii, de criza reproducerii în Grecia s-a ocupat capitalul și statul său, prin reforme succesive ale sistemului educației și bunăstării, promovând precaritatea relațiilor de muncă, prin încercări legale continue de a disciplina migranții și de a controla valurile imigrării, tăind alocațiile, salariile și beneficiile și înlocuindu-le cu împrumuturi la bancă. Toate aceste măsuri menite să devalorizeze, să disciplineaze și să separe clasa muncitoare și să facă muncitorii să plătească prețul reproducerii forței lor de muncă , nu au reușit să răstoarne decisiv criza în avantajul capitalului – în ciuda faptului că în perioada dintre mijlocul anilor 90 și mijlocul anilor 2000, capitalul a reușit să crească rata de exploatare și să-și extindă profitabilitatea.

În Grecia, criza reproducerii s-a manifestat cel mai explicit ca o criză a legitimizării relațiilor capitaliste, fie prin criza permanentă din educație din ultimii 30 de ani[2] - sau mult mai mult prin rebeliunea din Decembrie. Rebeliunea a fost o expresie clară a furiei proletariatului împotriva unei vieți ce devine din ce

---

[2] Criza Permanentă din Educație la http://libcom.org

în ce mai devalorizată, supravegheată și alienată. Cu toate astea, criza din Decembrie nu poate fi conectată în mod direct cu depresia recentă care a început să se manifeste în Grecia în septembrie 2008.

Rebeliunea:

Compoziția ei de clasă

Nu vom descrie aici diversele lucruri care s-au întâmplat în timpul rebeliunii, pentru că am făcut acest lucru în altă parte. [3] În ce privește compoziția de clasă a rebeliunii, aceasta a variat de la elevi de gimnaziu și studenți, la tineri, majoritatea săraci, muncitori din diferite sectoare precum educație, construcții, servicii de turism și divertisment, trasporturi, chiar media. (Bineînțeles, nu e întotdeauna ușor să distingi studenții de muncitorii săraci). În ce îi privește pe muncitorii din fabrici, nu poate fi făcută o estimare cu privire la participarea lor individuală la revolte, din moment ce nu sunt cunoscute rapoarte din partea unor astfel de locuri de muncă. Unii dintre studenți și dintre muncitori erau migranți din a doua generație (în special albanezi, deși au fost și migranți de alte naționalități). Au fost de asemenea și mulți migranți mai în vârstă cu locuri de muncă mai mult sau mai puțin stabile, dar aceștia eram mai degraba în minoritate. Unii dintre studenții și muncitorii care au participat la revolte sunt în același timp și suporteri ai unor echipe de fotbal. În cele din urmă, trebuie să menționăm și participarea proletariatului „declasat”, precum drogații, mai ales în primele zile ale revoltei. În general, exact acele segmente ale clasei care au experimentat direct violența supravegherii statului și deteriorarea condițiilor de muncă, au fost cele mai active în revoltă. Pe de altă parte, mulți muncitori mai în vârstă care tocmai au început să simtă așa-numita „criză financiară” (concedieri,

---

[3] Puteți vedea cronologia noastră asupra evenimentelor din Decembrie la http://de.indymedia.org/2009/01/238103.shtml

scăderea salariilor, etc) au simpatizat cu incendierea băncilor și a clădirilor statului, dar au fost în mare parte pasivi.

Ar fi interesant să adăugăm că datorită compoziției mixte a mulțimii și din cauza violenței sale, mulți activiști politici (chiar și unii anarhiști organizați) au considerat-o ca fiind „incontrolabilă" și s-au abținut de la ce a urmat, mai ales în a treia zi a revoltei, când violența a atins cotele sale maxime.

Procentul ridicat de migranți din cadrul revoltei cere ceva explicații. Afluxul multor migranți balcanici, în special albanezi, în ultimii douăzeci de ani, a schimbat semnificativ compoziția clasei muncitoare din Grecia. În același timp, din cauza politicii de imigrare a statului capitalist grec, o nouă generație de tineri migranți, mai ales albanezi, care s-au născut sau au crescut în Grecia, nu sunt considerați ca fiind cetățeni greci. Legalizarea tuturor migranților nu este de dorit din cauză că, pentru capital și statul său, migranții sunt necesari doar atunci când constituie o forță de muncă nesigură, ieftină și obedientă. Așa-numitul proces de „legalizare", în Grecia și în alte țări, a fost considerat de mult ca fiind necesar pentru capital și statul său doar pentru a controla și a ține pasul cu valurile imigrării. De aceea chiar și migranții din a doua generație nu pot obține cu ușurință un card verde; din contra, trebuie să-și dovedească „capacitatea" de a sta și a munci în țară la fiecare cel mult 5 ani și bineînțeles nu au dreptul de a vota. Ca să nu mai menționăm că, condițiile lor de muncă sunt cele mai proaste, în ce privește salariul și asigurarea socială. Dar în ciuda rasismului, de origine atât socială cât și de stat, majoritatea migranților din a doua generație sunt destul de bine integrați, mai ales albanezii care constituie majoritatea populației migrante în general.

Tinerii albanezi din a doua generație s-au potrivit foarte bine cu restul revoltaților nativi. S-au simțit mai „comfortabil" luând parte la confruntări cu

poliția, la atacuri împotriva clădirilor statului și băncilor și la jefuirea împreună cu proletari greci, decât alți migranți, mai ales asiatici și africani care încă trăiesc la marginea societății, izolați în comunitățile lor etnice. Pentru cei din urmă, a fost mai ușor și mai puțin riscant să participe la revolte prin jefuiri sau prin frecventarea ocupării deschise a Universității Tehnice Naționale din centrul Atenei, unde mari comunități de-ale lor trăiesc în zone asemănătoare ghetourilor; atunci când revoltele au erupt în apropierea cartierelor „lor", așa au „contribuit" ei la ele. Ei au primit cel mai violent atac atât din partea poliției cât și din partea propagandei media. Au fost prezentați ca „jefuitori" și „hoți" și în unele cazuri au existat atacuri de tip pogrom împotriva lor, din partea fasciștilor și polițiștilor sub acoperire.

Rebeliunea:
Caracterul și conținutul său

Rebelii care s-au întâlnit pe străzi și în ocupări au renunțat temporar la identitățile și rolurile lor separate, care le-au fost impuse de societatea capitalistă, din moment ce s-au întâlnit nu ca muncitori, elevi, studenți sau migranți, ci ca rebeli. Poate că nu toți au folosit un limbaj proletar, poate că nu au putut să facă grevă, în afară de elevi și studenți, dar ce au făcut de fapt a fost crearea comunităților proletare de luptă împotriva statului și capitalului. Caracterul spontan și incontrolabil al revoltei a fost dovedit exact de lipsa oricăror cereri politice sau economice de orice natură, de o negare completă a politicii și sindicalismului. Aceasta s-a dovedit a fi punctul forte al revoltei: faptul că a fost imposibil de reprezentat, cooptat sau manipulat de mecanismele politice care ar negocia cu statul. Organizațiile extra-parlamentare de stânga care au participat la ocuparea Facultății de Drept au încercat să impună niște cereri politice (mergând

de la dezarmarea polițiștilor și demisia guvernului și până la oferirea împrumuturilor fără dobândă) dar nu au avut nici un succes.

Aici vom cita din prima relatare cu privire la revoltă, pe care am scris-o la sfârșitul lui ianuarie: „Judecând după sloganuri și după atacurile împotriva poliției, un sentiment copleșitor anti-poliție a fost dominant în zilele revoltei. Polițistul reprezenta puterea și mai ales brutalitatea și aroganța puterii. Cu toate astea, ca simboluri ale unei anumite puteri – puterea banilor, puterea de a impune exploatarea muncii și de a adânci liniile claselor ce separă societatea greacă – au fost atacate, incendiate sau ocupate magazine mari, bănci și clădiri de stat (primării, prefecturi, ministere). Astfel că putem vorbi de un sentiment dominant și larg-răspândit anti-poliție, anti-stat, anti-capitalist. Chiar și intelectualii stângii au admis elementul de clasă din rebeliune și unele ziare majore au admis că „furia tinerilor” nu a fost exprimată doar datorită violenței poliției. Polițiștii au fost mai degrabă doar cel mai vizibil și mai brut vârf al iceberg-ului compus din scandalurile de corupție ale guvernului, un stat al supravegherii și securității – înarmat după Jocurile Olimpice din 2004 – care nici măcar nu ezită să împuște cu sânge rece, un atac continuu asupra salariilor, o creștere a costurilor reproducerii clasei muncitoare prin demolarea treptată a sistemului de sănătate și de pensii precedent, o deteriorare a condițiilor de muncă și o creștere a locurilor de muncă precare și a șomajului, o grămadă de muncă suplimentară impusă elevilor de generală și studenților, o distrugere imensă a naturii, o fațadă fabuloasă compusă din obiecte abstracte ale dorinței în mall-uri și în reclamele tv, care pot fi obținute doar dacă suporți o imensă exploatare și anxietate. În primele zile ale revoltei, aproape că puteai mirosi toate aceste motive în aer, iar apoi o mulțime de texte, articole, flyere au urmat, scrise atât de insurgenți sau simpatizanți cât și de „comentatori” pentru a aduce la cunoștință că e vorba de „ceva mai profund”. Acest „ceva mai profund” despre

care toată lumea vorbea era nevoia de a depăși izolarea individuală de viața reală, comună (gemeinwesen), o izolare pe care toate motivele istorice de mai sus au creat-o".[4] Șase luni mai târziu, este încă important pentru noi să subliniem acest ultim punct pentru că mulți camarazi din străinătate cred că mișcarea a atacat doar polițiștii și instituțiile de control – „vârful iceberg-ului". Experiența revoltei a fost mai mult decât atât. A fost activitatea comună a unui curent de adâncime subversiv în dezvoltare care știe că, lângă sfera producției imediate, școala, familia, consumul, politica, închisoarea și poliția produc și reproduc clase. Experiența rebelă, comunitatea de luptă materială împotriva normalizării – când un individ deviant a devenit mediatorul altui individ deviant, o adevărată ființă socială – a mediat emoții și gânduri și a creat o sferă publică proletară. Această sferă deschisă este prezumția necesară a momentului decisiv al subversiunii sociale: punerea în comun a mijloacelor de producție și a relațiilor. Dar acest moment decisiv, punctul din care nu se mai poate da înapoi, nu a fost atins niciodată. Până la urmă, aceasta a fost doar trecerea rebelă a unei minorități proletare printr-o scurtă perioadă de timp și nu o revoluție. Totuși, senzația că există „ceva mai profund" în toate astea, ideea că problemele ridicate de rebeli priveau pe toată lumea, a fost atât de dominantă încât ea singură explică neajutorarea partidelor opoziției, organizațiilor de stânga, și chiar a unor anarhiști, după cum am menționat mai devreme.

Aici, tocmai pentru că elevii de gimnaziu și studenții au reprezentat un subiect atât de important în revoltă, ar trebui să fim mai analitici cu privire la cantitatea de muncă suplimentară care le este impusă acestora și despre care am menționat mai sus. Educația, ca instituție capitalistă principală care modelează, califică și alocă marfa forței de muncă într-o diviziune a muncii capitalistă în

[4] TPTG, Blaumachen Precum o Iarnă cu o Mie de Decembrii la http://libcom.org. Traducerea franceză a acestui text este inclusă în cartea Les Emeutes en Grece (Senonevero, Aprilie 2009). E interesant de observat că termenul francez pentru revoltă (emeute) și termeul pentru emoție au aceeași rădăcină în cuvântul emouvoir (a mișca).

continuă dezvoltare, s-a dezvoltat în ce privește numărul populației studente din anii 60 încoace în Grecia. Această dezvoltare a dat naștere unor noi cereri „populare”, așteptări, oportunități de mobilitate socială și „succese” individuale. A dus de asemenea și la acumularea de tensiuni și contradicții, frustrări și „eșecuri” individuale (numite și „eșecuri ale sistemului școlar”). Producerea în masă de așteptări (și creșterea proporțională a proletarilor cu guler alb și a stratului noii mici burghezii în anii 70 și 80) cauzată de democratizarea și expansiunea educației, a creat o criză structurală inevitabilă în diviziunea ierarhică a muncii și o criză de disciplină și sens în școală; cu alte cuvinte, o criză a legitimității care a lovit din plin educația de stat. Indiferent cum ai numi această criză – o „criză a legitimității”, o „criză în rolul selectiv-alocativ al educației”, o „criză a expectanțelor” sau o „criză în corespondența dintre calificări și oportunitățile de carieră” – adevărul este că educația a fost grav afectată de criză și, așa cum a arătat-o și recenta mișcare studențească din 2006-2007, această situație a explodat. E posibil să înțelegem atât acea mișcare cât și rebeliunea dacă le vedem ca expresii ale acumulării nemulțumirii pe care o întreagă generație de tineri muncitori o experimentează încă de la precedentele reforme din anii 90. Aceste reforme au contribuit la impunerea programelor de muncă intensificate atât în școli cât și în domeniul muncii salariale. Această generație nu a putut fi oprită din a-și exprima nemulțumirea față de o viață caracterizată din ce în ce mai mult de insecuritate și frică. În același timp, s-au revoltat împotriva unei activități zilnice care seamănă cu orice alt tip de muncă. Această revoltă împotriva muncii studențești a primit un stimulent din partea unui număr semnificativ de studenți care experimentează deja exploatarea directă și alienarea ca și muncitori salariați.

Unele forme de organizare care au rezultat din revoltă

Din prima zi a revoltei, trei universități din centrul Atenei au fost ocupate și folosite eficient ca „baze roșii" ale mișcării, de unde au fost organizate acțiuni subversive[5] și unde rebelii puteau găsi refugiu în caz de nevoie. Aceste ocupări au luat sfârșit chiar înainte de Crăciun. În contact direct cu aceste ocupări, au apărut mai multe adunări locale, legate de ocupările clădirilor publice din unele cartiere. După cum am spus în textul de mai sus: „În toate aceste activități, noua caracteristică comună a fost o încercare de a „deschide" revolta spre cartiere. Aceste adunări au fost înțelese ca „adunări de luptă de cartier" sau „adunări populare", așa cum erau numite. În cele mai multe cazuri, au apărut tendințe distincte în cadrul acestei „deschideri" sociale, mai ales o dată cu dezamorsarea revoltei. O tendință era de a dori organizarea unei comunități de luptă, lărgind problemele revoltei, alta prefera un tip de activitate orientată mai mult spre administrarea constantă a chestiunilor locale. La început, adunările păreau destul de inovative și de vii. Nu a existat o procedură formală de luare a deciziilor sau de prioritate a majorității iar inițiativele erau încurajate. Totuși, spre sfârșitul lui ianuarie, ocupările clădirilor – fie ele publice, sindicale sau municipale – nu au mai înflorit... A existat multă simpatie și interes față de insurgenți sau foarte puțină implicare activă din partea „populației".[6] Unele din aceste adunări încă au loc dar cu mult mai puțini oameni implicați, în special activiști. Interesele lor principale astăzi sunt exprimarea solidarității cu cei acuzați de stat și cu migranții, apărarea spațiilor ocupate din oraș, precum și organizarea diverselor activități în conexiune cu luptele curente (ex.: noua mișcare anti-autostradă).

---

[5] Unele din ele – exproprieri, acte de sabotaj, etc – sunt menționate în cronologia noastră a evenimentelor din Decembrie, a se vedea mai sus.
[6] Ca o Iarnă cu o Mie de Decembrii

Spectaculoasa separare
a „luptei” armate

Nevoia de a media politic furia proletară, chiar dacă e vorba de o mediere armată, nu a fost ceva care a reieșit chiar din luptă ci ceva impus luptei din exterior și după terminarea ei. La început, au existat două atacuri din partea așa numitei „avangarde armate”, unul pe 23 decembrie, după vârful revoltei și unul pe 5 ianuarie, când era în joc reînvierea revoltei. Dintr-o perspectivă proletară, chiar dacă aceste atacuri nu au fost organizate de stat, faptul că după o lună, toți am devenit spectatori ai acelor „fapte exemplare”, care nu au făcut deloc parte din practica noastră comună, a fost o înfrângere în sine. „Avangarda armată” evită să recunoască nu doar că nu ei au fost primii care au ochit poliția ci și că nici o „avangardă armată”, nicăieri și niciodată, nu a reușit să facă poliția să dispară din stradă și polițiștii să nu mai îndrăznească să poarte identitățile lor oficiale la ei timp de câteva zile; evită să recunoască faptul că au fost depășiți de mișcare. Pretinzând că este o „nevoie de a ridica” nivelul de violență, așa numita „avangardă armată” esențialmente încearcă să reducă violența proletară difuză social și geografic și violarea legii; cei din urmă sunt adevărații oponenți ai „avangardei armate” din cadrul mișcării și atât timp cât astfel de practici au loc, nici un fel de intervenționism de „dezvoltare” a lucrurilor nu va putea găsi un sol fertil. E pe baza faptului că lupta armată se aliază cu statul: ambele sunt puse la încercare de activitatea subversivă proletară, continuarea căreia constituie o amenințare la adresa existenței ambelor.

Activitatea proletară subversivă din revoltă a câștigat o victorie temporară dar nu atât de superficială: o insubordonare care a slăbit statul supravegherii-siguranței timp de o lună și a dovedit că putem schimba relațiile de putere. Asta a devenit posibil din moment ce rebelii țînteau relațiile sociale în care sunt forțați

să trăiască, ceva ce nici o „avangardă armată” nu a reușit să facă vreodată. Luând în considerare aria și intensitatea tuturor evenimentelor din decembrie, aparatul represiv al statului s-a dovedit slab în practică. Din moment ce au trebuit să se confrunte cu o delegitimizare a instituțiilor de control și nu doar cu gloanțe și grenade, cunoscuta toleranță zero a devenit o simplă toleranță a activităților rebelilor. Contraatacul statului a putut avea câștig de cauză doar în ianuarie, când a făcut uz de operațiunile „avangardei armate”: mai întâi, la un nivel ideologic, egalând crima statului cu rănirea unui polițist, relegitimizând astfel poliția și statul supravegherii-securității în general, și în al doilea rând, la nivel operațional, intensificându-și represiunea. Au exploatat până și locul atacului (Exarchia), prezentând revolta ca pe o răzbunare spectaculoasă între polițiști și „anarhiști”, ca pe o piesă de teatru banală și grotescă jucată într-un ghetou politic.

Pe măsură ce revolta se stingea, a existat un număr prolific de atacuri asupra băncilor și clădirilor statului, din partea mai multor grupuri, ce nu pot fi puse în aceeși categorie cu „faptele” „avangardei armate”, din moment ce majoritatea lor nu pretind a fi în fața mișcării (deși nu le lipsește în mod necesar postura voluntară, arogantă). Totuși, revenirea „avangardei armate” o dată cu execuția unui polițist anti-tero la începutul lui iunie, când până și amintirea revoltei era slăbită, a dat militarismului și creșterii violenței pure un pretext pentru a se prezenta ca alternativă atractivă pentru o (mica?) parte a celor care au participat la revoltă, dacă e să judecăm după toleranța politică a contextului anti-autoritar cu privire la această acțiune. Compoziția de clasă limitată a revoltei, expansiunea ei restricționată dincolo de nivelul delegitimizării statului supravegherii-siguranței și slăbirea treptată a unor proiecte comunale din centru și din cartiere – mai ales în Atena – a dus la înflorirea unui nou tip separat de violență oarbă ca și caricatură periculoasă a „luptei” sau mai degrabă ca substitut. Pe măsură ce anumiți subiecți importanți ai revoltei, părăseau treptat scena

(elevii de generală, studenții, migranții), conținutul ei social devenea din ce în ce mai slab și identitățile politice au devenit din nou întărite după cum era norma înainte. Violența „avangardei armate” este doar una din aceste identități politice, chiar în forma ei naivă și nihilistă, apărând într-o eră de criză generalizată a reproducerii, unde statul și capitalul sunt incapabile să ofere vreun tip social democratic de „remedii” pentru vindecarea rănilor revoltei. Nu e important pentru noi acum să ne îndoim de identitatea reală a acestor asasini cu numele ridicol dar sugestiv de „Secta Revoluționară”; ceea ce ne produce îngrijorare este toleranța politică a unor grupări față de ei, dat fiind faptul că e prima dată când într-un text grec al „avangardei armate” nu există nici măcar un strop din vechea ideologie leninistă „pentru oameni”, în schimb existând o sete de sânge, antisocială și nihilistă. Criza neoliberalismului ca o anumită fază a acumulării capitaliste și a crizei legitimizării pare să ducă la o criză mai profundă (chiar la semne grave de descompunere socială) și nu la vreun semn de revenire sau reformism. Chiar și recentul eșec electoral al partidului de guvernământ combinat cu procentul mare de absenteism electoral (cel mai mare înregistrat vreodată într-o țară excesiv de politizată precum Grecia), care a fost un rezultat indirect al legitimizării crizei pe care revolta l-a exprimat și l-a adâncit, nu au dus la nici un fel de concesii din partea statului. Cu toate propriile limite, revolta a făcut chiar și mai vizibile decât înainte limitele integrării capitaliste. Sloganul „civilizație comunistă sau capitalistă” pare nemuritor acum mai mult ca niciodată.

Revolta, locurile de muncă
și sindicatele oamenilor de rând

Pentru a discuta motivele din care revolta nu s-a extins la locurile muncii salariate – o întrebare deseori pusă de camarazi de peste granițe – trebuie mai întâi să fim mai analitici cu privire la anumite segmente ale proletariatului. Din cunoașterea noastră empirică, acei muncitori care pot fi descriși fie ca „muncitori cu un serviciu stabil” sau non-precari au avut o participare dacă nu inexistentă, atunci foarte limitată în revoltă. Pentru aceia dintre ei care au participat la revoltă, a încerca extinderea la locul de muncă ar însemna angajarea în greve spontane în afara și împotriva sindicatelor, din moment ce majoritatea grevelor sunt anunțate și controlate de acestea, deși prestigiul lor a fost subminat de mult timp încoace. În ultimii douăzeci de ani multe greve au fost anunțate în sectorul public (educație, servicii de utilitate publică, unele ministere). Aceste lupte precedente au dezvăluit incapacitatea muncitorilor de a crea forme de organizare autonome și de a lăsa noi conținuturi să apară în afara cererilor sindicale. În ce privește ocuparea locurilor de muncă, astfel de activități au avut loc doar în lupte defensive împotriva închiderii sau relocării, mai ales a fabricilor textile. Dar chiar și acelea, la fel ca majoritatea grevelor, nu au reușit nici de departe să-și atingă scopurile. Pe lângă toate acestea, capitalismul în Grecia este caracterizat de o mică concentrație de capital, cu multe firme mici în care mai puțin de zece oameni sunt angajați și unde nu există aproape nici un fel de sindicalism. Astfel, unul din subiectele principale ale revoltei, muncitorii salariați precari, care în mare parte lucrează în astfel de locuri, nu le consideră ca fiind un teren al puterii proletare și al mobilizării și în cele mai multe cazuri nu sunt atașați de locul de muncă. Probabil tocmai această incapacitate sau chiar lipsă de dorință de mobilizare în acel loc a făcut ca tinerii muncitori precari să iasă în stradă. Mai mult, așa cum am spus și mai sus, această primă revoltă urbană în Grecia a fost, la

fel ca toate revoltele urbane moderne, o erupție violentă a delegitimizării instituțiilor capitaliste de control și, chiar mai mult, o experiență scurtă a unei vieți comunale împotriva separărilor și în afara locurilor de muncă – cu excepția notabilă a universităților și municipalității din Agios Dimitrios. În cazul muncitorilor precari, extinderea revoltei la locurile lor de muncă ar însemna greve spontante și ocupări și nimic mai mult. Cu siguranță, date fiind posibilitățile practice de acolo și dispoziția subiectivă, o astfel de extensie a fost în același timp nefezabilă și nedorită.

Cu toate astea, mulți rebeli și-au dat seama de existența acestor limite și au încercat să facă un astfel de salt. Ocuparea birourilor centrale ale Confederației Generale a Muncii din Grecia (GSEE) a pornit din această nevoie de a submina prezentarea făcută de media despre revoltă ca fiind „protestul tinerilor pe spinarea intereselor muncitorilor". În plus, a dat posibilitatea dezvăluirii rolului subminant al GSEE în revoltă. Inițiativa a fost luată de unii membri ai sindicatului comunal al curierilor care sunt în mare parte anti-autoritari. Cu toate astea, în timpul ocupării a devenit evident că nici măcar versiunea comunală a sindicalismului nu putea relaționa cu revolta. Au existat două tendințe, deși nedefinite clar, chiar și la adunarea de pregătire: una muncitoresc-sindicală și una proletară. Pentru cei din prima, ocuparea ar fi trebuit să aibă un caracter „muncitoresc" distinct spre deosebire de așa numitul caracter „tânăr" sau „metropolitan" al revoltei, în timp ce cei din ce-a de-a doua au văzut-o ca fiind doar un moment al revoltei, o oportunitate de a ataca încă o insituție de control capitalist și ca loc de întâlnire pentru elevi de liceu, studenți, șomeri, muncitori și migranți, adică o nouă comunitate de luptă în contextul neliniștii generale. De fapt, tendința sindicalist-muncitorească a încercat să folosească ocuparea mai degrabă ca instrument în serviciul sindicatului menționat mai sus și în general în ideea unui sindicalism independent bazat pe influențe politice. Asta n-a funcționat. De aceea unii dintre ei au rămas acolo doar pentru două zile.

În ce privește restul sindicatelor de stânga „independente”, lucrurile stăteau încă și mai rău. A existat doar o singură adunare a sindicaliștilor în Facultatea de Drept la 10 Decembrie, în care mai mulți birocrați de stânga au subliniat nevoia unei „perspective politice” a revoltei, însemnând o mediere politică și sindicală exprimată într-o listă de cereri majoritar populiste. Au refuzat orice fel de propuneri de forme de acțiune violente și au chemat pompos la adunări generale extraordinare și agitații la locurile de muncă pentru o grevă generală după o săptămână – nu mai este necesar să menționăm că nimic de acest tip nu s-a încercat măcar vreodată.

În ianuarie, muncitorii din media care au participat activ la revoltă, au ocupat birourile sindicatului jurnaliștilor corporatiști. Uniunea Editorilor Cotidianelor din Atena (ESIEA) este sindicatul principal al jurnaliștilor din Grecia. Include jurnaliști de la ziarele ateniene principale, din care mulți sunt în același timp și angajatori pentru că sunt producători tv sau dețin ziare, în timp ce îi exclude pe acei jurnaliști care lucrează cu contracte precare sau sunt angajați ca „freelanceri”. Ocuparea ESIEA s-a concentrat în mare parte pe două probleme: prima a fost relațiile de muncă și precaritatea larg răspândită în industria media precum și forma fragmentată a organizării sindicale a muncitorilor din media; a doua a fost controlul informației de către media oficială, modul în care revolta a fost „acoperită” de ei și cum contra-informațiile au putut fi produse de mișcare.

După sfârșitul ocupației, aceiași oameni au creat o adunare de muncitori din media, studenți și șomeri care au organizat o serie de acțiuni în diferite locuri de muncă, împotriva concedierilor sau intențiilor de concediere și „acoperirii” demonstrațiilor și a altor activități ale mișcării într-un mod care era împotriva propagandei dominante. Mulți membri ai acestei adunări sunt foști studenți ai Facultății de Mass Media și Comunicare și au luat parte la mișcarea studenților împotriva reformei universitare din 2006-2007 în timp ce unii din ei au încercat

să creeze un nou sindicat care ar include toți muncitorii din media din trecut. În acest moment, muncitorii din industria media sunt organizați în 15 sindicate diferite (fotografi, jurnaliști, cameramani, etc). Ideea este de a crea un sindicat care să includă toți muncitorii, indiferent de poziția lor, de la oameni de servici la jurnaliști, și de contractul lor de muncă, de la angajați full-time la „freelanceri". Recent au încercat să-și coordoneze activitatea cu aceea a muncitorilor concediați ai ziarului „Eleftheros Typos".

Pe 22 Decembrie, în Petralona, un vechi cartier muncitoresc din Atena, o femeie de servici migrantă, Konstantina Kuneva, Secretarul General al Sindicatului Oamenilor de Servici (PEKOP – Sindicatul întregii Attice pentru Portari și Personal de curățenie), a fost victima unui atac al golanilor patronilor, care au folosit acid sulfuric, în timp ce se întorcea acasă de la servici, o gară a utilității publice ISAP (Trenurile Electrice Atena-Pireu). Ea a fost grav rănită, pierzând capacitatea de a-și folosi un ochi și corzile vocale și se află încă în spital. E demn de menționat faptul că a vizitat ocuparea GSEE, activitățile ei precedente ducând-o la o confruntare cu conducerea birocrației confederației. Atacul asupra Konstantinei a avut loc la câteva zile după sfârșitul ocupării GSEE și acesta a fost unul din motivele din care a existat o mobilizare atât de mare a oamenilor. După atac, o „adunare de solidaritate" a fost formată, care, folosind tactici de acțiune directă, a organizat o serie de acțiuni (ocuparea sediului ISAP, sabotarea mașinilor de bilete astfel ca navetiștii să poată circula liber, demonstrații). Adunarea, în ciuda diviziunilor sale interne, a jucat un rol important în inspirarea unei mișcări remarcabile de solidaritate care a escaladat în toată Grecia, cerând nu doar acuzarea atacatorilor și instigatorilor dar și abolirea cu totul a subcontractării. Ar trebui să adăugăm aici că, contractarea serviciilor de curățenie a devenit normă pentru companiile din sectorul public și că aceste companii nu mai angajează oameni de servici. Contractanții sunt acum angajatorii a mii de oameni de servici, mai ales femei migrante, care fac curățenie în sute de

utilități publice, spitale, gări, școli, universități și alte clădiri publice. Cu toate acestea, cu privire la caracterul locurilor de muncă din sectorul curățeniei, acestea au fost mereu precare și până recent s-a considerat ca fiind ceva absolut normal și natural pentru o femeie să fie femeie de servici sau guvernantă. Mai mult, egalizând subcontractarea sau precaritatea în general cu „sclavia", majoritatea acestei mișcări de solidaritate, compusă mai ales din activiști sindicali de stânga, încearcă să egalizeze anumite lupte împotriva sărăciei – una din formele principale ale restructurării capitaliste în acest moment istoric – cu cereri politice generale pentru un conținut social-democratic privind statul ca fiind „de încredere" și ca angajator preferat în fața subcontractanților privați, punând astfel deoparte chestiunea abolirii în sine a muncii plătite.

Depresiunea în cifre, strategiile statului și clasa

Așa cum am spus și la început, în Grecia, semnele depresiunii au devenit mai evidente începând cu anul trecut. Pentru a avea o idee mai clară cu privire la semnele și consecințele celei mai recente faze a crizei, e nevoie de ceva date despre situația clasei muncitoare.

Conform Eurostat, cele mai mari procente de populație care trăiesc în locuințe cu ipoteci restante se găsesc în Grecia. Conform unui studiu realizat de Banca Greciei în 2007, 6 din 10 locuințe grecești aveau plata ipotecii restantă, 7 din 10 au avut restanțe la împrumuturile de consum, 1 din 2 au avut datorii la cărțile de credit. În afară de credit, 7 din 10 locuințe au avut restanțe la plata chiriei iar 6 din 10 au avut restanțe la plata utilităților. Numărul locuințelor pe credit depășește 51%, ceea ce înseamnă că 2,15 milioane au luat vreun fel de credit. Astfel e evident că recurgerea la credite a început să își atingă limitele. Cât privește salariile și șomajul, indicii sunt de asemenea sugestivi. 50% din salariați

primesc mai puține de 1030 euro brut. Salariul de bază în Grecia este cel mai mic din Europa de vest (50% din salariile EE15). Șomajul în rândul tinerilor a atins 25,7% în 2008 și în ce privește femeile, acestea sunt cel mai grav afectate de șomaj din Europa. În jur de 800 000 de muncitori se află în așa-numita generație de 500 de euro. 300 000 din ei sunt „freelanceri", 295.000 lucrează part-time, 180.000 au fost oficial șomeri în 2008 și 80 000 trebuiau să se alăture programelor statului (locuri de muncă extrem de prost plătite în sectorul public sau privat, fără asigurare socială și care teoretic oferă pregătire) pentru anii 2008-2009.

În primul sfert al lui 2009, rata creșterii în Grecia a fost doar puțin peste zero datorită unei descreșteri a investiției capitalului privat și s-a stabilizat acolo doar prin investiții de stat. Datorită crizei, 160 000 de oameni au devenit redundanți, iar această cifră se presupune că va crește la 300 000 mai ales în firmele mici și foarte mici.

În anumite sectoare, situația este acum după cum urmează:

În comerțul naval, mulți marinari nu au fost plătiți în timp ce salariile lor vor fi înghețate. Muncitorii din sectorul public vor avea de asemenea salariile înghețate. În industrie și în special în fabricile de textile, redundanța muncitorilor permanenți sau cu contract, săptămâna de muncă mai scurtă, cu salariu mai mic și întârzierea plății, au devenit din ce în ce mai comune. În sectorul construcțiilor există un număr mare de șomeri și o scădere de 17% a producției. Turismul, sectorul cu cea mai mare parte în GNP, a fost lovit deja de procente mari de șomaj și o scădere de 9% a turiștilor.

Deși situația este cu siguranță sumbră, reacțiile muncitorilor au fost mai puțin decât moderate și cu siguranță prea slabe pentru a contracara restructurarea capitalistă. Au existat câteva mobilizări ca răspuns la concedierile masive, întârzierile plăților sau închiderilor de companii, mai ales greve scurte

sau oprirea lucrului în unele fabrici. Câteva ocupări de fabrici sau companii (o fabrică de hârtie, o companie de telecomunicații și o fabrică de mobilă) au fost izolate și nu au luat legătura cu alți muncitori concediați; în schimb, s-a preferat calea înțelegerilor bilaterale între muncitori și companie sau Ministerul Muncii. Se pare că în majoritatea cazurilor, administrarea depresiei/restructurării are un tipar standard: în timp ce muncitorii precari abia au fost concediați, acei muncitori cu vechime sunt de acord să își dea demisia și să aștepte o pensionare timpurie. Astfel, nu sunt vizibile concedierile masive în timp ce statul „garantează" aceste cheltuieli sociale acum, doar pentru a anunța mai târziu, din nou „colapsul sistemului de asigurări sociale" – un motto al statului recurent în ultimii 20 de ani – care ar cuprinde „noi sacrificii" și așa mai departe. Totuși, o astfel de șmecherie se poate dovedi de valoare pentru stat în acest moment, din moment ce poate salva timp și poate amâna explozia generalizată. Dar pentru cât timp? Și cât de mulți pot fi satisfăcuți cu astfel de manevre?

De fapt, în timp ce criza/restructurarea se adâncește și capitalul și statul reduc salariul direct și indirect, în același timp în care cresc sărăcia și concedierile, sunt prinși într-un cerc vicios în care sunt obligați să lase legitimizarea crizei să se adâncească și mai mult. În același timp, pe măsură ce „războiul împotriva terorismului" continuă încă, încercând să se ocupe în mod violent de problemele acumulate ale fazei precedente din dereglarea războiului neo-liberal, [7] statul grec care are trupe în Asia centrală este în acest moment inundat de valuri de refugiați, situație creată de el însuși. Confruntat cu coșmarul unei noi decembrii, de data aceasta mai fioroasă cu cât se prelungește criza, și cu mase nedorite de mii de „proletari în surplus" din Asia și Africa, are doar o carte de jucat: întărirea mecanismelor sale de represiune care au declanșat revolta din decembrie și au creat din start amestecul periculos dintre revoltele nativilor și cele ale migranților! Totuși, recurgerea sa la disciplină și intensificarea dogmei

[7] Vezi textul, *The War on Terror (2003),* la http://libcom.org/library/war-terror

toleranței zero sunt inevitabile din moment ce nu mai pot fi propuse nici un fel de strategii social democratice pentru extinderea reproducerii proletariatului. Vinderea „siguranței" nativilor împotriva străinilor „invadatori", folosiți ca țapi ispășitori, a fost singura „ofertă socială" din partea statului. Într-adevăr, noi diviziuni sunt în plan, prin crearea unor noi „draci populari" și „panici morale".

La începutul lui martie, după ce un polițist a fost ucis în timpul unui jaf armat, mulți ofițeri înalți în grad au vorbit de o creștere rapidă a jafurilor armate din ianuarie (aproape 40 în fiecare lună) atribuind acest fapt atât eliberării multor condamnați, ca măsură de reducere a aglomerării din închisori, cât și „neliniștilor" cauzate în Decembrie.

Atunci a început să se discute lansarea unor noi legi represive, promulgate recent. În primul rând, pentru a „proteja prestigiul poliției", o veche legislație, introdusă în timpul dictaturii din anii 30, a fost pusă în practică din nou împotriva infracțiunii de „defăimare a autorității". Faimosul slogan al revoltei „Polițiști, ucigași, porci" poate acum duce din oficiu, la până la 2 ani de închisoare. O nouă lege care țintește spre rebelii din decembrie se referă la „trucarea trăsăturilor faciale ale cuiva", în practică însemnând purtarea de glugi. Împreună cu formarea de noi forțe ale poliției și de patrulări mai regulate, aceste acțiuni intenționează să fie mai mult decât un contra-atac asupra simbolurilor favorite ale revoltei. Demonizarea „revoltaților cu glugi", îmcepând cu anti-autoritari și anarhiști, crește separările printre și dintre rebeli și restul proletarilor care au rămas pasivi în timpul revoltelor. Dacă pedepsele impuse nu ar fi fost atât de serioase, cineva ar fi putut ușor să râdă de efortul furios al statului de a se ocupa de revolta socială la nivelul sloganurilor sale și al codului vestimentar!

Exploatând sensul generalizat al insecurității sociale pe care criza capitalistă însăși a creat-o, al doilea „inamic" fabricat de stat sunt refugiații și

migranții ilegali care sufocă „ghetoul hibrid” din Atena. Mecanismele de represiune știu că o mare parte a mulțimii revoltate care a cuprins străzile Atenei în acele zile și nopți din decembrie și din nou în mai în timpul unei revolte musulmane la scară mică, era constituită din migranți adunați din cartierele învecinate. Acest „ghetou”, situat mai ales în interiorul centrului istoric al orașului, seamănă cu ghetourile americane, în privințe precum „segregarea verticală” dintre locuitori, cu alte cuvinte, caracterul social neuniform, sau politicile de devalorizare intenționată a unei zone, pentru a-i face pe localnici să o părăsească. Seamănă de asemenea cu suburbiile muncitorești vest-europene, în ce privește amestecul multi-rasial/etnic. Similitudinile sau analogiile menționate mai sus, trebuie bineînțeles tratate cu atenție, mai ales din cauza diferențelor destul de mari ale scării. Un baraj media plin de articole pasionate și reportaje tv lacrimogene, concentrate pe degradarea financiară și a mediului din cartierele orașului, care are legătură mai ales cu găzduirea necontrolată/neorganizată a mii de migranți ilegali, prezența drogaților, prostituatelor și a altor proletari „declasați”, a semnalat prima fază a acestui nou război. Ar trebui notat totuși că acest baraj media a început cu puțin înainte de revolta din decembrie.

A doua fază a fost mult mai directă și mai violentă. Atacuri fizice asupra migranților și oamenilor care îi susțineau, de către membri ai unui grup nazist, au fost cuplate cu arestări masive făcute de poliție, care au dus la închideri și deportări. Adunări locale ale „cetățenilor indignați” de dreapta și ale negustorilor mici-burghezi, organizate de singurul partid de extremă dreaptă din parlament, au protestat împotriva prezenței migranților în cartierele lor și au acționat chiar și direct împotriva lor, spre exemplu prin blocarea unui loc de joacă local, unde mulți copii migranți obișnuiau să se joace în timp ce părinții lor erau prin jur. Mai mult, sub pretextul „protecției sănătății publice” multe clădiri vechi și/sau abandonate din zona centrală a orașului, în care mii de migranți locuiesc, au fost înregistrate și apoi s-au emis ordine de evacuare asupra lor. Aici, „operațiunile de

curățare” împotriva migranților și proletarilor de „declasați” din centrul Atenei, trebuie văzute de asemenea și ca un efort de gentrificare a acelor zone din „centrul istoric” care încă rămân „nedezvoltate” și rezistă la presiunile de a se transforma în non-locuri scumpe, sterile, asemănătoare muzeelor, ca în majoritatea orașelor vest-europene.

În afară de toate astea, guvernul grec a anunțat de asemenea că plănuiește să construiască 11 „tabere de concentrare” pe tot teritoriul țării, similare celor construite deja în Italia, unde migranții arestați vor fi deținuți cât timp își așteaptă deportarea. Recent chiar, a dat o nouă lege prin care lungimea detenției pentru migranții ilegali până la deportare este crescută la 6 sau 12 luni și orice străin care este acuzat de comiterea unei infracțiuni care se pedepsește cu închisoare de 3 luni sau mai mult poate fi deportat imediat, clasificat ca „periculos pentru ordinea și siguranța publică”.

Discursul recent al primului ministru grec, care a făcut conexiuni între „infracționalitate” pe de o parte și migranții „ilegali” și „revoltații cu glugi” pe de altă parte, sugerează o continuare a administrării –deja eșuate- a crizei; reinventarea și demonizarea „claselor periculoase” trebuie folosită ca o armă pentru viitoarea diviziune și disciplină a proletariatului pentru a accepta deteriorarea condițiilor sale de trai din cauza restructurării. Totuși, lista „infractorilor” se poate lărgi periculos și poate include în viitorul apropiat pe cei care doar „simpatizau” cu rebelii din decembrie. Din moment ce „contractul social” a fost încălcat, dar nici o întoarcere la strategiile social democrate precedente nu se vede la orizont, relația socială capitalistă nu poate fi reprodusă adecvat și poate acei „simpatizanți” vor avea un milion de motive să adeverească temerile patronilor planetari cu privire la revolta din decembrie ca preludiu al unei explozii proletare generale în cursul crizei globale a reproducerii.

TPTG - 30 Iunie 2009

Adăugiri:

Ca un fel de concluzie, am pus TPTG câteva întrebări cu privire la revoltă.

- Care a fost relația dintre activiștii politici (anarhiști etc.) și masa oamenilor care au fost atrași în luptă de probleme mai imediate?

Relația dintre minoritatea politizată și „oamenii obișnuiți" a fost cu siguranță afectată de faptul că minoritatea politizată avea reflexele iuți de a fi primii în stradă în primele două zile (sâmbătă – duminică), chiar dacă mai erau și alți oameni acolo. Din motive evidente, activiștii erau din punct de vedere organizațional mai bine pregătiți decât „oamenii obișnuiți" să declanșeze revolta. În special insurecționarii erau mai familiari cu strategiile de revoltă, precum construirea baricadelor și ciocnirile cu poliția, ceva care le-a dat un avans în primele două zile. De aceea, activiștii au fost primii care au luat inițiativa organizării ocupărilor atât în cele 4 ocupări din centrul orașului (Școala Politehnică, Școala de Drept, ASOEE și GSEE) cât și în ocupările din suburbii (Agios Dimitrios, Chalandri).

Cu toate acestea, putem spune că, în general, în timpul revoltelor nu a existat o separație între oamenii care au participat la conflictele cu poliția. Asta se poate explica prin compoziția de clasă a revoltei greci: studenții de gimnaziu au o tradiție lungă de ocupări de școli care coboară și la cei mai tineri; studenții au de asemenea o „moștenire" de lupte (și recent, unele chiar violente), huligani suporteri de fotbal, drogați, mulți migranți, toți împart o cultură a delincvenței și, cel puțin o mentalitate anti-poliție și, bineînțeles, mediul anti-autoritar poate fi văzut ca segmentul social delincvent prin excelență – condiții preliminare necesare unei revolte. Bineînțeles, când violențele au escaladat luni seară, au fost

mulți activiști care au fost de părere că ceea ce se întâmplă este „în afara controlului lor" și prea extrem. Această senzație de a „fi depășit" de situație (care treptat a devenit mai generalizată) a fost rezultatul natural al abolirii rolului fie al „specialistului în revoltă" sau al „avangardei politice" simțite la un nivel personal. Când toată lumea se revoltă, „revoltații ritualici" sau „revoluționarii" nu mai au o poziție deosebită.

Luni a avut loc jefuirea la scară largă a magazinelor din centrul Atenei dar nu a existat nici o reacție împotriva acestui lucru în stradă. De la început, mulți migranți și tineri marginalizați au frecventat Facultatea de Politehnică, asta făcând ca unii oameni să se mute la ASOEE datorită situației haotice de acolo. Proletarii marginalizați erau orientați în special spre jefuirea magazinelor din apropiere și au început să fie problematici pentru majoritatea anarhiștilor de acolo, după ziua de joi. Așa că, au organizat represiunea unor astfel de acțiuni în apropierea Facultății Politehnice pe motive de „anti-consumerism" și privindu-le ca fiind acte non-politice, un scop în sine, care nu ajută la lupta împotriva poliției. În plus, au existat și unele probleme practice din moment ce unii oameni au adus marfa furată în interiorul ocupărilor creând dispute cu privire la distribuirea ei. Adunarea Facultății Politehnice a fost în mare parte controlată de anarhiști din moment ce majoritatea migranților nici măcar nu vorbeau greaca.

Cât privește viața din ocupări, putem spune că, în afară de particularitățile Facultății Politehnice cauzate de compoziția sa specială, în majoritatea celorlalte ocupări s-a format într-adevăr o comunitate de luptă, fără excluderi, chiar dacă inițiativa a fost luată de „activiști". Așa că se poate spune că a avut loc o depășire a „identităților separate". Schema tradițională de reprezentare și avangardă nu a funcționat de această dată, și considerăm că acesta este și cazul Facultății de Drept unde au participat multe grupuri de stânga. În ocupația GSEE, tendința sindicalistă muncitorească de bază a încercat să impună o identitate

muncitorească și să excludă alți proletari dar încercarea lor a eșuat în mare parte datorită reacțiilor „bazei”.

Bineînțeles, pe măsură ce revolta se dezamorsa și zilele treceau, a existat o revenire treptată a identităților separate. Din acel moment, majoritatea activităților au fost organizate de activiști și tehnicile comune de manipulare au revenit în forță din nou.

-*Cum s-a sfârșit mișcarea?*

Aveți dreptate când spuneți că mișcarea a rămas fără gaz. Acest lucru e legat de faptul că a fost o mișcare proletară minoritară caracterizată de o tradiție distinctă de lupte ale diferitelor sale părți „delincvente”. După mai mult de 2 săptămâni de revolte și ocupări, majoritatea oamenilor au obosit și singura modalitate de a continua ar fi fost răspândirea revoltei la alte părți ale proletariatului. Dar asta nu a fost posibil datorită atitudinii pasive a părții din clasa muncitoare care nu a participat la revoltă. Asta explică de asemenea de ce revolta nu a ajuns la locurile de muncă, precum și de ce ocupările din cartiere s-au oprit după ceva timp, deși majoritatea squatterilor au crezut că aceasta ar putea fi o altă modalitate de extindere a luptei. De asemenea, în alte orașe din afara Atenei „pânza de control” este mult mai puternică din moment ce vorbim de comunități mici cu o mică burghezie a proprietarilor de magazine ceva mai mare, cu fermieri și legături de familie mai stringente. Acesta a fost motivul din care evenimentele nu au luat o amploare atât de mare și nu au ținut atât de mult (exceptând câteva orașe mari precum Thessalonik, Patra și Heraclio). Printre limitele externe ale revoltei, citate până acum, ar trebui să nu omitem folosirea ideologică de către stat, a acțiunilor luptei avangardei armate. Statul a încercat să se relegitimizeze și în special să își relegitimizeze mecanismul represiv prin

răsturnarea rolurilor și prin jucarea rolului de victimă. În același timp, represiunea sa a afectat cei mai sensibili subiecți ai revoltei: migranții (numărul migranților deportați sau trimiși la închisoare este încă necunoscut) și elevii de gimnaziu. Prin urmare, pe măsură ce revolta era slăbită (când elevii de gimnaziu și migranții au părăsit scena – cele mai proeminente grupuri ale revoltei), limitele interne (inițiativele creative limitate printre rebeli) au devenit mai vizibile și mai decisive.

Actualizări despre luptele curente și despre represiunea lor:
www.occupiedlondon.org/blog
www.libcom.org/tags/greece-unrest

TPTG
P.O. Box 76149
17110
N.Smirni
Atena, Grecia

BLAUMACHEN
www.blaumachen.gr/
info@blaumachen.gr

„Toată lumea pe străzi” a fost chemarea lansată prin ocupările TV și radio dar și în timpul ocupărilor teatrelor.

„Premiera teatrului național din Atena a fost întreruptă de în jur 100 de oameni în seara asta – ei au urcat pe scenă și au întins un banner pe care scria „toată lumea pe străzi”. Textul distribuit publicului și actorilor spunea, printre altele: „acum că v-ați dezactivat telefoanele mobile, e timpul să vă activați conștiințele”. O dată ce au ieșit pe străzi, mulțimile au format rapid o demonstrație spontană prin centrul Atenei – până când am ajuns în Piața Omonoia, numărul nostru se dublase și părea destul de mare încât să sperie cei aproximativ zece polițiști Zeta (pe motociclete) care au plecat la vederea noastră. Distribuția și regizorul au refuzat să continue piesa, în solidaritate cu lupta noastră. Ieri, o aciune similară a avut loc la sala de concerte din Atena.”

Chiar și astăzi, oameni din Grecia continuă să iasă în stradă.
Lupta continuă...

Publicat în Anglia de 56a Infoshop, o librărie radicală și un centru social activ în Sudul Londrei din 1991

56a Infoshop
56 Crampton St
Londra SE17 3AE
www.56a.org.uk – info@56a.org.uk

Aceștia publică ocazional pamflete și cărți în solidaritate cu diferite lupte. Recent au publicat următoarele titluri:

Broken Barricades
The Oaxaca Rebellion in Victory, Defeat, and
Beyond (May 2008)

The Anomalous Wave So Far
The Education Rebellion in Italy
(November 2008)

Good Times! Bad Times!!
An Introduction to the Capitalist Crisis and What It Means For Us (March 2009)

O carte, Multe cărți!
Încurajăm puternic oamenii să facă mai departe copii ale acestei cărți (și a celorlalte titluri), astfel că am făcut toate aceste titluri disponibile online în format PDF. Dacă vreți să publicați una sau o mie, sunteți liberi să o faceți. Veți găsi o versiune printabilă și una paginată la această adresă:
www.alphabetthreat.co.uk/tothestreets
Pentru versiunea în limba română: www.federația-anarhistă.blogspot.com